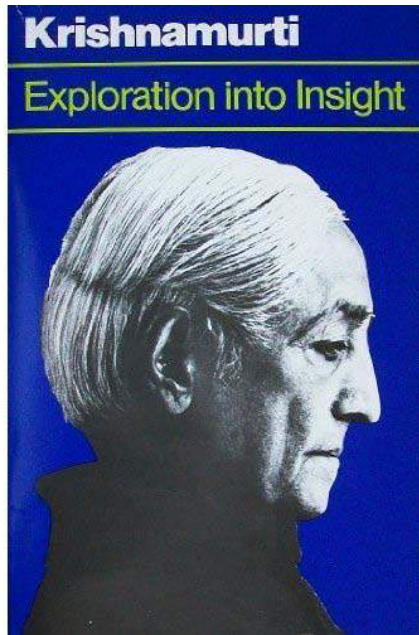

J. KRISHNAMURTI

THÂM NHẬP THẤU TRIỆT
EXPLORATION INTO INSIGHT

Lời dịch: Ông Không

www.jkrishnamurtiongkhong.com

– Tháng 2 - 2013 –

EXPLORATION INTO INSIGHT

J. KRISHNAMURTI

KRISHNAMURTI FOUNDATION INDIA

Tâm nhập thâu triết là một loạt những đối thoại Krishnamurti thực hiện tại Ấn độ qua nhiều thập niên cùng bạn bè và những người tâm nhập nghiêm túc. Trong số họ là Achyut Patwardhan, Pupul Jayakar, Maurice Friedman cùng những người đã tập hợp quanh ông từ những năm bốn mươi. Những đối thoại bàn về rất nhiều chủ đề khác nhau. Quan tâm trong những đối thoại này là sự tự do của cái trí khỏi những ngục tù của ký ức và thời gian, một thay đổi trong ý thức và sự nảy ra của thâu triết mà trao tặng những gốc rễ thăm thẳm của sự bất động cho cái trí. Những tiến hành của hiểu rõ về chính mình đượ tâm nhập bằng sự mãnh liệt lạ thường và năng lượng nhiệt thành. Trong những đối thoại này, có một đang nghi ngờ, đang dò dẫm, một ‘đang lắng nghe’ và một ‘đang thấy’. Phương cách mà những đối thoại này khai mở là độc nhất trong chính nó. Chúng không là những câu hỏi và những trả lời hay thậm chí một trao đổi của quan điểm. Chúng hình thành một loại chuyển tải riêng biệt mới mẻ của Krishnamurti – một loại của một lắng nghe thăm thẳm, một khởi đầu ngập ngừng và một tâm nhập mà dẫn đến những nhận biết trong sáng mới mẻ.

Cho những người quan tâm khoét sâu vào những tiến hành của hiểu rõ về chính mình, đây là một quyển sách quý giá.

THÂM NHẬP THẤU TRIỆT

NỘI DUNG

Danh sách viết tắt

Lời tựa

Hiểu rõ về chính mình và Lời giảng
Kết thúc sự Công nhận
Người ta có thể thâm nhập thăm thẳm bao nhiêu?
Hành động trong Chú ý
Bất động và Vô trật tự
Những Yếu tố Thoái hóa
Năng lượng và Khai quang Cánh đồng
Gốc rễ trung tâm của Sợ hãi
Cái trí huyền thuyên
Trung tâm và Phân hai
Bản chất của Tuyệt vọng
Ghi lại, Chuyển động của Vô vàn thiên niên kỷ
Những Tế bào não và Tình trạng tổng thể
Lắng nghe cùng Quả tim

DANH SÁCH VIẾT TẮT

K: Krishnaji	J. Krishnamurti
A: Achyut	Achyut Patwardhan
Apa: Apa Pant	Apa Pant
B: Balasundaram	S. Balasundaram
DS: David Shainberg	David Shainberg
D: Deshpande	P. Y. Deshpande
FW: Fritz Wilhelm	Fritz Wilhelm
GM: Ghaneshyam Mehta	Ghaneshyam Mehta
JC: John Coats	John Coats
KB: Kabir Bedi	Kabir Bedi
M: Maurice	Maurice Frydman
N: Nandini	Nandini Mehta
Par: Parchure	T. K. Parchure
PB: Parveen Babi	Parveen Babi
P: Pupul	Pupul Jayakar
Q: Câu hỏi	Câu hỏi
R: Radha	Radha Burnier
Raj: Rajesh Dalal	Rajesh Dalal
Rad: Radhika	Radhika Herzberger
S: Sunanda	Sunanda Patwardhan
SWS: Sundaram	S. W. Sundaram
VA: Vijay Anand	Vijay Anand

LỜI TỰA

Những đối thoại này liên quan nhiều chủ đề. Trên 30 năm, một nhóm người từ những hiểu biết, những quá khứ và những theo đuổi khác nhau, quan tâm sâu thẳm đến vô vàn thách thức trước mặt nhân loại và cùng một quan tâm cốt lõi, lật tung cái tôi qua lãnh vực nhận biết của hiểu rõ về chính mình, đã tập hợp quanh J. Krishnamurti để cùng nhau thực hiện, qua đối thoại, sự thâm nhập vào cấu trúc và bản chất của cái trí và ý thức của con người và nguồn năng lượng ngủ quên trong thân tâm con người. Sự quan tâm trong những đối thoại này là sự tự do của cái trí khỏi những ngục tù của ký ức và thời gian, một thay đổi trong ý thức và sự sinh ra của thấu triệt mà sáng tạo những gốc rễ thẳm thẳm của sự bất động đúng đắn cho cái trí.

Trong thế giới ngày nay, sự cách mạng công nghệ và khoa học đã tháo arong những cái nguồn không thể tưởng tượng được của năng lực và hiểu biết. Tuy nhiên, con người đã thất bại để khám phá trong chính anh ấy những cái nguồn của thông minh và từ bi. Điều gì được cần đến là một cách mạng trong tinh thần của con người. Sự thấu triệt mà con người không có là hiểu rõ rằng anh ấy là người tạo tác những vấn đề của anh ấy và rằng gốc rễ của bộ máy tạo tác vấn đề là cái trí của anh ấy. Sự tự do tối thượng của con người hiện diện trong cánh đồng của nhận biết này.

Khởi đầu đầy do dự, trong những đối thoại này có một đang nghi ngờ, đang dò dẫm và đang thâm nhập không ngọt, một “đang lắng nghe” và một “đang thấy” mà trong đó những chiều sâu của cái tôi cùng những tinh tế rộng lớn và những tẩu thoát giấu giếm của nó được phơi bày. Đối với Krishnamurti, sự thâm nhập này là ‘một chuyến hành trình vào thời gian, vào quá khứ, vào cái vô hạn’.

Con người bị trói buộc trong sự nghịch lý của đang sống, hiếm khi nghi ngờ. Anh ấy tẩu thoát khỏi sự đau khổ, sự cô độc, sự phiền muộn của anh ấy. Trong một thế giới dư thừa những cảm xúc, anh ấy hướng về những đạo sư, đến sự trải nghiệm tôn giáo, hay những quyền năng siêu nhiên mà nảy sinh từ vô vàn những hình thức khác nhau của sự tập trung, như một kích thích thêm nữa cho những thèm khát chán ngấy của anh ấy. Lời giảng của Krishnamurti phủ nhận đạo sư và sự trải nghiệm thuộc tinh thần như một cách dẫn đến sự giải thoát. Ông yêu cầu ‘một sống đúng đắn’, một sống hàng ngày tự do khỏi tất cả hoạt động tự cho mình là trung tâm. Tất cả những trải nghiệm thuộc tinh thần khi nó nảy ra phải được xóa sạch bởi vì chúng có thể trở thành những chướng ngại hay những cái bẫy cho sự thấu triệt, mà một mình nó, giải thoát con người khỏi sự phân hai và ngục tù của thời gian như quá khứ.

Vai trò của Krishnamurti trong những đối thoại này có sự quan trọng vô cùng. Những đối thoại không là những câu hỏi và những trả lời. Cái trí của Krishnamurti là ngưng ngừng, linh động, học hành, dò dẫm, thâm nhập; nó bị tra xét, nó ngưng lại, quan sát, rút lui, để chuyển động thăm thẳm lại. Không có sự trao đổi quan điểm, không có tuôn ra từ ngữ, không có sự vận hành của ký ức như trải nghiệm quá khứ, đang ngăn cản cái mới mẻ. Có một đang lắng nghe bằng ‘nở hoa toàn bộ của những giác quan’. Trong sự mãnh liệt của

thâm nhập đó, thấu triệt nảy sinh. Nói về bản chất của trạng thái này, Krishnamurti nói, ‘chỉ có nhận biết và không còn gì khác nữa. Mọi thứ khác là sự chuyển động trong thời gian. Nhận biết không có thời gian. Có một chuyển động mà là không thời gian.’

Krishnamurti Foundation India kính tặng những đối thoại này cho những người đang tìm kiếm những đáp án căn bản cho những vấn đề của sống.

Pupul Jayakar
Sunanda Patwardhan

Hiểu rõ về chính mình và Lời giảng

P: Sự liên quan giữa lời giảng của anh, khi được diễn tả trong những từ ngữ mà anh sử dụng trong những quyển sách của anh và trong những nói chuyện của anh, và tiến hành thực sự của đấng hiểu rõ về chính mình là gì? Trong tất cả những cách còn lại của khám phá sự thật, những từ ngữ của người thầy được thấu nhận như một chỉ dẫn về một phương hướng, điều gì đó phải chuyển động hướng đến. Liệu những từ ngữ của anh có cùng bản chất và, nếu như thế, sự liên quan của chúng với tiến hành nhận biết của đấng hiểu rõ về chính mình là gì?

K: Tôi không biết liệu tôi đã hiểu rõ câu hỏi. Liệu tôi hiểu đúng nếu tôi giải thích nó như thế này: Sự liên quan giữa từ ngữ và cái thực sự mà K đang nói về là gì? Liệu đúng chứ?

P: Khi K nói về kỷ luật, hay nói về sự tiếp cận tổng thể, đó là từ ngữ. Rồi thì, có tiến hành thực sự của đấng hiểu rõ về chính mình và điều gì được bộc lộ trong đấng hiểu rõ về chính mình. Sự liên quan giữa từ ngữ của K với đấng biết được bộc lộ này là gì?

K: Tôi không hoàn toàn nắm bắt điều này.

P: Anh nói ‘không uy quyền’, không uy quyền thuộc tinh thần hay tâm lý. Chúng tôi có một khuynh hướng của thấu

nhận sự diễn tả ‘không uy quyền’ đó và áp dụng nó vào những sống của chúng tôi; đó là, không ở trong trạng thái đó, không khám phá tự do khỏi uy quyền trong tiến hành của đang hiểu rõ về chính mình, nhưng chỉ cố gắng để thấy liệu chúng tôi có thể đạt được một trạng thái của không uy quyền. Chúng tôi thâm nhận những từ ngữ của anh như sự thật.

K: Tôi hiểu rõ. ‘Không uy quyền,’ liệu nó là một trừu tượng của những từ ngữ và vì vậy một ý tưởng và sau đó người ta theo đuổi ý tưởng đó? Khi K nói ‘không uy quyền’, liệu nó đang tự bộc lộ, hay nó chỉ là một kết luận, một khẩu hiệu?

A: Cũng có một khía cạnh khác: khi anh nói ‘không uy quyền’, liệu nó trở thành một giáo huấn, một dạy bảo mà nhờ nó người ta cố gắng đến được một phỏng chừng gần nhất?

K: Vâng, điều đó đúng.

A: Một điều ở trong lãnh vực của hành động, và điều còn lại ở trong lãnh vực của trừu tượng.

P: Có đang hiểu rõ về chính mình; cái đó mà được bộc lộ trong tiến hành của đang hiểu rõ về chính mình không thể biết được qua từ ngữ. Người ta nghe anh nói, người ta thâm nhận điều gì anh nói, hay người ta đọc những quyển sách của anh và áp dụng nó vào sống hàng ngày của người ta; thế là, có một khoảng cách giữa đang hiểu rõ về chính mình và từ ngữ của anh. Lúc này, sự thật nằm ở đâu?

K: Cũng không trong từ ngữ đó và cũng không trong đang tự bộc lộ đó. Nó hoàn toàn tách khỏi.

P: Liệu chúng ta có thể bàn luận về điều đó?

K: Tôi lắng nghe K và ông ta nói về hiểu rõ về chính mình và nhấn mạnh vào hiểu rõ về chính mình, nó quan trọng như thế nào, rằng nếu không có hiểu rõ về chính mình không có nền tảng. Ông ta nói điều này. Tôi lắng nghe nó. Tôi lắng nghe câu nói đó như thế nào? Liệu tôi lắng nghe nó như một ý tưởng, một dạy bảo, một kết luận? Hay liệu do bởi trong đang hiểu rõ về chính mình của tôi, tôi nhận ra những hàm ý của uy quyền và thế là thấy rằng điều gì ông ta nói ăn khớp với điều gì tôi tự khám phá cho chính tôi? Nếu tôi lắng nghe từ ngữ và rút ra một kết luận về từ ngữ đó như một ý tưởng và theo đuổi ý tưởng đó, vậy thì nó không là đang tự bộc lộ. Nó chỉ là một kết luận. Nhưng khi chính tôi đang học hành, khi chính tôi đang theo đuổi những suy nghĩ riêng của tôi, vậy thì trong những từ ngữ của K có một tự khám phá?

P: Lúc này, liệu những từ ngữ của K cần thiết cho tự khám phá?

K: Không. Tôi thực hiện một câu phát biểu: nếu không có hiểu rõ về chính mình, bất kỳ điều gì tôi suy nghĩ, bất kỳ điều gì tôi thực hiện hay tìm hiểu, đều không có nền tảng. Vì vậy, tôi đến để nói chuyện hay đọc một quyển sách bởi vì tôi quan tâm hiểu rõ về chính mình và tôi theo đuổi điều đó. Và khi tôi nghe K nói về ‘không uy quyền’, trạng thái của cái trí của tôi khi tôi nghe những từ ngữ đó là gì? Liệu nó là một trạng thái của chấp nhận, liệu nó là một kết luận mà tôi rút ra được, hay liệu nó là một sự kiện?

P: Làm thế nào nó trở thành một sự kiện? Liệu nó trở thành một sự kiện qua sự khám phá điều đó trong tiến hành nhận

biết của hiểu rõ về chính mình? Hay liệu nó là một sự kiện bởi vì anh đã nói như thế?

K: Cái micrô là một sự kiện. Không phải bởi vì tôi nói nó là cái micrô.

P: Nhưng khi anh nói ‘cái micrô’, nó không là một sự kiện trong cùng ý nghĩa như cái micrô là một sự kiện.

K: Vì vậy, từ ngữ không là sự vật. Sự diễn tả không là vật được diễn tả. Vì vậy, liệu tôi rõ ràng về điểm đó, rằng từ ngữ không bao giờ là sự vật? Từ ngữ ‘hòn núi’ không bao giờ là hòn núi. Liệu tôi rõ ràng về điểm đó? Hay liệu sự diễn tả đã đủ cho tôi rồi và tôi bị trói buộc trong sự diễn tả? Liệu tôi chấp nhận sự diễn tả đang mong muốn điều mà được diễn tả và đang bám vào ý tưởng đó? Đừng hoàn toàn phủ nhận cấu trúc thuộc từ ngữ. Tôi sử dụng từ ngữ để chuyển tải; tôi muốn nói cho bạn điều gì đó. Tôi sử dụng những từ ngữ mà cả hai chúng ta đều biết. Nhưng cả hai chúng ta đều biết rằng những từ ngữ mà chúng ta sử dụng không là cảm thấy thực sự mà tôi có. Vì vậy, từ ngữ không là sự kiện.

D: Người ta nói hoặc qua qui trình thuộc tinh thần hoặc người ta nói mà không qua qui trình thuộc tinh thần.

K: Thưa bạn, có hai mẫu chốt khác nhau. Hoặc bạn chuyển tải qua từ ngữ, hoặc bạn chuyển tải không từ ngữ.

D: Không, những từ ngữ hiện diện ở đó; nhưng khi chúng tôi lắng nghe anh, chúng tôi biết anh không đang nói trong cách chúng tôi nói.

K: Tại sao bạn nói điều đó?

D: Nó là một câu hỏi khó, nhưng nó là một cảm thấy rõ ràng cũng thuộc sự kiện như đang thấy cái micrô. K không đang nói trong cách tôi nói, cái nguồn của những từ ngữ của K nằm còn thăm thẳm hơn những từ ngữ mà chúng tôi sử dụng.

K: Tôi hiểu rõ, thưa bạn. Tôi có thể nói một cách hơi hợt, ‘Tôi thương yêu bạn’, nhưng tôi cũng có thể nói ‘Tôi rất thương yêu bạn’. Nó hoàn toàn là một vấn đề khác hẳn – giọng nói, chất lượng của từ ngữ, chiều sâu của cảm thấy. Những từ ngữ chuyển tải chiều sâu.

D: Tôi sẽ thâm nhập thêm chút nữa.

K: Thâm nhập thêm nữa.

D: Chúng thực sự chuyển tải một cảm thấy thăm thẳm mà không thể định nghĩa được, mà chúng ta gọi là tình yêu – nhưng tôi không biết từ ngữ dành cho nó.

K: Bạn có lẽ không biết từ ngữ đó, tuy nhiên tôi có lẽ cầm tay bạn, tôi có lẽ làm một cử chỉ.

D: Điều đó đúng. Nhưng lúc này giữa cử chỉ và từ ngữ, không có sự liên kết.

K: Liệu đó là điều gì bạn đang cố gắng chuyển tải, Pupul?

P: Một trong những khó khăn của chúng tôi, trong hiểu rõ và vượt khỏi nó, là rằng người ta thấu nhận những từ ngữ của anh, hoặc từ ngữ được nói ra hoặc từ ngữ được viết ra, và nó trở thành một trừu tượng mà người ta phỏng chừng đến. Rồi

thì, mặt khác, có sự tiến hành của hiểu rõ về chính mình mà sự thật của từ ngữ của anh có thể được bộc lộ trong nó; nhưng thông thường nó không xảy ra trong cách đó. Đối với tôi, dường như luôn luôn rằng, đang lắng nghe anh mà không cản trở có lẽ sáng tạo một thay đổi trong bản chất của cái trí của tôi, trong ý nghĩa chính xác của từ ngữ *thay đổi* đó, nhưng khám phá được cái thực sự của những từ ngữ mà anh sử dụng, có thể chỉ được bộc lộ trong sự tiến hành của hiểu rõ về chính mình.

K: Tôi sẽ nói gì với điều đó?

P: Thưa anh, đầu tiên tôi nghĩ chúng ta nên thâm nhập vào hiểu rõ về chính mình. Chúng ta đã không thực hiện việc đó lâu lắm rồi.

K: Chúng ta hãy thực hiện việc đó. ‘Hiểu rõ về chính mình’ đã được nói, cách đây hàng ngàn năm, bởi Socrates, và bởi những người khác trước ông ấy. Lúc này, hiểu rõ về chính mình là gì? Làm thế nào bạn tự biết về chính bạn? Biết về chính người ta là gì? Bạn biết về chính bạn từ sự quan sát trải nghiệm; từ sự quan sát một suy nghĩ và từ suy nghĩ đó sự quan sát một suy nghĩ đang nảy ra, và chúng ta miễn cưỡng buông bỏ suy nghĩ thứ nhất, để cho có một xung đột giữa suy nghĩ thứ nhất và suy nghĩ thứ hai? Hay liệu hiểu rõ về chính mình phải buông rơi suy nghĩ thứ nhất và theo đuổi suy nghĩ thứ hai và tiếp theo suy nghĩ thứ ba mà nảy ra khi đang buông rơi suy nghĩ thứ hai, đang theo sát suy nghĩ thứ ba; đang buông rơi suy nghĩ thứ ba và đang theo sát suy nghĩ thứ tư; để cho có một tỉnh táo và nhận biết liên tục sự chuyển động của suy nghĩ? Lúc này, chúng ta hãy thâm nhập. Tôi quan sát chính tôi đang ghen tuông. Phản ứng thuộc bản năng

đến ghen tuông là sự hợp lý hóa. Trong qui trình của hợp lý hóa tôi đã quên, hay gạt đi, ghen tuông. Thế là tôi bị trói buộc trong qui trình hợp lý hóa, trong những từ ngữ, trong khả năng để tìm hiểu và sau đó để kiểm chế. Tôi thấy toàn chuyển động như một đơn vị. Tiếp theo nảy sinh sự ham muốn tẩu thoát khỏi nó. Tôi tìm hiểu ham muốn đó, tẩu thoát đó. Nó là một tẩu thoát vào cái gì?

P: Tỉnh thoảng tẩu thoát vào thiên định.

K: Dĩ nhiên, đó là trò ranh mãnh dễ dàng hơn – vào thiên định. Thế là, tôi nói, thiên định là gì? Liệu nó là một tẩu thoát khỏi ‘cái gì là’? Đó là thiên định? Nó không là thiên định, nếu nó là một tẩu thoát. Vì vậy, tôi quay lại và thâm nhập sự ghen tuông của tôi: tại sao tôi ghen tuông? Bởi vì tôi bị quyến luyến, bởi vì tôi nghĩ tôi quan trọng và vân vân. Toàn tiến hành này là sự bộc lộ. Tiếp theo, tôi đến được mấu chốt: Liệu người thâm nhập, người quan sát, khác biệt vật được quan sát? Chắc chắn anh ấy không khác biệt. Vậy là sự quan sát thực sự là khi không có người quan sát.

P: Anh nói, ‘Chắc chắn anh ấy không khác biệt’. Chúng ta hãy thâm nhập điều đó.

K: Người quan sát là quá khứ; anh ấy là quá khứ, kỷ niệm, trải nghiệm, hiểu biết được lưu trữ trong ký ức. Quá khứ là người quan sát và tôi quan sát hiện tại mà là sự ghen tuông của tôi, sự phản ứng của tôi. Và tôi sử dụng từ ngữ ‘ghen tuông’ cho cảm giác đó bởi vì tôi công nhận nó khi đã xảy ra trong quá khứ. Nó là một nhớ lại của sự ghen tuông qua từ ngữ đó, mà là bộ phận của quá khứ. Vì vậy, liệu tôi có thể quan sát không có từ ngữ đó và không có người quan sát, mà

là quá khứ? Liệu từ ngữ đó mang lại cảm thấy đó hay liệu có cảm thấy mà không có từ ngữ đó? Tất cả điều này là bộ phận của hiểu rõ về chính mình?

P: Làm thế nào người ta quan sát mà không có từ ngữ đó?

K: Mà không có người quan sát, mà không có một nhớ lại. Điều đó rất quan trọng.

P: Làm thế nào người ta giải quyết được vấn đề của người quan sát một cách thực sự?

A: Liệu tôi được phép nói rằng trong đang quan sát người quan sát, cũng không có đồng ý hay không đồng ý của chính người quan sát.

K: Đó là quá khứ. Đó là tình trạng bị quy định của anh ấy. Đó là toàn chuyển động của quá khứ, mà được chứa đựng trong người quan sát.

A: Sự phê bình đó là chương ngại.

K: Đó là điều gì Pupul đang hỏi. Bạn ấy nói: Làm thế nào tôi quan sát người quan sát? Tiến hành của đang quan sát người quan sát là gì? Tôi nghe K nói rằng người quan sát là quá khứ. Liệu điều đó đúng?

Par: Trong đang đưa ra một câu hỏi như thế, một người quan sát khác được tạo ra.

K: Không, tôi không tạo ra bất kỳ thứ gì. Tôi chỉ đang quan sát. Câu hỏi là, người quan sát là gì? – người quan sát là ai?

Làm thế nào tôi quan sát cái micrô này? Tôi quan sát nó qua một từ ngữ mà chúng ta đã sử dụng để chỉ định rằng nó là một cái micrô; nó được ghi vào trong bộ não của tôi như một cái micrô, như kỷ niệm; tôi sử dụng từ ngữ đó để chuyển tải sự kiện của cái micrô. Điều đó đơn giản rồi.

P: Liệu người ta quan sát người quan sát?

K: Tôi đang đến đó. Làm thế nào người ta quan sát người quan sát? Bạn không thể.

P: Liệu do bởi không thể quan sát người quan sát mới trao tặng người ta sự hiểu rõ về bản chất của người quan sát?

K: Không. Bạn không quan sát người quan sát. Bạn chỉ quan sát ‘cái gì là’ và sự can thiệp của người quan sát. Bạn nói bạn công nhận người quan sát. Bạn thấy sự khác biệt? Chỉ thâm nhập chậm chậm. Có sự ghen tuông. Người quan sát chen vào và nói: ‘Tôi đã ghen tuông trong quá khứ; tôi biết cảm thấy đó là gì.’ Thế là, tôi công nhận nó và nó là người quan sát. Bạn không thể quan sát chính người quan sát, riêng một mình nó. Có quan sát người quan sát chỉ trong sự liên quan của nó với vật được quan sát. Khi người quan sát kết thúc một qui trình của quan sát, lúc đó có nhận biết người quan sát. Bạn không thể quan sát người quan sát, riêng một mình nó. Bạn chỉ có thể quan sát người quan sát trong liên quan với cái gì đó. Điều đó khá rõ ràng. Ngay khoảnh khắc của đang cảm thấy, không có cả người quan sát lẫn vật được quan sát, chỉ có trạng thái đó. Sau đó người quan sát chen vào và nói, đó là ghen tuông và anh ấy tiến tới để can thiệp cái là, anh ấy chạy trốn nó, kiểm chế nó, hợp lý nó, bênh vực nó,

hay tẩu thoát khỏi nó. Những chuyển động đó thể hiện người quan sát liên quan với cái là.

FW: Ngay khoảnh khắc khi người quan sát hiện diện, liệu có thể quan sát người quan sát?

K: Đó là điều gì chúng ta đang nói. Tôi tức giận hay bạo lực. Ngay khoảnh khắc của tức giận hay bạo lực, không có gì cả. Cũng không có cả bạn, người quan sát, lẫn vật được quan sát. Chỉ có trạng thái của bạo lực đó. Sau đó người quan sát chen vào mà là chuyển động của suy nghĩ. Suy nghĩ là quá khứ – không có suy nghĩ mới – và chuyển động đó của suy nghĩ can thiệp hiện tại. Can thiệp đó là người quan sát và bạn tìm hiểu người quan sát chỉ qua can thiệp đó. Nó cố gắng tẩu thoát khỏi điều gì vô lý trong bạo lực, bênh vực nó và vân vân, mà tất cả đều là những tiếp cận truyền thống đến hiện tại. Tiếp cận truyền thống là người quan sát.

P: Vì vậy, trong một ý nghĩa, người quan sát tự thể hiện chính nó chỉ dựa vào tẩu thoát khỏi hiện tại.

K: Những tẩu thoát, hay những bênh vực.

D: Hay can thiệp.

K: Bất kỳ hình thức nào của can thiệp vào hiện tại là hành động của người quan sát: Đừng chấp nhận điều này. Hãy đập tan nó ra từng mảnh, khám phá.

Par: Nếu không có quá khứ, liệu không có sự can thiệp?

K: Không, đó không là mấu chốt. Quá khứ là gì?

Par: Những nội dung được lưu trữ, được tích lũy của trải nghiệm của tôi.

K: Mà là cái gì? Những trải nghiệm của bạn, những động cơ và những khuynh hướng của bạn, tất cả điều đó là chuyển động của quá khứ, mà là hiểu biết. Chuyển động của quá khứ chỉ có thể xảy ra qua hiểu biết, mà là quá khứ. Vì vậy, quá khứ can thiệp vào hiện tại; người quan sát vận hành. Nếu không có sự can thiệp, không có người quan sát, chỉ có quan sát.

Trong quan sát cũng không có cả người quan sát lẫn ý tưởng của quan sát. Hiểu rõ điều này rất quan trọng. Cũng không có cả người quan sát lẫn ý tưởng của không có một người quan sát; mà có người chỉ có quan sát thuần khiết không từ ngữ, không nhớ lại và kết hợp của quá khứ. Không có gì cả, chỉ có quan sát.

FW: Quan sát người quan sát có thể xảy ra trong cách nào?

K: Không, tôi đã nói: Quan sát người quan sát hiện diện chỉ khi nào quá khứ can thiệp. Quá khứ là người quan sát. Khi quá khứ đó can thiệp vào hiện tại, người quan sát đang hành động. Chỉ khi đó bạn mới trở nên nhận biết rằng có một người quan sát. Lúc này, khi bạn thấy điều đó, khi bạn có một thấu triệt vào điều đó, vậy thì không có người quan sát, chỉ có quan sát.

Thế là, liệu tôi có thể quan sát 'không uy quyền' *chính nó*, không phải do bởi bạn đã bảo cho tôi?

P: Không, tôi chỉ có thể quan sát một sự kiện: sự chuyển động của uy quyền. Tôi không bao giờ có thể quan sát 'không uy quyền'.

K: Dĩ nhiên không. Nhưng có quan sát uy quyền; quan sát uy quyền mà hiện diện trong sự nài nỉ được khai sáng từ một người khác; nương dựa, quyến luyến một người khác, tất cả điều đó đều là một hình thức của uy quyền. Và liệu có ‘uy quyền’ đang vận hành trong bộ não của tôi, trong cái trí của tôi, trong đang hiện diện của tôi? ‘Uy quyền’ có lẽ là trải nghiệm, hiểu biết phụ thuộc vào quá khứ – một tầm nhìn và vân vân. Liệu có một quan sát sự chuyển động của suy nghĩ như ‘uy quyền’?

P: Điều gì quan trọng? Liệu nó là quan sát mọi chuyển động của cái trí con người của tôi, ý thức của tôi, hay liệu nó là gắng sức để khám phá trong ý thức của tôi sự thật, thực sự của điều gì anh đang nói? Nó là một vấn đề rất tinh tế. Tôi không biết làm thế nào để diễn tả nó.

S: Liệu tôi có thể diễn tả nó theo cách này? Ví dụ, tôi quan sát sự tổn thương.

K: Bạn quan sát sự tổn thương do bởi K đã nói nó?

S: Tôi thấy rằng tôi bị tổn thương. Tôi thấy sự nảy ra của tổn thương. Quan sát tổn thương đó là điều gì đó mà tôi có thể thực hiện như bộ phận của hiểu rõ về chính tôi. Nhưng, tôi tạo ra uy quyền ở đâu? Khi Krishnaji nói: ‘Ngay khi bạn thấy sự tổn thương, nó kết thúc,’ vậy thì chính là câu nói đó mà tôi tạo ra uy quyền. Vậy thì, tôi chiếu rọi một trạng thái nào đó, một chuyển động hướng về trạng thái đó, bởi vì tôi không muốn bị trói buộc trong cái bẫy của quan sát liên tục tổn thương. Nhưng có nhiều yếu tố khác trong ý thức. Tôi thấy rằng thay vì quan sát tổn thương, thỉnh thoảng tôi nghe một

người nói rằng quan sát tổn thương đó mà không có người quan sát là kết thúc tổn thương. Đó là nơi tôi tạo ra uy quyền.

K: Tôi hiểu. Tôi quan sát tổn thương đó và tất cả những kết quả của tổn thương đó, làm thế nào tổn thương đó **đ**hiện diện và vân vân. Tôi nhận biết toàn qui trình của tổn thương đó và trong cái trí của tôi tôi nghe K đang nói, ngay khi bạn thấy điều đó trong nguyên vẹn của nó, một cách tổng thể, vậy là nó kết thúc, bạn sẽ không bao giờ bị tổn thương. Ông ta đã nói điều đó.

S: Nó hiện diện ở đó trong ý thức của tôi.

K: Cái gì trong ý thức của bạn? Từ ngữ đó?

S: Ngoài từ ngữ đó ra, trạng thái mà ông ta đã chuyển tải khi ông ta đã thoát ra câu đó, bởi vì khi K đang nói, có vẻ ông ta thể hiện một ‘trạng thái’ vượt khỏi từ ngữ.

K: Sunanda, nhìn kìa: Tôi bị tổn thương. Tôi biết tôi bị tổn thương. Bằng cách lắng nghe bạn tôi thấy những kết quả của tổn thương đó – sự rút lui, sự cô lập, sự bạo lực, tôi thấy tất cả điều đó. Liệu tôi thấy nó do bởi bạn đã vạch ra nó cho tôi? Hay liệu tôi thấy nó bất chấp sự kiện rằng bạn đã vạch ra nó cho tôi?

S: Dĩ nhiên sự kiện hiện diện ở đó, anh đã vào sống của tôi và tôi đã lắng nghe anh.

K: Vậy thì câu hỏi nảy sinh; K nói ngay khi bạn thấy nó một cách nguyên vẹn, một cách tổng thể, vậy là toàn tổn thương đó kết thúc. Ở đó uy quyền hiện diện nơi nào?

S: Uy quyền hiện diện ở đó bởi vì nó khẳng định một trạng thái mà tôi muốn có.

K: Vậy thì hãy thâm nhập trạng thái đó mà là tham vọng, mà là ham muốn.

P: Tôi muốn thâm nhập sự sử dụng từ ngữ ‘tổng thể’ của anh và cũng thâm nhập điều gì đó mà anh đã nói, đó là: Liệu anh có thể đang ôm ấp tổn thương và ở cùng nó – mà là, một cách tổng thể? Điều gì được bao hàm trong đang ôm ấp?

K: Tôi bị tổn thương. Tôi biết tại sao tôi bị tổn thương. Tôi nhận biết cái hình ảnh mà bị tổn thương và những kết quả của tổn thương đó – tẩu thoát, bạo lực, kiềm chế, sợ hãi, cô lập, rút lui, lo âu, và mọi chuyện còn lại của nó. Làm thế nào tôi nhận biết nó? Liệu do bởi bạn đã vạch ra nó cho tôi? Hay tôi nhận biết nó, tôi thấy nó và tôi đang chuyển động cùng bạn? Trong đó không có uy quyền. Tôi không tách khỏi điều gì bạn đang nói. Đó là nơi sự hiểu rõ hiện diện.

S: Đến một mấu chốt nào đó, có chuyển động cùng anh.

K: Tôi đang chuyển động cùng bạn.

D: Vậy là, từ ngữ của anh giống như một kim chỉ.

K: Không, không.

S: Chừng nào tôi còn đang chuyển động cùng anh, còn có một liên hệ.

K: Khoảnh khắc tôi phá vỡ sự liên hệ đó, vậy là bắt đầu câu hỏi của tôi: Tôi phải làm gì? Nếu tôi đang theo sát chính xác điều gì bạn đang nói – đang thấy rằng hình ảnh đó bị tổn thương và kế tiếp tẩu thoát, bạo lực – tôi đang chuyển động cùng bạn. Nó giống như một ban nhạc, một ban nhạc của những từ ngữ, một ban nhạc của cảm thấy, toàn sự việc đang chuyển động. Chừng nào tôi còn đang chuyển động cùng bạn, không có mâu thuẫn. Sau đó, bạn nói ‘Một lần bạn thấy điều này như một tổng thể, sự kiện kết thúc – liệu tôi đang cùng bạn?’

S: Nó đã không xảy ra.

K: Tôi sẽ bảo cho bạn lý do tại sao. Bởi vì bạn đã không lắng nghe.

S: Anh có ý nói rằng tôi đã không lắng nghe suốt hai mươi năm qua.

K: Không đặt thành vấn đề. Một ngày đã đủ rồi. Bạn đã không lắng nghe. Bạn đang lắng nghe từ ngữ, và bạn đang vác theo phản ứng. Bạn không đang chuyển động cùng ông ta.

R: Liệu có một khác biệt giữa lắng nghe đó và tầm nhìn tổng thể?

K: Không. Lắng nghe. Liệu bạn có thể lắng nghe trong ý nghĩa của không diễn giải, không tìm hiểu, không so sánh?

R: Không mong chờ.

K: Không gì cả, chỉ đang lắng nghe. Tôi đang lắng nghe. Nó giống như hai con sông đang chuyển động cùng nhau ở đó như một con sông. Nhưng tôi không lắng nghe theo cách đó. Tôi đã nghe bạn nói ‘một cách tổng thể’ và tôi muốn nhận được điều đó. Thế là, tôi không còn đang lắng nghe nữa bởi vì tôi muốn điều đó.

R: Thế là, câu hỏi của làm thế nào ở cùng bất kỳ cái gì là nào, là một câu hỏi sai lầm, đúng chứ?

K: Tôi đang ở cùng nó.

R: Vâng, nhưng chính câu hỏi là một chuyển động thoát khỏi đang ở cùng nó.

K: Dĩ nhiên.

P: Có một cảm thấy sự mãnh liệt của đau khổ và một quan sát để thấy rằng đau khổ này không bị tiêu tan bởi bất kỳ chuyển động nào thoát khỏi nó. Trong một khoảnh khắc của khủng hoảng có một mãnh liệt của năng lượng và để ở cùng nó một cách tổng thể, hành động duy nhất là khước từ chuyển động thoát khỏi nó. Liệu điều đó giá trị?

R: Liệu điều đó không có nghĩa rằng người ta chỉ có thể quan sát mọi chuyển động thoát khỏi nó và không nói làm thế nào tôi sẽ ở cùng nó, hay sao?

P: Đau khổ nảy ra và nó ngập tràn anh. Đó là cách nó vận hành khi nó là cái gì đó rất sâu thẳm. Hành động vào điều đó là gì? Hành động sẽ khiến cho nó có thể nở hoa mà không tiêu tan là gì?

K: Nếu nó ngập tràn bạn, một cách thực sự, nếu toàn thân tâm của bạn bị ngập tràn bởi năng lượng lạ thường đó được gọi là đau khổ và không có tẩu thoát; nhưng khoảnh khắc bạn chuyển động thoát khỏi nó trong bất kỳ phương hướng nào, nó là một tiêu tan của năng lượng đó. Liệu bạn bị ngập tràn bởi năng lượng đó được gọi là đau khổ một cách nguyên vẹn, hay liệu có một phần của bạn, nơi nào đó trong bạn, nơi có một sai lầm khiến cho bạn tẩu thoát nó?

R: Tôi nghĩ luôn luôn có một sai lầm bởi vì có một sợ hãi bất kỳ thứ gì đang ngập tràn toàn thân tâm đang hiện diện của người ta. Tôi nghĩ sợ hãi hiện diện ở đó.

K: Vậy là, đau khổ đã không ngập tràn toàn thân tâm đang hiện diện của bạn.

R: Không, đó là như thế.

K: Đó là một sự kiện. Thế là, bạn theo đuổi không phải đau khổ nhưng sợ hãi. Sợ hãi việc gì có lẽ xảy ra đó, vân vân. Thế là bạn thâm nhập sợ hãi đó, bạn quên bằng đau khổ và thâm nhập sợ hãi đó.

D: Sự sử dụng từ ngữ ‘tổng thể’ hàm ý thực sự. Chính thực sự là tổng thể đó.

K: Không, không. Thưa bạn, chúng ta hãy hiểu rõ nghĩa lý của từ ngữ ‘tổng thể’. Tổng thể có nghĩa lành mạnh, lành mạnh thuộc cơ thể. Kế tiếp, nó có nghĩa thông minh, thu ộc tinh thần và thuộc cơ thể và từ đó nảy sinh thiêng liêng. Tất cả điều đó được hàm ý trong từ ngữ ‘tổng thể’ hay ‘nguyên vẹn’.

D: Lần đầu tiên, điều này rõ ràng.

K: Khi bạn có sức khỏe rất tốt và khi thuộc cảm xúc, thuộc trí năng, bộ não có thông minh mà không có bất kỳ hành vi lạ lùng nào, mà không có bất kỳ chuyển động loạn thần kinh nào, nó là thiêng liêng. Đó là sự tiếp cận tổng thể. Nếu có một hành vi lạ lùng, một kỳ quặc, một niềm tin, nó không là nguyên vẹn – vì vậy hãy xóa sạch nó, đừng nói về tổng thể. Tổng thể đó hiện diện khi có thông minh, lành mạnh.

S: Đây là nơi trạng thái tiến thoái lưỡng nan nảy ra. Anh nói, theo đuổi mảnh đó. Nhưng nếu người ta không thấy mảnh đó một cách tổng thể . . .

K: Đừng bận tâm về một cách tổng thể.

S: Vậy thì, làm thế nào người ta quan sát mảnh đó? Vậy thì, sự tiến hành được đánh giá là gì? Cái nào nảy ra trước?

K: Tôi đang thực hiện nó. Tôi không biết một điều gì cả về tổng thể. Tôi không biết. Tôi biết nghĩa lý của từ ngữ đó, sự diễn tả của từ ngữ đó, nó chuyển tải điều gì, nhưng đó không là sự kiện. Sự kiện là rằng tôi là một mảnh, tôi làm việc, sống, hành động trong những mảnh, trong chính tôi. Tôi không biết gì về tổng thể đó.

FW: Điều này dẫn chúng ta về nghi vấn lúc đầu: Ý nghĩa của từ ngữ của anh tách khỏi sự chuyển tải của chúng ta lúc này, là gì? Trong sống hàng ngày của tôi, khi nhớ lại điều gì anh đã nói rằng bạn phải đừng bao giờ bị tổn thương, liệu nó có một ý nghĩa khi tôi bị tổn thương?

K: Không, tôi bị tổn thương. Đó là tất cả mà tôi biết. Đó là một sự kiện. Tôi bị tổn thương bởi vì tôi có một hình ảnh của chính tôi. Liệu tôi đã tự nhận ra hình ảnh đó cho chính tôi, hay liệu K đã b ảo cho tôi rằng hình ảnh đó bị tổn thương? Phát giác được điều đó rất quan trọng. Liệu sự diễn tả đã tạo tác hình ảnh đó, hay liệu tôi biết hình ảnh đó hiện diện?

S: Người ta biết hình ảnh đó hiện diện.

K: Được rồi. Nếu hình ảnh đó hiện diện, tôi quan tâm đến hình ảnh đó, không phải làm thế nào để loại bỏ hình ảnh đó, không phải làm thế nào để quan sát hình ảnh đó một cách tổng thể. Tôi không biết gì về nó.

S: ‘Đang nhìn ngắm hình ảnh đó,’ dường như nó hàm ý ý tưởng của ‘tổng thể’.

K: Không, tôi không biết gì cả về ý tưởng đó. Tôi chỉ biết tôi có một hình ảnh. Tôi sẽ không ở cùng bất kỳ thứ gì khác ngoại trừ mảnh đó, cùng ‘cái gè là’ – tổng thể là không sự kiện.

S: Điều đó rất rõ ràng. Nhưng làm thế nào người ta nhìn ngắm nó, ôm ấp tổn thương đó *một cách tổng thể*? Đó là nơi câu hỏi nảy ra.

P: Đó là câu phát biểu của ông ta.

K: Cái gì?

S & P: ‘Một cách tổng thể.’ Đó là câu phát biểu của anh.

K: Dĩ nhiên. Nhưng quảng nó đi.

S: Vậy thì không có vấn đề bởi vì ngay ời ta quan sát những biểu hiện nào đó của tổn thương. Có một quan sát nó và nó kết thúc. Tiến hành này tiếp tục, tôi không cần K bảo cho tôi về nó. Tôi biết điều này; tại mức độ đó quan sát cái gì đó, mọi thứ đang nảy ra trong ý thức, đang quan sát nó cùng sự giảm bớt năng động của nó.

A: Bàn luận bắt đầu bằng một nghi vấn rất quan trọng: uy quyền. Mấu chốt của bắt đầu bàn luận về uy quyền này nằm trong điều này, rằng chúng tôi tạo tác một uy quyền về điều gì anh vừa nói, thế là đó là một cản trở.

K: Dĩ nhiên.

D: Cái gì đó đang bỏ lỡ trong điều này.

K: Nhìn kìa, thưa bạn, có cái gì đó rất lý thú mà nảy ra từ điều này. Liệu bạn đang học hành hay liệu bạn đang có một thấu triệť nó? Đang học hành hàm ý một uy quyền. Liệu bạn đang học hành và đang hành động từ đang học hành? Tôi học hành môn toán, công nghệ và vân vân, và từ hiểu biết đó tôi trở thành một kỹ sư và hành động. Hay tôi đi ra ngoài vào cánh đồng, hành động và học hành. Cả hai trường hợp là sự tích lũy của hiểu biết và hành động từ hiểu biết – hiểu biết trở thành uy quyền. Hoặc bạn tích lũy hi ều biết và hành động hoặc bạn ra ngoài, hành động và học hành. Cả hai đều là một đang hành động tùy theo hiểu biết. Vì vậy, hiểu biết trở thành uy quyền, dù nó là uy quyền của người bác sĩ, người khoa học, người kiến trúc, hay người đạo sư mà nói ‘Tôi biết’ – mà là uy quyền của ông ấy. Lúc này, người nào đó đến và

nói, ‘Nhìn kìa, hành động phụ thuộc vào hiểu biết là một ngục tù, bạn sẽ không bao giờ được tự do; bạn không thể thăng hoa nhờ vào hiểu biết.’ Và người nào đó như K nói: ‘Hãy quan sát nó một cách khác hẳn, quan sát hành động cùng thấu triệt, không phải tích lũy hiểu biết và hành động nhưng thấu triệt và hành động. Trong đó không có uy quyền’.

P: Anh đã sử dụng từ ngữ ‘thấu triệt’. Ý nghĩa thực sự của từ ngữ đó là gì?

K: Có thấu triệt điều gì đó; nắm bắt sự việc một cách tức khắc; lắng nghe một cách thâm nhập. Bạn thấy, bạn không lắng nghe, đó là mấu chốt của tôi. Bạn hành động, sau khi học hành; đó là trong học hành có một tích lũy của thông tin, hiểu biết và bạn hành động tùy theo hiểu biết đó, khéo léo hay không khéo léo. Đó là học hành; tích lũy hiểu biết và hành động từ nó. Tiếp theo, có học hành từ hành động, mà cũng giống hệt như việc trước. Cả hai đều đang hành động trên nền tảng của hiểu biết. Thế là hiểu biết trở thành uy quyền, và nơi nào có uy quyền phải có sự đàn áp. Bạn sẽ không bao giờ thăng hoa bất kỳ nơi nào qua qui tình đó; nó là máy móc. Liệu bạn thấy cả hai như sự chuyển động máy móc? Nếu bạn thấy điều đó, đó là thấu triệt. Vì vậy, bạn đang hành động không từ hiểu biết; nhưng bằng đang thấy những hàm ý của hiểu biết và uy quyền. Hành động của bạn hoàn toàn khác hẳn.

Vậy là, chúng ta ở đâu? Hiểu rõ về chính mình và từ ngữ của K. Nếu có một chuyển động cùng nhau, vậy thì nó kết thúc. Nó rất đơn giản. Bạn chuyển động.

P: Liệu từ ngữ của K và chuyển động cùng từ ngữ đó là cốt lõi? Liệu sự bộc lộ có thể hiện diện mà không có từ ngữ?

K: Được rồi. K nói: ‘Là một ngọn đèn cho chính bạn.’ Nó không có nghĩa bạn trở thành uy quyền. K nói: ‘Không người nào có thể dắt bạn đến đó; bạn không thể mời mọc cái đó.’ K nói: ‘Bạn có thể lắng nghe K vô tận trong hàng triệu năm tiếp theo và bạn sẽ không nhận được cái đó.’ Nhưng ông ta nói: ‘Hãy là một ngọn đèn cho chính bạn’ và bạn thấy một cách tổng thể sự việc đó. Biết về chính mình là một trong những việc khó khăn nhất bởi vì trong sự quan sát về chính mình, tôi đạt được một kết luận về điều gì tôi đang thấy; và sự quan sát kế tiếp là qua kết luận đó. Liệu người ta có thể quan sát sự tức giận thực sự mà không có bất kỳ kết luận nào, mà không nói đúng, sai, tốt, xấu? Liệu người ta có thể quan sát một cách tổng thể? Hiểu rõ về chính mình không là biết về chính mình, nhưng biết mọi chuyển động của suy nghĩ. Bởi vì cái tôi là suy nghĩ đó, hình ảnh đó, hình ảnh đó của ‘K’ và hình ảnh đó của ‘cái tôi.’ Vì vậy, nhìn ngắm mọi chuyển động của suy nghĩ, không bao giờ thả cho một suy nghĩ bị ẩn mất mà không nhận ra nó là gì. Hãy thử nó. Hãy thực hiện nó và bạn sẽ thấy điều gì xảy ra. Việc này sẽ trao tặng sức mạnh cho bộ não.

S: Liệu anh sẽ nói rằng trong một suy nghĩ duy nhất là chính bản thể của cái tôi?

K: Vâng, tôi sẽ nói ‘đúng’. Bạn thấy, suy nghĩ là sợ hãi, suy nghĩ là vui thú, suy nghĩ là đau khổ. Và suy nghĩ không là tình yêu. Suy nghĩ không là từ bi.

Hình ảnh đó mà suy nghĩ đã tạo ra là ‘cái tôi’. ‘Cái tôi’ là hình ảnh đó. Không có sự khác biệt giữa ‘cái tôi’ và hình ảnh đó. Lúc này, tôi đang quan sát hình ảnh đó mà là cái tôi, mà là, nói, ‘Tôi muốn đạt được Niết bàn,’ mà có nghĩa tôi tham lam. Đó là tất cả. Thay vì ham muốn tiền bạc, tôi ham

muốn một thứ khác. Đó là tham lam. Vì vậy, tôi thâm nhập tham lam. Tham lam là gì? ‘Nhiều hơn’? Điều đó có nghĩa tôi ham muốn thay đổi cái gì là thành cái gì nhiều hơn, vĩ đại hơn. Vì vậy đó là tham lam. Thế là tôi nói: ‘Lúc này tại sao tôi đang làm điều này?’ ‘Tại sao tôi ham muốn nhiều hơn?’ Liệu nó là truyền thống, thói quen, liệu nó là phản ứng máy móc của bộ não? Tôi muốn khám phá. Hoặc tôi có thể khám phá bằng một lóe sáng hoặc từ từ. Tôi có thể quan sát nó bằng một lóe sáng chỉ khi nào tôi không có động cơ, bởi vì động cơ là yếu tố gây biến dạng. Biết về chính bạn là điều lý thú nhất bởi vì chính bạn có lẽ là vũ trụ – không phải vũ trụ thuộc lý thuyết nhưng vũ trụ thực sự, tổng thể. Tôi muốn biết về chính tôi bởi vì tôi thấy rất rõ ràng rằng nếu tôi không biết về chính tôi, bất kỳ điều gì tôi nói đều vô nghĩa, đều thoái hóa – không chỉ bằng từ ngữ, tôi *thấy* rằng nó là sự thoái hóa. Hành động của tôi là hành động thoái hóa và tôi không muốn sống một sống thoái hóa. Tôi thấy tôi phải biết về chính mình. Muốn biết về chính mình tôi quan sát; tôi quan sát sự liên hệ của tôi với bạn, với người vợ của tôi, với người chồng của tôi. Trong đang quan sát đó tôi thấy chính tôi được phản ảnh trong sự liên hệ đó. Tôi muốn người vợ của tôi bởi vì tôi cần tình dục; tôi muốn sự an ủi của cô ấy; cô ấy chăm sóc con cái của tôi; cô ấy nấu nướng; tôi phụ thuộc vào cô ấy. Vì vậy trong liên hệ với cô ấy của tôi, tôi phát hiện nguồn gốc của vui thú đó, nguồn gốc của quyền luyến đó và nguồn gốc của an ủi đó và vân vân. Liệu tôi đang quan sát nó mà không có quá khứ, mà không có bất kỳ kết luận? Liệu sự quan sát của tôi chính xác? Khoảng khắc người ta nói, ‘Là một ngọn đèn cho chính bạn’, tất cả uy quyền đều biến mất kể cả uy quyền của kinh Gita, những đạo sư, những giai đoạn thuộc tinh thần của con người. Câu hỏi, chính nó, sẽ rất lý thú. Nếu tôi là một ngọn đèn cho chính tôi, sự liên hệ của tôi thuộc

chính trị, kinh tế, xã hội, là gì? Nhưng bạn không đặt ra những câu hỏi như thế. Tôi là một ngọn đèn cho chính tôi – thâm nhập đi, khám phá nó – tôi là một ngọn đèn cho chính tôi. Tôi thấy điều đó rất rõ ràng. Tôi không có uy quyền, không người hướng dẫn. Vậy thì tôi hành động như thế nào với sự độc tài, độc tài của người đạo sư, của những giai đoạn thuộc tinh thần? Là một ngọn đèn cho chính mình có nghĩa tổng thể. Bất kỳ thứ gì không tổng thể là sự thoái hóa. Một con người tổng thể sẽ giải quyết được sự thoái hóa.

Kết thúc sự Công nhận

P: Chúng ta sẽ bàn luận nghi vấn của ý thức và sự liên quan của ý thức với những tế bào não. Liệu chúng thuộc cùng bản chất hay liệu có cái gì đó mà tạo ra những nhận dạng khác biệt cho chúng?

K: Đó là câu hỏi hay. Bạn bắt đầu.

P: Ý tưởng thuộc truyền thống của từ ngữ ‘ý thức’ sẽ gồm cả cái vượt khỏi đường chân trời.

A: Hoàn toàn đúng. Bộ não chỉ là một tổ hợp của những tế bào, một cánh rừng của những tế bào và tuy nhiên mỗi tế bào lại phụ thuộc vào những tế bào khác mặc dù thật ra mỗi tế bào não có thể hành động một mình. Vì vậy chúng ta có lẽ hỏi: Làm thế nào người ta biết tổng thể đó của tất cả ý thức, của tất cả những tế bào? Liệu có một yếu tố đồng phối hợp? Hay bộ não chỉ là một kết quả? Một câu hỏi thêm nữa là: Cái gì là chính và cái gì là phụ? Liệu ý thức hiện diện trước và sau đó bộ não, hay liệu bộ não hiện diện trước và sau đó ý thức?

K: Nếu tôi được phép hỏi: Bạn có ý gì qua từ ngữ ‘ý thức’? Chúng ta hãy bắt đầu từ ngay khởi đầu: Ý thức là gì? ‘Ý thức được’ có nghĩa gì? Tôi muốn chắc chắn rằng cả hai chúng ta

đều có cùng sự hiểu rõ về nghĩa lý của từ ngữ đó? Người ta ý thức được, ví dụ, cái micrô. Tôi ý thức được nó và sau đó tôi sử dụng từ ngữ ‘micrô’. Vì vậy, khi bạn ý thức được cái gì đó, đang đặt tên bắt đầu; tiếp theo ưa thích và không ưa thích. Vì vậy ‘ý thức’ có nghĩa ý thức được, nhận biết được, công nhận được sự cảm xúc, sự nhận thức, sự tiếp xúc.

A: Tôi cảm thấy rằng ý thức hiện diện trước cảm xúc. Nó là cánh đồng và tại bất kỳ một thời điểm nào tôi nhận biết được phần nào đó của nó qua sự cảm xúc; tôi cảm thấy ý thức còn bao la hơn nhiều. Tôi thấy rằng tôi nhận biết được chỉ một phần của một cánh đồng rất rộng lớn. Tổng thể cánh đồng đó không ở trong sự nhận biết của tôi. Vì thế, tôi không muốn giới hạn ý thức vào cái gì đó mà hiện diện tại bất kỳ khoảnh khắc được đưa ra nào. Sự nhận biết của tôi có lẽ không rộng lớn, nhưng ý thức có thể được thấy là bao la hơn nhiều.

K: Sự liên quan giữa ý thức và những tế bào não là gì? Pupul đã sử dụng từ ngữ ‘ý thức’ và đã hỏi sự liên quan giữa bộ não và ý thức là gì. Tôi đang hỏi: sự liên quan đó là gì?

P: Khi K nói nội dung của ý thức là ý thức, nó sẽ hàm ý rằng nội dung của những tế bào não là ý thức. Nếu có một cánh đồng mà ở phía bên ngoài những tế bào não và mà cũng là ý thức, vậy thì anh phải nói rằng tất cả cái đó là ý thức. Nhưng vậy thì anh không thể nói rằng nội dung của ý thức là ý thức.

K: Liệu điều đó rõ ràng? Tôi đã nói rằng nội dung của ý thức là ý thức.

A: ‘Nội dung của ý thức là ý thức’ là một câu phát biểu không liên quan, và bất chấp người nhận biết. Nó là một câu

phát biểu về ý thức, không phải ý thức của anh, hay ý thức của tôi.

K: Điều đó đúng. Vì vậy, cái gì ở phía bên ngoài cánh đồng của ý thức không là nội dung của nó.

P: Khoảnh khắc anh thừa nhận cái gì đó bên ngoài cánh đồng của ý thức, anh đang thừa nhận một tình trạng mà có lẽ hiện diện hay có lẽ không hiện diện.

A: Liệu cái đã được biết là một bộ phận của ý thức của chúng ta, ý thức là nội dung?

P: Sự khác biệt chính giữa vị trí của K và vị trí của kinh Veda là rằng K sử dụng từ ngữ ‘ý thức’ trong một ý nghĩa rất đặc biệt. Vị trí của kinh Veda là: ý thức là cái mà hiện diện trước khi bất kỳ thứ gì hiện diện.

A: Tại căn bản, cái nguồn của sự hiện diện là một năng lượng bao la không thể hiểu được mà họ gọi là ‘Chaitanya’. ‘Chaitanya’ là năng lượng, cái nguồn. Họ nói rằng có cái nguồn của năng lượng này, mà họ nói về như là ‘Chit’. Vị trí của Phật giáo không nói bất kỳ điều gì về cái nguồn này cả. Nó khước từ phát biểu một từ ngữ về điều đó. Vì vậy, vị trí của Phật giáo là một vị trí mà từ nó người ta không thể trả lời nghi vấn. Người Phật giáo sẽ nói: ‘Đừng nói về nó; nói bất kỳ điều gì về nó sẽ chỉ là phỏng đoán và những qui trình phỏng đoán không có ý nghĩa cho sự thực hành thực sự.’

K: ‘Đốt nát không có khởi đầu, nhưng có một kết thúc. Đừng thâm nhập vào sự khởi đầu của đốt nát nhưng hãy khám phá làm thế nào để kết thúc nó’.

A: Ngay tức khắc chúng ta bắt chọt bắt gắp cái gì đó.

K: Đúng, thưa bạn, đó là một mẫu chốt đúng đắn.

A: Những người Phật giáo nói: ‘Thông thường, không có cái sự việc như ý thức. Dốt nát không có khởi đầu. Dốt nát có thể kết thúc. Đừng buông thả chúng ta trong sự tìm hiểu vào những khởi đầu của dốt nát bởi vì điều đó sẽ là phỏng đoán, sẽ là phí phạm thời gian. Nhưng làm thế nào có thể kết thúc dốt nát? Dốt nát này là ý thức.’ Ý thức như dốt nát là một vị trí mà chúng ta sẽ phải thâm nhập vào.

Những người Vedan sẽ nói với anh rằng cái nguồn mà anh đề cập như dốt nát là thuộc bản chất của Sat, Chit và Anand. Nó liên tục đang tự làm mới mẻ lại; nó liên tục đang hiện diện; và toàn qui trình của sinh, tử, phân rã là một chuyển động trong nó. Tôi cảm thấy rằng một người mà không chấp nhận vị trí của Phật giáo, sẽ không chấp nhận ngay tức khắc điều gì anh nói, rằng sự khởi đầu là dốt nát và rằng nó là một qui trình tự duy trì. Anh không thể theo dấu vết sự khởi đầu, nhưng nó có thể được mang đến một kết thúc. Tôi đã phát biểu hai vị trí và chúng là những vị trí mâu thuẫn.

K: Chúng ta chỉ nói đơn giản rằng dốt nát không có khởi đầu; người ta có thể thấy nó trong chính người ta, thấy nó trong ý thức, trong cánh đồng đó.

P: Nếu nó trong cánh đồng này, vậy thì liệu nó có sự hiện diện tách khỏi những tế bào não mà chứa đựng ký ức về nó? Vị trí thuộc khoa học là: trái ngược với những tế bào não và sự vận hành của chúng là có thể đo lường được, ý thức là

không thể đo lường được và thế là hai cái không có cùng ý nghĩa.

K: Chờ một tí. Điều gì bạn đang nói là rằng những tế bào não và chuyển động của chúng là có thể đo lường được, nhưng ý thức là không thể đo lường được.

A: Liệu tôi được phép gợi ý điều gì đó? Khi chúng ta nhìn qua kính viễn vọng lớn nhất, chúng ta thấy sự lan rộng của vũ trụ xa mãi đến mức độ kính viễn vọng có thể thấy nó. Nếu chúng ta có một kính viễn vọng lớn hơn, chúng ta sẽ có phong cảnh lớn hơn. Mặc dù chúng ta đo lường nó, sự đo lường đó chỉ liên quan đến cái dụng cụ mà là một yếu tố tương đối. Ý thức là không thể đo lường được trong ý nghĩa rằng không có dụng cụ mà nó có thể liên quan đến. Ý thức là cái gì đó mà người ta không thể nói rằng nó có thể đo lường được hay không thể đo lường được. Vì vậy, ý thức là cái gì đó mà người ta không thể thực hiện bất kỳ phát biểu nào về nó.

K: Điều đó đúng. Ý thức là không thể đo lường được. Điều gì Pupul đang hỏi là: Liệu phía bên ngoài ý thức như chúng ta biết nó, có một tình trạng mà không ăn khớp với ý thức này?

P: Liệu có một tình trạng mà không thể phân chia được, không thể hiểu rõ được, không thể nắm bắt được, bên trong những tế bào não?

K: Liệu bạn nhận được nó, Achyutji? Không thể hiểu rõ được, trong ý nghĩa, không thể công nhận được; cái gì đó hoàn toàn mới mẻ.

A: Tôi đang đến được cái đó. Tôi nói rằng ý thức như chúng ta biết nó là cái nguồn của tất cả những kỷ niệm mới đây và tất cả những kỷ niệm mà con người đã trải qua. Những tế bào nào sẽ công nhận mọi thứ mà trôi dạt từ những kỷ niệm thuộc chủng tộc của nó; mọi thứ mà trôi dạt trong cánh đồng của quá khứ, từ cái đã được biết.

P: Hàng triệu năm của cái đã được biết.

A: Ngay cả những kỷ niệm xa xưa nhất của con người, bộ não có lẽ có thể nhớ lại được.

K: Chờ đã, hãy trình bày nó rất đơn giản. Chúng ta đã nói cái đã được biết là ý thức – nội dung của ý thức là cái đã được biết. Lúc này, liệu có cái gì đó phía bên ngoài ý thức này, cái gì đó mà không biết được, hoàn toàn mới mẻ và không hiện diện sẵn trong những tế bào não? Nếu nó phía bên ngoài cái đã được biết, liệu nó có thể được công nhận? – bởi vì nếu nó có thể được công nhận, nó vẫn còn trong cánh đồng của cái đã được biết. Nó hiện diện chỉ khi nào qui trình đang trải nghiệm và đang công nhận kết thúc. Tôi muốn bám chặt mấu chốt này. Pupul đã hỏi: Liệu nó ở trong cái đã được biết hay ở ngoài cái đã được biết; và nếu nó ở ngoài cái đã được biết, liệu nó có sẵn trong những tế bào não? Nếu nó có sẵn trong những tế bào não, nó là cái đã được biết rồi bởi vì những tế bào não không thể chứa đựng cái gì đó mới mẻ. Khoảnh khắc nó ở trong những tế bào não, nó là truyền thống.

Tôi thích thâm nhập thăm thẳm. Phía bên ngoài bộ não, liệu có bất kỳ cái gì khác nữa? Đó là tất cả. Tôi nói có. Nhưng mọi qui trình của công nhận, trải nghiệm, luôn luôn ở trong cánh đồng của cái đã được biết và bất kỳ chuyển động nào của những tế bào não di chuyển khỏi cái đã được biết,

đang cố gắng thâm nhập vào cái không biết được vẫn còn là cái đã được biết.

M: Làm thế nào anh biết rằng có cái gì đó?

K: Bạn không thể *biết* nó. Có một tình trạng nơi cái trí không công nhận bất kỳ thứ gì. Có một tình trạng mà trong nó công nhận và trải nghiệm, mà là chuyển động của cái đã được biết, hoàn toàn kết thúc.

A: Nó khác biệt với tình trạng của qui trình công nhận, đang trải nghiệm trong cách nào?

P: Liệu nó thuộc một bản chất khác hẳn?

K: Bạn thấy, các cơ quan cơ thể, những tế bào não, kết thúc. Toàn sự vật sụp đổ; hoàn toàn có một tình trạng khác hẳn.

P: Hãy cho phép tôi trình bày với anh trong một cách khác. Khi anh nói rằng tất cả những qui trình của công nhận kết thúc, và tuy nhiên nó là một tình trạng đang sống, liệu có một ý nghĩa của hiện diện, của đang là?

K: Những từ ngữ, ‘hiện diện’ và ‘đang là’ không áp dụng.

A: Nó khác biệt với giấc ngủ sâu như thế nào?

K: Tôi không biết bạn có ý gì qua từ ngữ giấc ngủ sâu.

A: Trong giấc ngủ sâu, tại thời điểm đó những qui trình của công nhận và ghi lại được đặt trong tình trạng tạm thời không hoạt động.

K: Đó là một tình trạng hoàn toàn khác hẳn.

P: Điều gì đã xảy ra cho những giác quan trong tình trạng mà anh đã đề cập lúc đầu?

K: Những giác quan đều không hoạt động.

P: Chúng không đang vận hành?

K: Trong tình trạng đó, tôi có lẽ tự gãi ngứa – bạn theo kịp chứ – những con ruồi bay đến và bu trên người tôi. Đó là hành động của những giác quan, nhưng nó không ảnh hưởng cái đó.

M: Hiểu biết rằng có ‘đang gãi ngứa’ đang xảy ra là hiện tại.

K: Đó là một việc tự nhiên. Bạn phải thâm nhập rất chậm chậm cùng nó. Bất kỳ chuyển động nào của cái đã được biết, bất kỳ chuyển động nào, tiềm năng hay không tiềm năng, đều ở trong cánh đồng của cái đã được biết. Tôi muốn hoàn toàn rõ ràng rằng bạn và tôi đang hiểu rõ cùng sự việc. Đó là: khi nội dung của ý thức cùng những trải nghiệm, những đòi hỏi của nó, những khao khát cho cái gì đó mới mẻ của nó, gồm cả khao khát cho sự tự do khỏi cái đã được biết, đã hoàn toàn kết thúc, vậy thì chỉ như thể chất lượng khác lạ mới hiện diện. Cái trước có một động cơ, cái sau không có động cơ. Cái trí không thể đến được cái đó nhờ vào động cơ. Động cơ là cái đã được biết. Vì vậy, liệu cái trí có thể kết thúc, nói: ‘Chẳng tốt lành gì khi tìm hiểu nó, tôi biết làm thế nào để khiến cho nó kết thúc, dốt nát là bộ phận của nội dung, dốt nát là sự đòi hỏi để trải nghiệm thêm nữa này’? Khi cái trí đó kết thúc – một kết thúc không bị tạo ra bởi sự nỗ lực của ý

thức mà trong đó có động cơ, ý muốn, phương hướng – vậy thì cái khác lạ hiện diện ở đó.

M: Vật hiện diện ở đó. Trong tình huống mà lúc này chúng ta ở trong nó, anh biết vật đó?

K: Dĩ nhiên, tôi thấy cái áo sơ mi của bạn, tôi thấy màu sắc rõ ràng. Những giác quan đang vận hành. Sự công nhận đang vận hành bình thường. Cái khác lạ ở đó. Nó không là một phân hai.

M: Liệu hiểu biết là một bộ phận của nó?

K: Không. Tôi phải thâm nhập rất chậm. Tôi biết điều gì bạn đang nhận được. Tôi muốn giải thích điều này rất đơn giản. Tôi thấy màu sắc; những giác quan đang vận hành ...

A: Ngay cả đang cố gắng diễn giải điều gì anh đang nói cũng đang ngăn cản người ta không nhận được nó, bởi vì ngay tức khắc sự diễn giải đó là phân hai. Khi anh nói điều gì đó, lại nữa bất kỳ chuyển động nào trong cái trí cũng đang ngăn cản người ta không nhận được nó.

K: Achyutji, bạn đang cố gắng nhận được cái gì?

A: Tôi đang vạch ra sự khó khăn nảy sinh trong chuyển tải. Tôi nghĩ chuyển tải về cái khác lạ không thể được. Tôi đang cố gắng hiểu rõ trạng thái ý thức của cái trí của cái người mà nói chuyện với tôi. Trên nền tảng nào ông ta bảo với tôi rằng có cái gì đó?

K: Nền tảng cho điều đó là: khi không có chuyển động của công nhận, của trải nghiệm, của động cơ, sự tự do khỏi cái đã được biết xảy ra.

M: Đó là sự nhận biết thuần khiết mà không có sự công nhận.

K: Bạn đang diễn giải nó một cách khác hẳn. Chuyển động này đã kết thúc trong thời gian đó; đó là tất cả.

M: Chuyển động của sự công nhận cái khác lạ. Yếu tố thời gian chen vào ở đâu? Liệu có một thời gian khác?

K: Chúng ta hãy bắt đầu lại. Bộ não vận hành trong cánh đồng của cái đã được biết; trong vận hành đó có sự công nhận. Nhưng khi bộ não, cái trí của bạn, hoàn toàn bất động, bạn không thấy cái trí bất động của bạn. Không có đang biết rằng cái trí của bạn bất động. Nếu bạn biết nó, nó không bất động, bởi vì lúc đó có một người quan sát mà nói 'Tôi biết'. Trạng thái bất động mà chúng ta đang nói là không thể công nhận được, không thể trải nghiệm được. Sau đó hiện diện cái thực thể mà muốn bảo cho bạn điều này qua sự chuyển tải bằng từ ngữ. Khoảnh khắc ông ta, cái thực thể, chuyển động vào sự chuyển tải, cái trí bất động không còn. Chỉ quan sát nó. Cái gì đó hiện diện từ nó. Nó ở đó cho con người. Tôi không đang nói nó luôn luôn ở đó. Nó ở đó cho cái người mà hiểu rõ cái đã được biết. Nó ở đó và nó không bao giờ bỏ đi; và mặc dù ông ta chuyển tải nó, ông ta cảm thấy rằng nó không bao giờ biến mất, nó ở đó.

M: Tại sao anh sử dụng từ ngữ 'chuyển tải'?

K: Đó là sự chuyển tải.

M: Ai chuyển tải? Vừa lúc nãy anh nói với tôi.

K: Vừa lúc nãy? Những tế bào não đã có đư ợc sự hiểu biết của ngôn ngữ. Chính những tế bào não đang chuyển tải.

M: Bộ não chứa đựng người quan sát riêng của nó.

K: Chính tế bào não là người quan sát và người vận hành.

M: Lúc này, sự liên quan giữa cái khác lạ và cái này là gì?

K: Một cách do dự, tôi nói không có sự liên quan. Đây là sự kiện: những tế bào não chứa đựng cái đã đư ợc biết và khi bộ não hoàn toàn đ ứ ng yên, hoàn toàn bất động, không có sự phát biểu hay chuyển tải bằng từ ngữ – bộ não hoàn toàn bất động. Lúc đó, sự liên quan giữa bộ não và cái khác lạ là gì?

M: Bằng ma thuật nào, bằng phương tiện gì, trạng thái của một cái trí bất động sáng tạo một cái cầu? Làm thế nào anh thành công để sáng tạo một cái cầu vĩnh cửu giữa bộ não và cái khác lạ, và duy trì cái cầu đó?

K: Nếu người ta nói ‘Tôi không biết’, bạn sẽ trả lời ra sao?

M: Anh đã thừa hưởng nó nhờ vào nghiệp lực hay người nào đó đã trao tặng nó cho anh.

K: Chúng ta hãy bắt đầu lại. Liệu có phải do bởi tình cờ mà biên cố đó có thể xảy ra cho chúng ta, liệu nó là một ngoại lệ? Đó là điều gì chúng ta đang nói chuyện lúc này.

Nếu nó là một phép lạ, liệu nó có thể xảy ra cho bạn? Nếu nó không là một phép lạ; nó không là thứ gì đó mà được ban tặng từ trên cao để cho người ta có thể hỏi: Làm thế nào việc này xảy ra với cái người này và không với một người khác – đúng chứ?

M: Chúng tôi có thể làm gì?

K: Tôi nói bạn không thể làm gì cả – mà không có nghĩa không làm gì cả.

M: Hai ý nghĩa của không gì cả này là gì?

K: Tôi sẽ giải thích cho bạn hai ý nghĩa của không gì cả: một ý nghĩa liên quan đến sự ham muốn để trải nghiệm ‘Cái khác lạ’, để công nhận ‘Cái khác lạ’ và tuy nhiên không làm gì cả về ‘Cái khác lạ’. Ý nghĩa còn lại là không làm gì cả, nói cách khác, nó là thấy hay nhận biết, không phải lý thuyết nhưng thực sự, cái đã được biết.

M: Anh nói, ‘Không làm gì cả, chỉ nhìn ngắm.’

K: Giải thích nó theo cách đó nếu bạn muốn.

M: Nó mang sự khai sáng tới hành động.

K: Bạn phải chạm cái sự việc này, rất rất nhẹ nhàng. Bạn phải tiếp cận nó rất nhẹ nhàng – thức ăn, nói chuyện – và khi cơ thể lẫn những giác quan trở nên rất nhẹ nhàng, những ngày và những đêm chuyển động một cách dễ dàng. Bạn thấy, đây là một đang chết đi từng giây phút. Liệu tôi đã trả lời, hay đã trả lời rất gần gũi, câu hỏi?

P: Anh đã không trả lời một cách cụ thể.

K: Để giải thích toàn sự việc một cách khác hẳn: Chúng ta sẽ gọi ‘Cái đó’, trong lúc này, là năng lượng vô hạn và cái còn lại là năng lượng bị tạo ra bởi đấu tranh và xung đột – nó hoàn toàn khác hẳn ‘Cái đó’. Khi không có xung đột gì cả, năng lượng vô hạn luôn luôn đang tự làm mới mẻ chính nó. Năng lượng mà cạn kiệt dần dần là năng lượng mà chúng ta biết. Sự liên quan của năng lượng mà cạn kiệt dần dần với ‘cái đó’ là gì? Không liên quan gì cả.

***Người ta có thể thâm nhập thăm thẳm
bao nhiêu?***

P: Thưa anh, người ta có thể thâm nhập thăm thẳm bao nhiêu?

K: Liệu người ta có thể đưa ra nghi vấn đó theo cách này? Hầu hết sống của chúng ta đều rất hời hợt, và liệu có thể sống tại một chiều sâu vô cùng đồng thời cũng vận hành một cách hời hợt? Liệu cái trí có thể cư ngụ hay sống tại chiều sâu vô cùng? Tôi không chắc liệu chúng ta đang đưa ra cùng câu hỏi. Chúng ta theo những sống hời hợt và hầu hết chúng ta đều thỏa mãn bởi nó.

P: Chúng tôi không thỏa mãn. Nhưng chúng tôi không biết làm thế nào để thâm nhập thăm thẳm.

K: Hầu hết chúng ta đều chấp nhận nó. Lúc này, làm thế nào cái trí thâm nhập vào chiều sâu vô cùng? Liệu chúng ta đang bàn luận chiều sâu phụ thuộc vào sự đo lường? Chiều sâu liên quan đến sự đo lường. Tôi muốn rõ ràng rằng chúng ta không đang sử dụng từ ngữ trong ý nghĩa của đo lường hay trong ý nghĩa của thời gian, nhưng như cái gì đó thăm thẳm. Những từ ngữ này có ý nghĩa thời gian, nhưng chúng ta sẽ xóa sạch tất cả ý nghĩa của thời gian và đo lường. Chúng ta đang hỏi liệu cái trí mà thường sống một cách hời hợt có thể

thâm nhập vào chiều sâu vô cùng? Đó là câu hỏi. Tôi nói nó cần một tập hợp của năng lượng, động lượng, và hỏi làm thế nào năng lượng này sẽ tập hợp?

P: Tôi không biết kích thước còn lại. Tôi cần một tập hợp của năng lượng mà xuyên qua. Làm thế nào năng lượng này sẽ được tập hợp, hay liệu nó là một câu hỏi sai lầm?

K: Tạm thời lúc này chúng ta hãy rời từ ngữ ‘năng lượng’. Tôi theo một sống rất hời hợt và tôi thấy vẻ đẹp, một cách trí năng hay bằng từ ngữ, của một sống, của một cái trí mà đã tự thâm nhập vào chính nó rất rất thăm thẳm. Lúc này, tôi tự nhủ với chính mình rằng tôi thấy vẻ đẹp của nó, tôi thấy chất lượng của nó, làm thế nào điều này sẽ được thực hiện? Chúng ta hãy bám chặt mấu chốt đó, thay vì giới thiệu năng lượng và tất cả điều đó. Làm thế nào điều này sẽ được thực hiện? Liệu suy nghĩ có thể thâm nhập nó? Liệu suy nghĩ có thể trở nên thăm thẳm?

Làm ơn, thưa các bạn, hãy lắng nghe điều này. Tôi sống một sống hời hợt. Tôi muốn sống một loại sống khác hẳn, tại chiều sâu vô cùng. Tôi hiểu rõ chiều sâu sẽ có nghĩa không đo lường hay thời gian để đi xuống nhưng chiều sâu như cái không đáy, và tôi muốn tìm được nó và sống cùng nó. Lúc này, hãy bảo cho tôi phải làm gì? Tôi không biết. Tôi đang hỏi liệu suy nghĩ mà là thời gian, mà là quá khứ, liệu suy nghĩ có thể thâm nhập cái thăm thẳm này?

Chỉ lắng nghe điều gì tôi đang nói. Tôi thấy rất rõ ràng rằng bất kỳ chiều sâu có thể đo lường được nào vẫn còn ở trong một đo lường nhỏ nhoi. Tôi thấy đang đi xuống đó như bị dính dáng trong thời gian, nó có lẽ mất nhiều năm, và vì vậy tôi thấy một cách trí năng, lý luận được nó, tôi thấy chiều sâu có nghĩa một chất lượng không đo lường, không thời

gian, một vô tận mà không bao giờ đến được đáy của nó. Nó không là một ý tưởng. Đối với tôi nó không là từ ngữ. Tôi chỉ diễn tả nó thành từ ngữ cho bạn. Thế là, nó trở thành một ý tưởng đối với bạn.

M: Anh đang đặt ra câu hỏi đó cho tôi hay tôi đang đặt ra câu hỏi đó cho chính tôi?

K: Tôi đang đặt ra câu hỏi đó cho chính tôi và thế là đang yêu cầu bạn đặt ra câu hỏi đó cho chính bạn? Tôi thấy sống của tôi là một sống hời hợt. Điều đó rõ ràng. Vì vậy, tôi tự nhủ với mình: Liệu suy nghĩ có thể thâm nhập chiều sâu này bởi vì suy nghĩ là dụng cụ duy nhất mà tôi có?

Q: Trong trường hợp đó, chúng ta không thể sử dụng dụng cụ đó.

R: Làm thế nào người ta bắt gặp chiều sâu này mà không sử dụng dụng cụ đó?

K: Tôi sống một sống rất, rất hời hợt và tôi muốn tự khám phá cho chính tôi liệu có bất kỳ chiều sâu nào mà không thể đo lường được và tôi thấy suy nghĩ không thể tiếp cận nó bởi vì suy nghĩ là một đo lường, suy nghĩ là thời gian, suy nghĩ là sự phản hồi của quá khứ; vì vậy suy nghĩ không thể tiếp cận nó. Vậy thì, cái gì sẽ khiến cho cái này hiện diện? Nếu suy nghĩ không thể tiếp cận nó và đó là dụng cụ duy nhất mà con người có, vậy thì, anh ấy sẽ làm gì? Suy nghĩ trong chuyển động của nó, trong vận hành của nó, đã tạo ra thế giới hời hợt này, mà tôi sống trong đó, mà tôi thuộc về. Điều đó rõ ràng. Lúc này, liệu cái trí, không sử dụng suy nghĩ, có thể tiếp cận cái gì đó không đáy? Không chỉ vài khoảnh khắc trong giấc

ngủ của tôi hay khi tôi đang dạo bộ một mình, nhưng sống ở đó. Cái trí của tôi nói, chiều sâu phải được khám phá, để cho phép cái trí thuộc về chất lượng của cái đó – tôi phải nhận biết chiều sâu không đáy lạ thường đó của cái gì đó mà không đặt tên được.

P: Người ta thâm nhập, khoét sâu vào cái gì?

K: Tôi sẽ không sử dụng những từ ngữ đó.

P: Không, thưa anh. Suy nghĩ là dụng cụ của đo lường. Phải có sự tự do khỏi bộ máy đang tạo tác-đo lường.

K: Không, không. Hãy đơn giản về điều này.

P: Liệu anh có thể khoét sâu vào suy nghĩ là gì?

K: Chúng ta đã thâm nhập vào điều đó. Suy nghĩ là thời gian, suy nghĩ là đo lường, suy nghĩ là sự phản hồi của ký ức, suy nghĩ là hiểu biết, trải nghiệm, quá khứ, vì vậy quá khứ là thời gian. Suy nghĩ đó phải luôn luôn vận hành một cách hời hợt. Điều đó đơn giản.

P: Điều gì anh vừa nói lúc nãy kết thúc trong một trù tượng quá.

K: Không.

P: Nó có, thưa anh.

K: Nó không là một trù tượng, nó là một thực tế. Nhưng suy nghĩ là gì?

P: Anh đã nói suy nghĩ là thời gian. Anh đã trừu tượng điều đó từ suy nghĩ.

K: Suy nghĩ không thể thâm nhập nó. Đó là tất cả. Để nó lại như thế.

P: Bởi vì suy nghĩ là dụng cụ mà đo lường, liệu anh có thể thâm nhập dụng cụ này?

K: Không, tôi quan tâm đến chiều sâu, không phải đến bộ máy của đo lường. Bộ máy của đo lường khá rõ ràng rồi. Tôi không cần khoét sâu vào tất cả điều đó.

P: Nếu anh nói cái khác lạ, vậy thì tôi hỏi người ta thâm nhập vào kích thước nào? Nếu anh sẽ không có cái khác lạ và suy nghĩ là dụng cụ duy nhất mà chúng ta biết, người ta thâm nhập mà không có suy nghĩ vào kích thước nào?

K: Không còn vấn đề của thâm nhập.

P: Vậy thì nó là gì?

Q: Chúng ta vẫn còn bị trói buộc bởi bộ máy tiện dụng của cấu trúc mà chúng ta có, mà không ở trong một vị trí để bộc lộ tình trạng không đầy đó mà chúng ta muốn sống trong nó. Bởi vì ngôn ngữ rất mỏng manh, dụng cụ đó dễ vỡ. Chúng ta phải có ngôn ngữ để nói về kích thước đó. Chúng ta phải có dụng cụ để chuyển tải.

P: Dụng cụ là gì? Ngôn ngữ quá mỏng manh. Tôi không thể nói cho bạn 'làm thế nào' khi tôi là tình trạng đó.

K: Chúng ta quan tâm đến sự chuyển tải bằng từ ngữ hay chúng ta quan tâm đến hiệp thông chiều sâu đó?

Q: Tôi biết rằng thỉnh thoảng tôi có hiệp thông. Làm thế nào tôi có thể nói cho anh về tình trạng đó?

P: Anh đã nói rằng anh không sử dụng dụng cụ tiện dụng mà anh có, mà là suy nghĩ.

R: Nhưng tôi nghĩ Krishnaji đã vạch rõ sự khác biệt: rằng nó không là vấn đề của thỉnh thoảng cảm thấy cái đó, nhưng làm thế nào ở trong nó, sống trong nó.

K: Khi bạn ăn, sự thềm ăn hiện diện. Đang theo một sống hơi hợt, như những con người đang sống, tôi tự nhủ với chính mình tôi muốn khám phá chiều sâu đó, nơi có vẻ đẹp và chiều rộng vô hạn, cái gì đó bao la. Lúc này, tôi phải làm gì? Sự vận hành khác hay sự chuyển động khác mà phải xảy ra khi suy nghĩ không đang vận hành là gì? Liệu cái trí có thể ở cùng mà không có đo lường?

P: Vậy thì câu hỏi là: Liệu tình trạng đó có thể hiện diện nơi không có đo lường?

K: Đó là tất cả. Tất cả sống của bạn, bạn đã biết đo lường. Lúc này, tôi đang hỏi bạn: Liệu cái trí có thể hiện diện mà không có đo lường?

P: Nếu tôi sẽ hỏi anh ‘làm thế nào’, anh sẽ nói ‘không’. Vậy là, điều duy nhất còn sót lại là quan sát cái trí riêng của anh đang đo lường bởi vì không có cách ngược lại.

K: Liệu bạn đã thực hiện điều đó? Liệu bạn đã quan sát, liệu cái trí của bạn đã quan sát chuyển động và đo lường của nó?

P: Có.

K: Đang so sánh, đang đo lường và đang kết thúc. Sau đó cái gì?

P: Sau đó có trạng thái bất động.

K: Bạn nói rằng chuyển động của đo lường đã kết thúc. Liệu điều đó đúng? Một cách chân thật, một cách thực tế, liệu bạn có thể nói chuyển động cùng đo lường đã kết thúc?

P: Vừa lúc này nó đã kết thúc.

K: Từng đó vẫn không tốt lành trọn vẹn. Tốt lành trọn vẹn có nghĩa rằng suốt sống của tôi đo lường phải kết thúc.

P: Làm thế nào tôi có thể biết nó?

K: Tôi sắp sửa khám phá. Tôi muốn khám phá liệu cái trí của tôi mà đã bị quy định trong chuyển động của đo lường – đo lường bằng với so sánh, bắt chước, tuân phục, một lý tưởng, một kháng cự mà bảo vệ nó khỏi không đo lường – liệu cái trí có thể nói: ‘Lúc này tôi đã hiểu rõ toàn chuyển động của đo lường và tôi thấy nơi nào vị trí hợp lý của nó hiện diện và nơi nào nó không có vị trí gì cả’?

P: Làm thế nào điều đó có thể được hiểu rõ bởi cái trí mà trong nó không có suy nghĩ?

K: Nó nhận biết. Tôi sẽ chỉ nó cho bạn. Suy nghĩ đã thâm nhập và đã phân tích nó trong chốc lát, suy nghĩ đã dò dẫm, đã xô đẩy, đã thăm dò, và nó nói nó thấy đây toàn chuyển động của đo lường và chính nhận biết chuyển động đó là kết thúc chuyển động đó. Chính nhận biết nó, đó là, đang thấy là đang hành động và đang kết thúc. Đang thấy rằng chuyển động này là thời gian, là đo lường, đang thấy toàn cái bản đồ của nó, bản chất của nó, cấu trúc của nó, chính nhận biết đó hành động trong đang kết thúc nó. Vì vậy, đang thấy là đang kết thúc. Không có nỗ lực bị dính dáng trong tất cả nó. Bạn nói, ‘Tôi đã thấy điều này.’ Đúng chứ?

Hành động trong Chú ý

K: Tôi không hiểu chúng ta có ý gì qua từ ngữ hành động.

M: Luôn luôn, hành động có nghĩa thay đổi.

K: Tôi muốn khám phá ý nghĩa của những từ ngữ ‘hành động’, ‘làm’, không phải ‘đã làm’ hay ‘sẽ làm’, hoặc trong quá khứ hoặc trong tương lai. Đang hành động luôn luôn trong hiện tại đang sống, không phải như hành động quá khứ hay hành động tương lai, nhưng hành động mà là ngay lúc này.

P: Liệu có thể có hành động ngay lúc này?

K: Tôi muốn khám phá, Pupul, liệu có một hành động mà liên tục và, vì vậy, luôn luôn là một chuyển động mà không có nguyên nhân-kết quả. Tôi đang thâm nhập, chỉ cần chuyển động cùng tôi.

P: Anh có ý gì qua từ ngữ hành động?

K: Liệu hành động phải luôn luôn có một nguyên nhân, một động cơ, một phương hướng hay sao?

P: Liệu nó không là vấn đề của cái trí? Hành động là ‘làm’. Nó có liên quan đến cái gì đó. Chuyển động của hành động là gì?

K: Quá khứ, hiện tại và tương lai. Chúng ta biết điều đó. Chúng ta có ý gì qua từ ngữ hành động? Làm, đang làm thuộc cơ thể, đang đi từ đây đến đó, một cách trí năng và một cách cảm xúc đang giải quyết một vấn đề? Vì vậy, đối với chúng ta hành động có nghĩa ‘đang vận hành vào’, ‘đang vận hành qua’, hay ‘đang vận hành từ’. Tôi chỉ đang thâm nhập. Liệu có một hành động mà không sản sinh sự xung đột – bên ngoài hay bên trong? Liệu có một hành động mà là tổng thể, không bị phân chia? Liệu có một hành động mà là một chuyển động không liên quan đến môi trường sống, không liên quan đến tôi hay đến cộng đồng? Liệu có một hành động mà là một chuyển động vượt khỏi thời gian? Đối với tôi, tất cả điều đó là hành động. Nhưng đối với chúng ta, hành động đều có liên quan đến một thứ khác. Hành động đều có liên quan đến cộng đồng mà chúng ta sống trong nó. Hành động của chúng ta bị định hướng bởi sự quy định thuộc môi trường, cá nhân, khí hậu, kinh tế. Nó được đặt nền tảng trên những niềm tin, những lý tưởng và vân vân. Đó là hành động mà chúng ta biết. Lúc này, tôi muốn khám phá liệu có một hành động, mà không là kết quả của áp lực thuộc môi trường sống.

M: Hành động không là một chuyển động tách rời. Hiện diện ở đây hay *hiện diện* là hành động.

K: Tôi muốn thấy hành động là gì. Bạn không đang giúp đỡ tôi. Hành động là gì, đang di chuyển từ đây đến đó, đang giật

một em bé khỏi con đường khi một chiếc xe hơi đang chạy đến? Đang suy nghĩ về điều gì đó và đang hành động?

M: Chính là động cơ thúc đẩy mới quan trọng.

K: Động cơ thúc đẩy là bộ phận của hành động. Tôi muốn cái gì đó và tôi lấy nó. Tôi không thích bạn và tôi hành động, hay tôi thích bạn và hành động. Chúng ta biết điều đó. Chúng ta đang cố gắng khám phá hành động là gì?

P: Nếu nó hiển nhiên, vậy thì, sự kiện mà thúc đẩy chuyển động đó là gì?

K: Pupilji, tôi nghĩ chúng ta phải loại bỏ nguyên nhân-kết quả trong hành động. Liệu điều đó có thể được?

P: Chúng ta đã bắt đầu điều gì đó mà là một chuyển động trong một phương hướng. Trong chú ý cũng có chuyển động. Không phải rằng người ta đi ngủ cùng nó. Lúc này tôi đang nói với anh hay Maurice đang nói với anh và chúng tôi đang lắng nghe anh và không có chuyển động nào khác bên trong chúng tôi. Câu hỏi là: Trong trạng thái này, mà không có gì cả ngoại trừ đang thấy anh, cái gì mà thúc đẩy, chuyển động?

K: Tôi muốn khám phá cái gì đó thăm thẳm hơn. Hành động mà là đang tự nạp năng lượng là gì? Một hành động mà là chuyển động vô hạn cùng năng lượng vô hạn? Tôi đang trình bày cái gì đó rõ ràng? Tôi nghĩ đó là hành động. Tôi đang thâm nhập vào cái gì đó. Tôi cảm thấy tất cả những hành động của chúng ta đều bị tách rời. Tất cả những hành động của chúng ta đều hủy diệt: tất cả những hành động của chúng ta đều nuôi dưỡng sự tách rời và từ sự tách rời đó tạo ra xung

đột. Những hành động của chúng ta luôn luôn ở trong cánh đồng của cái đã được biết và, vì vậy, bị giới hạn bởi thời gian và vì vậy không được tự do. Đó là như thế. Lúc này, tôi muốn khám phá liệu có bất kỳ hành động nào khác. Chúng ta biết hành động trong cánh đồng của cái đã được biết. Chúng ta biết hành động thuộc kỹ thuật, hành động của suy nghĩ, hành động của ứng xử. Liệu còn có bất kỳ hành động nào khác?

P: Làm thế nào ‘dòng suối’ này, ‘hành động khác lạ’ đó, được tiếp xúc bởi hay có liên quan đến những tế bào não? Nếu nó không liên quan đến những tế bào não và ý thức, vậy thì nó sẽ đồng nghĩa với Thượng đế.

K: Tôi đang hỏi hành động là gì? Bên trong cánh đồng của ý thức, chúng ta biết hành động rất rõ ràng. Tất cả nó đều trong cánh đồng của cái đã được biết. Tôi cảm thấy rằng hành động như thế phải dẫn đến vô vàn những hình thức khác nhau của tuyệt vọng, đau khổ, không hiệp thông. Lúc này, chúng ta hãy thâm nhập chậm chậm. Tôi tự hỏi chính mình: Liệu có bất kỳ hành động nào khác mà không phụ thuộc vào ý thức này cùng những tuyệt vọng, những thất bại, những phiền muộn, những đau khổ, hoang mang của nó? Liệu có bất kỳ hành động nào mà không thuộc thời gian? Liệu đó là một câu hỏi đúng đắn? Người ta đã luôn luôn hành động bên trong cánh đồng của cái đã được biết. Tôi muốn khám phá liệu có một hành động mà không có xung đột. Đó là tất cả. Tôi biết mọi hành động nuôi dưỡng loại xung đột nào đó. Tôi muốn khám phá liệu có một hành động mà không mâu thuẫn, mà không mang lại xung đột.

A: Anh sẽ không ở đây nếu động cơ không ở đó.

K: Điều này không có nghĩa rằng hành động tuân theo một khuôn mẫu đã được thiết lập, không thay đổi. Đang tuân theo một khuôn mẫu dẫn đến một hủy diệt hoàn toàn của bộ não. Hành động như thế là một hành động thuần túy máy móc. Tôi muốn khám phá một hành động mà không lặp lại, mà không xung đột, mà không bắt chước, không tuân phục và thế là không thoái hóa.

M: Sống có nghĩa hành động vào môi trường sống.

K: Vì vậy, tôi không phụ thuộc vào môi trường sống. Tôi muốn sống một sống không xung đột, mà có nghĩa sống là hành động. Và tôi thấy rằng sống luôn luôn có xung đột trong nó. Và tôi muốn khám phá một cách sống mà là hành động và trong nó không có xung đột. Xung đột có nghĩa bắt chước, tuân phục và đang theo sau một khuôn mẫu với mục đích để không có xung đột, mà là một cách sống máy móc. Liệu chúng ta có thể khám phá một cách sống mà trong nó không có một máy động của bắt chước, tuân phục, kiểm chế? Trước hết, nó không là một vấn đề của 'khám phá', chúng ta hãy loại bỏ từ ngữ 'khám phá'. Nó là một đang sống ngay lúc này, hôm nay, mà trong nó không có xung đột.

M: Hành động như thế có lẽ là thảm họa?

K: Nó sẽ không là thảm họa. Thông minh của tôi, đang quan sát tất cả những hành động trong cánh đồng của cái đã được biết, đang theo sát chúng, đang chú ý chúng, thông minh của tôi đặt ra câu hỏi này. Lúc này thông minh đang vận hành.

A: Thông minh của tôi bảo cho tôi rằng tôi không thể gây tổn thương một người khác mà không làm tổn thương chính tôi

nhều hơn. Trong thế giới, không có vấn đề như là làm một việc xấu xa cho một người khác mà không làm một việc xấu xa hơn cho chính anh.

K: Từ ngữ ‘thông minh’ không chỉ có nghĩa có một cái trí rất tinh táo, nhưng còn cả đọc giữa những hàng. Tôi đọc giữa những hàng của hoạt động đã được biết. Bởi vì đã được nó, thông minh của tôi nói rằng trong cánh đồng của cái đã được biết, hành động sẽ luôn luôn mâu thuẫn.

P: Dường như chúng tôi hoàn toàn bị khóa chặt ở đây. Anh nói điều gì đó và không có cách nào để khám phá, không có cách nào để trình bày về nó.

K: Tôi đã nói tôi sắp sửa thâm nhập.

M: Khi thông minh tìm kiếm cái gì đó, việc gì xảy ra?

P: Sự khác biệt giữa từ ngữ ‘thâm nhập’ và ‘tìm kiếm’ là gì?

K: Có một khác biệt vô cùng. Thâm nhập có nghĩa ‘ở trong khám phá’. Tìm kiếm có nghĩa ‘tìm kiếm cái gì đó để tìm ra’.

P: Làm thế nào anh sẽ thâm nhập điều này?

M: Trong khoa học, thâm nhập có nghĩa tìm ra cái không biết được.

K: Tôi sử dụng từ ngữ ‘thâm nhập’, không phải điều gì khoa học có ý hay tôi có ý. Theo tự điển, thâm nhập có nghĩa ‘ở trong khám phá’. Tôi thấy rằng bất kỳ hành động nào có một động cơ chắc chắn phải tạo ra một biến dạng, mâu thuẫn. Tôi

thấy điều đó, không như một ý tưởng, nhưng như một sự kiện. Vì vậy, tôi nói, liệu trong cái trí của tôi có bất kỳ mâu thuẫn nào khi tôi đang thâm nhập nó. Tôi muốn thấy điều gì xảy ra. Tôi thấy, trong chú ý, rằng một hành động được đặt nền tảng trên một niềm tin là mâu thuẫn. Vì vậy, tôi nói với chính mình: Liệu có một niềm tin mà đang sống, đang hành động và vì vậy mâu thuẫn? Nếu có, tôi theo sát niềm tin đó và xóa sạch nó.

P: Nó là ai mà theo sát điều đó?

K: Trong chú ý đó không có đang theo sát, không có đang xóa sạch. Từ chú ý đó, nhìn ngắm đó, niềm tin kết thúc trong tôi, không trong bạn. Nó kết thúc. Trong chú ý đó, tôi thấy rằng bất kỳ hình thức nào của tuân phục đều nuôi dưỡng sợ hãi, kiểm chế, vâng lời. Và trong chú ý đó, tôi xóa sạch điều đó trong tôi, và bất kỳ hành động nào được đặt nền tảng trên phần thưởng hay hình phạt đều không còn, kết thúc. Thế là, việc gì đã xảy ra? Tôi thấy rằng bất kỳ hành động nào trong sự liên hệ, được đặt nền tảng trên một hình ảnh, đều phân chia con người. Trong chú ý vào cái đã được biết, tất cả những yếu tố của cái đã được biết, cấu trúc của nó và bản chất của nó, kết thúc. Và vậy là, chú ý trở thành rất quan trọng. Chú ý hỏi: ‘Liệu có bất kỳ hành động nào mà không có những thứ này?’

M: Anh muốn nói rằng chính chú ý đó không có những thứ này?

A: Anh muốn nói rằng chính chú ý đó là hành động?

K: Đó là nó. Vì vậy, chú ý là nhận biết trong hành động và thể là trong đó không có xung đột. Nó là vô tận. Hành động của một niềm tin là sự lãng phí của năng lượng. Hành động trong chú ý đang sáng tạo năng lượng riêng của nó và nó là vô tận. Bộ não đã luôn luôn vận hành trong cánh đồng của xung đột, tin tưởng, bắt chước, tuân phục, vâng lời, kiềm chế; nó luôn luôn vận hành trong cách đó và khi bộ não bắt đầu biết điều đó, vậy là chú ý bắt đầu làm việc. Chính những tế bào não trở thành chú ý.

M: Từ điều gì tôi hiểu rõ lúc này, dường như anh nói rằng chú ý tập hợp năng lượng và sau đó năng lượng hướng dẫn.

K: Chú ý là hành động. Chúng ta cũng đã nói, ý thức là nội dung của nó.

P: Trong một trạng thái của chú ý, liệu chính những tế bào não trải qua sự thay đổi?

M: Thuộc sinh học, mọi tế bào là cá thể, có thể nạp lại năng lượng và, vì vậy, vận hành. Mọi tế bào cũng vận hành bởi vì sự nhận biết được gắn liền trong những tế bào.

K: Tôi nghĩ như thế. Tôi muốn bắt đầu từ một mẫu chốt khác. Những tế bào não đã trãi qua sự lãng phí của năng lượng mà là xung đột, bắt chước, mọi chuyện của nó. Chúng quen thuộc điều đó. Lúc này những tế bào não đã kết thúc điều đó. Chúng thoát khỏi cánh đồng đó, và bộ não không còn là căn bã của tất cả điều đó. Nó có lẽ vận hành một cách công nghệ và vân vân, nhưng bộ não mà thấy sống là hành động và không có xung đột, ở trong một tình trạng của chú ý. Khi có chú ý tổng thể, ngay bên trong, không bị áp đặt,

không bị hướng dẫn, không bị bắt buộc, vậy là toàn cấu trúc đang sống; không phải trong ý nghĩa thông thường, nhưng trong một ý nghĩa khác hẳn. Tôi nghĩ có một thay đổi cơ thể. Tôi nghĩ nó là một phương hướng của chết và chết là cái đó. Vì vậy, có một hành động không lặp lại và thế là sự tự do khỏi cái đã được biết là sự chú ý trong cái không biết được.

P: Sự tự do khỏi cái đã được biết cũng ở bên trong những tế bào não. Những tế bào não là cái đã được biết nhưng tự do đó khỏi cái đã được biết cũng ở bên trong những tế bào não.

K: Thế là, có một thay đổi dứt khoát đang hiện diện.

M: Bộ não thoát khỏi những thay đổi vật chất thuộc hệ thần kinh phản ứng bởi sự kích thích, xóa sạch những kỷ niệm; đó là một thay đổi thuộc cơ thể.

K: Một cách hợp lý, đây là như thế trong ý nghĩa rằng chừng nào cái trí còn đang vận hành bên trong cánh đồng của cái đã được biết, nó còn đang vận hành trong một khe rãnh và những tế bào não đã và đang vận hành trong những khe rãnh. Lúc này, khi những khe rãnh đó không hiện diện, bộ não tổng thể hành động, không phải trong những khe rãnh, nhưng trong tự do, mà là chú ý.

Bất động và Vô trật tự

P: Liệu chúng ta có thể bàn luận bất động là gì? Liệu bất động có nhiều khía cạnh hay hình thức? Làm thế nào nó được bắt gặp? Liệu đơn giản nó chỉ là sự vắng mặt của suy nghĩ? Hay liệu bất động mà nảy sinh qua những trải nghiệm và những tình huống khác nhau, có khác biệt trong bản chất, kích thước và phương hướng?

K: Chúng ta sẽ bắt đầu ở đâu? Bạn đang hỏi: Liệu có một tiếp cận đúng dẫn đến bất động và nếu có, nó là gì? Và liệu có vô vàn khác biệt của bất động, mà có nghĩa những phương pháp khác nhau để dựa vào đó đến được bất động? Bản chất của bất động là gì? Liệu chúng ta sẽ thâm nhập nó trong thứ tự đó? Đầu tiên, liệu có một tiếp cận đúng dẫn đến bất động và chúng ta có ý gì qua từ ngữ ‘đúng dẫn’?

P: Liệu chỉ có duy nhất một tiếp cận? Nếu tất cả những bất động đều thuộc cùng bản chất, vậy thì có lẽ có nhiều tiếp cận.

K: Tôi chỉ đang hỏi: Chúng ta có ý gì qua từ ngữ ‘tiếp cận đúng dẫn’?

P: Một cách duy nhất như đối nghịch nhiều cách.

K: Vì vậy cách duy nhất là gì? Cách tiếp cận mà đúng đắn, trung thực, tự nhiên, thực sự, hợp lý và vượt khỏi lý luận là gì? Liệu đó là câu hỏi?

P: Tôi muốn không trình bày nó theo cách đó. Tôi sẽ nói rằng bất động là khi ý thức không đang vận hành, khi suy nghĩ không đang vận hành. Thông thường, bất động được định nghĩa như sự vắng mặt của suy nghĩ.

K: Tôi có thể trở nên trắng xóa mà không có bất kỳ suy nghĩ nào, chỉ cần lặp lại điều gì đó và trở nên trắng xóa. Liệu đó là bất động?

S: Làm thế nào anh biết bất động đúng đắn là gì?

K: Chúng ta hãy bắt đầu bằng cách hỏi: Liệu có một tiếp cận đúng đắn đến bất động và tiếp cận đúng đắn đó là gì? Liệu có vô vàn những bất động khác nhau và liệu bất động là sự vắng mặt của suy nghĩ? Trong đó nhiều việc được hàm ý như là: Tôi có thể trở nên trắng xóa một cách đột ngột; tôi đang suy nghĩ và chỉ ngừng lại và quan sát cái gì đó và vậy là trở nên trắng xóa – mơ mộng ban ngày. Tôi sẽ tiếp cận câu hỏi này bằng cách hỏi: Liệu có một tiếp cận đúng đắn đến bất động? Bạn bắt đầu bằng câu hỏi đó. Tôi nghĩ chúng ta nên trả lời câu hỏi đó trước tiên và sau đó thâm nhập vào những câu hỏi khác.

S: Dường như anh đang nhấn mạnh vào sự tiếp cận đúng đắn hơn là vào bản chất đúng đắn của bất động.

K: Tôi nghĩ như thế, bởi vì có những người đã luyện tập bất động bằng cách kiểm soát sự suy nghĩ, tự thôi miên chính họ

vào bất động, kiểm soát cái trí huyền thuyên của họ đến một mức độ cái trí trở thành đờ đẫn, ngô nghê và bất động. Vì vậy, tôi muốn bắt đầu từ máu chốt của tiếp cận đúng đắn; ngược lại chúng ta sẽ lãng đãng ra khỏi. Liệu có một tiếp cận cân bằng, khách quan, hợp lý, lành mạnh, tự nhiên đến bất động? Liệu chúng ta có thể thâm nhập từ đó? Sự cần thiết phải bất động là gì?

P: Dễ dàng để hiểu rõ sự cần thiết phải bất động. Thậm chí trong đang sống bình thường khi một cái trí bị khuấy động liên tục, đang huyền thuyên liên tục, được nghỉ ngơi, có một cảm thấy của đang được trong sáng lại. Cái trí được trong sáng lại hoàn toàn tách khỏi bất kỳ điều gì khác, vì vậy bất động trong chính nó là quan trọng.

B: Và cũng vậy, ngay cả trong ý thức thông thường, có không thấy màu sắc, có không thấy những vật nếu có một chất lượng nào đó của bất động.

S: Và có nguyên truyền thống mà khẳng định rằng bất động là quan trọng, là cần thiết và những hệ thống khác nhau của *pranayama* kỹ thuật kiểm soát những nguồn năng lượng khác nhau trong cơ thể con người, kiểm soát hơi thở, tồn tại để bảo đảm nó. Vì vậy, có nhiều trạng thái của bất động và anh không thể phân biệt giữa một trạng thái không lành mạnh và một trạng thái lành mạnh.

K: Giả sử bạn không biết bất kỳ điều gì về những người khác đã nói gì và tại sao bạn phải bất động, liệu bạn sẽ đặt ra câu hỏi đó?

P: Thậm chí tại mức độ của thuốc an thần, chúng ta sẽ đặt ra câu hỏi đó.

K: Vậy là bạn đặt ra câu hỏi đó với mục đích khiến cho cái trí được an bình.

P: Vâng.

K: Bởi vì cái trí đang huyền thuyên và việc đó gây mệt mỏi và làm kiệt sức. Vì vậy, bạn hỏi liệu có một cách khiến cho cái trí được an bình mà không sử dụng thuốc men? Chúng ta biết cách khiến cho cái trí được an bình bằng thuốc men, nhưng liệu có một cách khác mà sẽ, một cách tự nhiên, lành mạnh, thông minh, hợp lý, sáng tạo sự an bình trong cái trí? Làm thế nào bạn tiếp cận cách này? Chính vì bị mệt mỏi, kiệt sức bởi sự huyền thuyên của cái trí, tôi tự hỏi chính mình, ‘Liệu tôi, không sử dụng thuốc men, có thể khiến cho cái trí được bất động’?

S: Có nhiều cách thực hiện nó.

K: Tôi không biết cách nào cả. Tất cả các bạn đều nói rằng có nhiều cách. Tôi nói, làm thế nào cái trí có thể thực hiện việc này mà không có nỗ lực? Do bởi nỗ lực hàm ý sự náo động của cái trí, nó không sáng tạo an bình, nó khiến cho kiệt sức. Và kiệt sức không là an bình. Xung đột sẽ không sáng tạo an bình, nó sẽ khiến cho kiệt sức và tình trạng đó có lẽ được giải thích như bất động bởi những người mà hoàn toàn kiệt sức vào cuối ngày. Tôi có thể đi vào phòng thiền định và được bất động. Nhưng liệu có thể sáng tạo an bình trong cái trí mà không có xung đột, mà không có kỷ luật, mà không có

biến dạng – tất cả những việc đó là những qui trình khiến cho kiệt sức.

S: Khi kỹ thuật pranayama được thực hiện, không có xung đột, nó không làm kiệt sức anh nhưng có bất động. Bản chất của nó là gì?

K: Ở đó bạn đang hít thở, đang nhận thêm nhiều dưỡng khí vào cơ thể của bạn và một cách tự nhiên dưỡng khí giúp cho bạn được thư giãn.

S: Việc đó cũng là một trạng thái của bất động.

K: Chúng ta sẽ bàn luận những trạng thái của bất động sau đó; tôi muốn khám phá liệu cái trí có thể bất động mà không có bất kỳ loại nỗ lực, hít thở, áp đặt, kiểm soát, định hướng.

Par: Cái trí chỉ đặt ra câu hỏi liệu nó có thể có bất động mà không xung đột bởi vì nó bị kích động, bị nhiễu loạn.

K: Tôi hỏi: Liệu có thể có bất động mà không xung đột, mà không phương hướng, mà không áp đặt thuộc bất kỳ loại nào? Tôi có thể sử dụng thuốc men, một viên thuốc an thần và khiến cho cái trí rất bất động. Nó cũng cùng mức độ như kỹ thuật pranayama; tôi kiểm soát cái trí và bất động có thể được tạo ra. Nó cũng cùng mức độ như hít thở, hay thuốc men. Tôi muốn bắt đầu từ một mấu chốt nơi cái trí bị kích động, huyền thuyên, đang tự làm kiệt sức chính nó bởi sự xung đột liên tục của suy nghĩ, và hỏi liệu có thể thực sự bất động mà không có bất kỳ những phương tiện giả tạo nào? Đối với tôi đó là một mấu chốt chính. Tôi sẽ tiếp cận nó trong cách đó nếu tôi thâm nhập điều này. Tôi sẽ loại bỏ

những kiểm soát giả tạo – thuốc men, kiểm soát hơi thở, theo dõi ánh sáng những câu thần chú, những bài thánh ca – tất cả những thứ này là những phương tiện giả tạo và thúc giục một loại bất động đặc biệt.

S: Liệu chúng ở bên ngoài, bị thúc đẩy?

K: Tất cả đều là nó. Tôi sẽ nghĩ tất cả những phương tiện này đều là những ép buộc giả tạo với mục đích thúc giục bất động. Điều gì xảy ra khi bạn nhìn ngắm một hòn núi? Sự hùng vĩ, sự trang nghiêm, vẻ đẹp của những hòn núi lở cuốn bạn. Việc đó khiến cho bạn bất động. Nhưng việc đó vẫn còn là giả tạo. Tôi sẽ nghĩ rằng bất kỳ hình thức nào của thúc giục để khiến cho bất động đều giả tạo.

S: Đang nhìn ngắm một hòn núi là một trải nghiệm không phân hai. Vậy thì, làm thế nào anh có thể nói rằng nó vẫn không là bất động?

K: Tôi sẽ không gọi nó là bất động bởi vì hòn núi đó quá tuyệt vời đến độ tại thời điểm đó vẻ đẹp của nó khiến cho bạn bị bật tâm.

S: Sự vắng mặt của ‘cái tôi’ không tại mức độ ý thức, nhưng nó hiện diện ở đó.

K: Bạn thấy một bức tranh kinh ngạc, một hoàng hôn diễm ảo, một rặng núi hùng vĩ và nó giống như một đứa trẻ đang bị mê đắm bởi một món đồ chơi; vẻ đẹp đó khiến cho ‘cái tôi’ biến mất trong khoảnh khắc và cái trí trở nên bất động. Bạn có thể thử nghiệm nó.

S: Nhưng anh nói đó không là bất động.

K: Tôi sẽ không gọi điều đó là bất động bởi vì hòn núi, vẻ đẹp của cái gì đó, đảm đương khoảnh khắc đó. ‘Cái tôi’ được xóa sạch; và khoảnh khắc đó qua rồi, tôi quay lại huyền thuyên của tôi. Ít ra tôi muốn rõ ràng rằng bất kỳ động thái giả tạo nào mà có một động cơ, có một phương hướng, dường như đối với K đều là một biến dạng mà sẽ không sáng tạo chiều sâu của bất động. Trong điều này được bao gồm những luyện tập, kỷ luật, kiểm soát, sự đồng hóa cùng cái cao cả hơn và thế là khiến cho chính tôi được bất động, và vân vân. Sau đó tôi tự hỏi chính mình: Sự cần thiết của bất động là gì? Nếu không có động cơ, liệu tôi sẽ đặt ra câu hỏi đó?

Par: Anh đang diễn tả cái trí của anh?

K: Không, thưa bạn, tôi không đang diễn tả cái trí của tôi. Tôi đã nói: Bất kỳ thúc giục nào trong bất kỳ hình thức nào, tinh tế hay thô thiển, sẽ không sáng tạo chiều sâu của bất động vô cùng đó. Tôi sẽ nghĩ rằng nó là giả tạo; tôi có lẽ sai lầm, chúng ta đang thâm nhập.

Par: Tình trạng của cái trí của anh là bất động sẵn rồi.

K: Có lẽ là, tôi không biết. Vì vậy, sự tiếp cận lành mạnh, tự nhiên đến bất động là gì?

R: Nhưng một tiếp cận là một động cơ.

K: Tôi sẽ không sử dụng từ ngữ đó. Tình trạng của bất động tự nhiên là gì? Làm thế nào người ta bắt gặp nó một cách tự nhiên? Nếu tôi muốn lắng nghe điều gì bạn đang nói, cái trí

của tôi phải bất động – đó là một điều tự nhiên. Nếu tôi muốn thấy cái gì đó một cách rõ ràng, cái trí phải không được đang huyền thuyên.

P: Trong tình trạng đó nằm sẵn tất cả tình trạng cân bằng, tất cả hiệp thông.

K: Tôi sẽ nói nên tảng cho chiều sâu của bất động là cân bằng, hiệp thông giữa cái trí, cơ thể và quả tim, sự hiệp thông vô cùng, và gạt bỏ bất kỳ những phương pháp giả tạo nào, kể cả kiểm soát. Tôi muốn nói nên tảng thực sự là sự hiệp thông.

P: Anh đã sử dụng một từ ngữ khác: ‘hiệp thông’. Làm thế nào điều này giải quyết được vấn đề? Điều duy nhất mà tôi biết là xung đột. Tôi không biết bất động.

K: Vì vậy, đừng nói về bất động. Giải quyết xung đột, không phải bất động. Nếu có sự không hiệp thông giữa cái trí, cơ thể, quả tim, vân vân, giải quyết điều đó, không phải bất động. Nếu bạn giải quyết bất động khi không hiệp thông, lúc đó nó là giả tạo. Đây là như thế.

P: Theo tự nhiên, một cái trí khuấy động tìm kiếm một trạng thái của không khuấy động.

K: Hãy quan tâm đến cái trí khuấy động, không phải bất động. Giải quyết ‘cái gì là’ và không phải cái gì có lẽ là.

R: Liệu anh đang hỏi liệu cái trí khuấy động có thể giải quyết được sự khuấy động riêng của nó?

K: Đó là một câu hỏi khác.

B: Bạn ấy đang nói rằng theo tự nhiên cái trí khuấy động đặt ra câu hỏi đó.

K: Vâng, vì vậy hãy quan tâm, không phải bất động, nhưng tại sao cái trí bị khuấy động.

P: Nó tìm kiếm trạng thái đối nghịch.

K: Vậy thì, nó đang xung đột. Ý tưởng có những gốc rễ của nó trong đối nghịch riêng của nó.

R: Chính ý tưởng là bộ phận của sự khuấy động.

K: Tôi sẽ nói sự hiệp thông tuyệt đối là nền tảng cho sự thuần khiết của bất động.

S: Làm thế nào người ta biết về sự hiệp thông tuyệt đối này?

K: Chúng ta hãy thâm nhập điều đó. Sau đó chúng ta sẽ bắt gặp câu hỏi về những trạng thái của bất động. Vì vậy, sự hiệp thông là gì?

P: Liệu sự hiệp thông này sinh khi sự xung đột kết thúc?

K: Tôi muốn khám phá điều gì là sự hiệp thông giữa cái trí, cơ thể, và quả tim, một ý thức tổng thể của là nguyên vẹn mà không có sự phân chia, mà không có sự phát triển quá mức của mảnh trí năng, nhưng với mảnh trí năng đang vận hành một cách rõ ràng, khách quan, thông minh; và quả tim không đang vận hành bởi cảm xúc, cảm tính, những bùng nổ của kích động, nhưng cùng một chất lượng của ân cần, thương yêu, từ bi, sinh lực; và cơ thể bằng thông minh riêng của nó,

không bị can thiệp bởi mảnh trí năng. Cảm thấy rằng mọi thứ đang vận hành, đang làm việc một cách tốt lành giống như một cái máy tuyệt vời là quan trọng. Liệu có thể được?

Q: Trong sự hiệp thông đó liệu có một trung tâm?

K: Tôi không biết, chúng ta có thể khám phá. Liệu cái trí, bộ não, có thể vận hành một cách hiệu quả, không có bất kỳ xung đột nào, bất kỳ xao nhãng nào? Liệu cái trí có thể có thông minh đó, khả năng để lý luận, nhận biết, rõ ràng? Khi có một trung tâm chắc chắn điều đó không thể được, bởi vì trung tâm đó đang diễn giải mọi thứ tùy theo những giới hạn của nó. Liệu tôi đang khiến cho mọi người phải bất động?

R: Tại sao sự phân chia này nảy sinh giữa cái trí và cơ thể?

K: Nó nảy sinh qua sự giáo dục của chúng ta, nơi sự tập trung được đặt vào sự vun đắp của mảnh trí năng như kỷ ức và lý luận, như một chức năng tách khỏi đang sống.

R: Đó là sự tập trung quá mức vào cái trí. Thậm chí nếu không có sự giáo dục, có thể có một tập trung quá mức vào những cảm xúc.

K: Dĩ nhiên. Con người tôn sùng mảnh trí năng nhiều hơn những cảm xúc. Đúng chứ? Một cảm xúc được diễn giải vào sự hiện dâng, vào cảm tính, vào mọi loại ngôn ngữ cuồng.

Par: Làm thế nào người ta phân biệt giữa sự tích lũy của kỷ ức cho những mục đích kỹ thuật hay hàng ngày, và sự tích lũy của kỷ ức thuộc cảm xúc?

K: Điều đó rất đơn giản, thưa bạn. Tại sao bộ não như kho lưu trữ của ký ức lại cho sự quan trọng như thế đối với ký ức – thuộc công nghệ, thuộc tâm lý, và trong sự liên hệ? Tại sao những con người đã cho sự quan trọng lạ lùng đối với hiểu biết? Tôi có một vấn đề. Tôi tr ở thành một viên chức quan trọng, mà có nghĩa tôi có hiểu biết của thực hiện những chức năng nào đó và tôi trở nên tự đắc, đờ đẫn, dốt nát.

Par: Liệu nó là một ham muốn bẩm sinh?

K: Nó trao tặng sự an toàn – chắc chắn. Nó trao tặng bạn địa vị. Những con người đã tôn thờ hiểu biết – hiểu biết như được đồng hóa cùng mảnh trí năng. Người thông thái, người học thức, người triết lý, người sáng chế, người khoa học, tất cả đều quan tâm đến hiểu biết và đã tạo ra những điều tuyệt vời trong thế giới, ưa thích đi đến mặt trăng, chế tạo những loại tàu ngầm mới và vân vân. Họ đã sáng chế những điều lạ lùng nhất và sự khâm phục, sự kinh ngạc bởi hiểu biết đó đang thẳng thắn và chúng ta công nhận nó. Thế là chúng ta đã phát triển một khâm phục quá mức, hầu như gắn sát với sự tôn thờ, về mảnh trí năng. Điều này áp dụng cho tất cả những quyền sách thiêng liêng và những diễn giải của chúng. Hãy sửa chữa cho tôi, nếu tôi sai lầm. Trái ngược với điều đó, có một phản ứng để có cảm xúc, có cảm giác, thương yêu, có hiến dâng, cảm tính, phi lý trong sự diễn tả, và cơ thể bị bỏ bê. Bạn thấy việc này và thế là bạn luyện tập yoga. Sự phân chia này giữa cơ thể, cái trí và quả tim xảy ra một cách không tự nhiên. Lúc này, chúng ta phải sáng tạo một hiệp thông tự nhiên nơi mảnh trí năng vận hành giống như một cái đồng hồ tuyệt vời, nơi những cảm xúc và những ân cần, chăm sóc quan tâm, tình yêu và từ bi đang vận hành một cách lành mạnh và cơ thể mà đã quá bị bóc lột, mà đã quá bị lạm dụng,

thực hiện chức năng riêng của nó. Lúc này, làm thế nào bạn làm được điều đó?

GM: Tôi ngưỡng mộ hiểu biết bởi vì tôi cần nó.

K: Dĩ nhiên, tôi cần nó. Điều đó rất rõ ràng, thưa bạn, tôi cần hiểu biết để nói chuyện với bạn bằng tiếng Anh. Đạp xe đạp, lái xe hơi, cần hiểu biết.

Q: Tôi phải giải quyết vấn đề của bệnh tật. Tôi cần hiểu biết để giải quyết nó. Việc đó vẫn còn trong lãnh vực của hiểu biết.

K: Hiểu biết đã bị sử dụng sai lầm bởi trung tâm như ‘cái tôi’ mà có hiểu biết. Vì vậy tôi cảm thấy cao quý hơn cái người có ít hiểu biết hơn. Tôi sử dụng hiểu biết để cung cấp một địa vị cho chính tôi; tôi quan trọng hơn cái người không có hiểu biết.

S: Nếu tôi được phép nói như thế, chúng ta đã bắt đầu bàn luận về bất động và những cách khác nhau nhờ đó chúng ta đến được bất động. Anh đã vạch rõ rằng nếu không có hiệp thông, chúng ta không thể có một nền tảng cho câu hỏi của hay cho thâm nhập vào bất động là gì.

D: Liệu chúng ta không thực hiện một phân biệt giữa hiểu biết và sự khám phá cái mới mẻ?

K: Dĩ nhiên, thưa bạn. Khi hiểu biết can thiệp, không có khám phá cái mới mẻ. Phải có khoảng trống giữa hiểu biết và cái mới mẻ; ngược lại bạn chỉ đang tiếp cận cái mới mẻ như cái cũ kỹ. R đã hỏi: ‘Tại sao có sự phân chia giữa cái trí, quả

tim và cơ thể.’ Chúng ta thấy điều đó. Làm thế nào sự phân chia này sẽ kết thúc một cách tự nhiên? Làm thế nào bạn thực hiện nó – qua ép buộc, qua những lý tưởng mà chúng ta có về sự hiệp thông?

Thưa bạn, người ta nhận biết sự phân chia này – đúng chứ – giữa mảnh trí năng, những cảm xúc và cơ thể. Có khoảng trống này giữa tất cả chúng. Làm thế nào cái trí xóa sạch khoảng trống này và là tổng thể? Những người truyền thống nói thế nào?

M: Nỗ lực, cố gắng hết sức.

P: Chúng ta đang bị kẹt cứng ở đây. Chúng ta bắt đầu bằng bất động. Chúng ta không tiếp cận bất động; sau đó chúng ta sử dụng từ ngữ ‘hiệp thông’ và chúng ta không thể tiếp cận hiệp thông.

K: Vậy thì chúng ta sẽ làm gì? Chúng ta sẽ quay lại bất động.

P: Chúng ta quay lại chỉ một mấu chốt, đó là, chúng ta chỉ biết sự không hiệp thông.

K: Thế là, chúng ta hãy giải quyết sự không hiệp thông chứ không phải bất động và khi có hiểu rõ sự không hiệp thông, từ đó có lẽ trôi chảy bất động.

S: Cũng có câu hỏi: Làm thế nào người ta biết rằng người ta đã kết thúc sự không hiệp thông một cách tổng thể?

M: Có một câu của Latin, ‘Tôi biết điều gì là đúng, nhưng tôi không tuân theo nó.’

K: Đừng giới thiệu bất kỳ thứ gì từ Latin. Hãy đ ối diện sự kiện như nó là. Pupul nói, chúng ta bắt đầu bàn luận bằng bất động và chúng ta đã nói nó chẳng tốt lành gì khi bàn luận về bất động cho đến khi bạn khám phá liệu có một cách tự nhiên để tiếp cận nó. Cách giả tạo không là cách đúng đắn. Cách tự nhiên là khám phá liệu có sự hiệp thông, nhưng chúng ta không biết bất kỳ điều gì về hiệp thông bởi vì chúng ta đang ở trong tình trạng của vô trật tự. Vì vậy, chúng ta hãy giải quyết vô trật tự, không phải hiệp thông, không phải bất động.

M: Tôi quan sát vô trật tự của tôi và vô trật tự đó tiếp tục quan sát tôi.

K: Vì vậy có một phân hai, một phân chia, một mâu thuẫn trong quan sát của bạn, như người quan sát và vật được quan sát. Chúng ta có thể đùa giỡn vô tận cùng điều này. Làm ơn theo sát điều gì chúng ta đã bàn luận từ trước đến nay. Chúng ta bắt đầu bằng cách hỏi: Cái gì là bản chất của bất động, liệu có vô vàn khác nhau của bất động, liệu có những tiếp cận khác biệt đến bất động? Pupul cũng hỏi: ‘Cách đúng đắn để tiếp cận bất động là gì?’ Chúng ta đã nói, có lẽ có một cách ‘đúng đắn’, nhưng rằng bất kỳ phương tiện giả tạo nào để tạo ra bất động không là bất động; chúng ta đã giải thích điều đó rất rõ ràng. Chúng ta đừng quay lại. Nếu không có cách giả tạo, liệu có thể bắt gặp bất động một cách tự nhiên, mà không nỗ lực, mà không thúc giục, mà không định hướng, mà không những phương tiện giả tạo? Trong thâm nhập điều này, chúng ta đến được hiệp thông. Đối với điều đó, Pupul nói: ‘Chúng ta không biết hiệp thông là gì, nhưng điều gì chúng ta có biết là vô trật tự.’ Vì vậy, chúng ta hãy gạt đi mọi thứ khác và thâm nhập vào vô trật tự, không phải bất động là gì. Một cái trí đang vô trật tự đuổi theo bất động. Vậy thì bất động trở

thành một phương tiện của tạo ra trật tự hay tẩu thoát khỏi vô trật tự. Vậy thì, bất động bị áp đặt vào vô trật tự. Thế là, chúng ta kết thúc tất cả việc đó và hỏi: Tại sao lại có vô trật tự? Liệu có thể kết thúc vô trật tự?

P: Có vô trật tự khi suy nghĩ nảy ra và tôi muốn bất động.

K: Không, bạn đang tìm kiếm một nguyên nhân, bạn muốn tìm ra nguyên nhân của vô trật tự là gì.

P: Tôi không.

K: Vậy thì?

P: Tôi quan sát bản chất của vô trật tự. Tôi không tìm kiếm nguyên nhân. Tôi không biết.

K: Người ta quan sát vô trật tự trong chính người ta.

P: Tôi thấy rằng nó được thể hiện như suy nghĩ.

K: Tôi không biết. Tôi muốn thâm nhập nó rất cẩn thận bởi vì nó khá lý thú. Tại sao tôi gọi điều gì tôi quan sát là vô trật tự?

S: Sự nhiễu loạn là vô trật tự.

K: Tôi chỉ muốn khám phá. Tại sao tôi gọi nó là vô trật tự? Mà có nghĩa tôi đã có sẵn một gợi ý mang máng của trật tự là gì. Thế là tôi đang so sánh cái gì tôi đã trải nghiệm hay đã biết như trật tự và qua đó tự hỏi vô trật tự là gì. Tôi không thực hiện việc đó. Tôi nói, đừng so sánh, chỉ thấy vô trật tự là

gì. Liệu cái trí có thể biết vô trật tự là gì mà không đang so sánh nó với trật tự? Vì vậy, liệu cái trí có thể không còn so sánh? Sự so sánh có lẽ là vô trật tự. Sự so sánh chính nó có lẽ là nguyên nhân của vô trật tự. Sự đo lường có lẽ là vô trật tự, và chừng nào tôi còn đang so sánh ph ải có vô trật tự. Tôi đang so sánh vô trật tự của tôi lúc này với một luồng của trật tự mà tôi đã ng ửi thấy và tôi gọi nó là vô trật tự. Thế là, tôi thấy chính là so sánh mới thực sự quan trọng, không phải vô trật tự. Chừng nào cái trí của tôi còn đang so sánh, còn đang đo lường, phải có vô trật tự.

R: Không đang so sánh, tôi nhìn ngắm vào chính tôi và tôi thấy có vô trật tự bởi vì mọi bộ phận của tôi đang qu ến luyến vào một phương hướng khác hẳn.

K: Tôi không bao giờ cảm thấy rằng tôi đang vô trật tự, ngoại trừ hiếm khi, thỉnh thoảng. Tôi tự nhủ với chính mình: Tại sao tất cả những người này đang nói về vô trật tự?

D: Liệu họ thực sự biết vô trật tự hay liệu họ chỉ biết nó qua sự so sánh?

P: Anh giới thiệu những từ ngữ mà tôi cảm thấy hiểu rõ chúng rất khó khăn. Không có sự so sánh có ý thức bởi một cái trí mà nói, ‘Đây là vô trật tự và tôi muốn kết thúc nó.’ Tôi biết vô trật tự.

A: Một ý thức của bút rút.

P: Tôi thấy một ý thức của bất an, một suy nghĩ ch óng lại một suy nghĩ khác. Anh sẽ nói từ ngữ ‘bất an’ lại là sự so sánh. Tôi biết sự bất an.

K: Bạn chỉ biết mâu thuẫn, mà là bất an. Bám chặt mấu chốt đó. Bạn nói cái trí của bạn ở trong một trạng thái của bất an bởi vì nó đang luôn luôn tự mâu thuẫn với chính nó. Thâm nhập từ đó.

B: Ở đây có một khó khăn thực sự. Anh đã nói về bất động, sau đó về hiệp thông, sau đó về vô trật tự. Tại sao chúng ta nói về vô trật tự? Chúng ta cũng vận hành một phần nào đó trong trật tự.

P: Tôi xin lỗi, tôi không biết cả hiệp thông lẫn bất động. Tôi nói, tôi quan sát cái trí của tôi, tôi thấy vô trật tự.

K: Sau đó, cái gì? Từ đó chuyển động.

P: Sau đó chắc chắn tôi sẽ hỏi: Liệu nó là bản chất của cái trí?

K: Hỏi.

P: Tôi hỏi, và phải có một cách thoát khỏi điều này.

K: Sau đó cái gì?

P: Sau đó tôi tự quan sát vào chính tôi đang hỏi câu hỏi đó.

K: Vâng.

P: Lúc này, hoạt động của cái trí kết thúc.

M: Ý tưởng sai lầm trong điều này là gì?

K: Không có ý tưởng sai lầm trong điều này. Tôi đang đến đó.

P: Nhìn kìa thưa anh, chúng ta đã không cần trải qua điều này. Nhưng tôi đã nghĩ tốt hơn là thâm nhập từng chút một. Có một kết thúc ở đây. Đối với người nào khác có lẽ không có một kết thúc, nhưng đối với tôi có một kết thúc. Bản chất của điều này là gì? Lúc này tôi quay lại câu hỏi đầu tiên của tôi: Liệu hoạt động ngâm trong kết thúc đó vẫn còn đang vận hành? Khi chúng ta nói về những kích thích và những bản chất và những chất lượng khác nhau của bất động, chính xác nó có nghĩa là điều này. Tầm nhìn truyền thống là rằng khoảng trống giữa hai suy nghĩ là bất động.

K: Đó không là bất động. Bất động giữa hai nốt không là bất động. Lắng nghe ồn ào đó phía bên ngoài. Sự vắng mặt của ồn ào không là bất động. Nó chỉ là một vắng mặt của ồn ào.

P: Có một kết thúc của sự nhận biết của chính mình trong một trạng thái của nhiễu loạn.

K: Pupil, bạn đã không rõ ràng. Khi bạn nói ‘vô trật tự’ tôi không chắc rằng bạn biết vô trật tự là gì. Bạn gọi nó là vô trật tự. Tôi ăn quá nhiều, đó là vô trật tự. Tôi buông thả vô độ trong những cảm xúc vô lý, đó là vô trật tự.

P: Tôi phát giác tôi đang nói chuyện lớn tiếng và đó là vô trật tự.

K: Vì vậy, vô trật tự là gì? Làm thế nào bạn biết nó là vô trật tự? Lắng nghe, tôi ăn quá nhiều; tôi bị đau bụng. Tôi không

gọi nó là vô trật tự. Tôi nói, ‘Tôi ăn quá nhiều, tôi không được ăn nhiều như thế.’

P: Chúng ta chuyển động từ bất động sang hiệp thông và chúng ta đã phát giác rằng không thể thâm nhập bản chất của hiệp thông nếu không thâm nhập vô trật tự.

K: Đó là tất cả. Bám chặt ba mấu chốt này.

P: Tại sao anh gọi nó là vô trật tự?

R: Không nhất thiết nó phải là một công nhận của vô trật tự, bởi vì khi có một xung đột giữa cơ thể, cái trí . . .

K: Bạn liên kết xung đột với vô trật tự.

R: Không, xung đột khiến cho người ta kiệt sức, như anh nói, và theo bản năng người ta cảm thấy rằng có điều gì đó sai lầm với nó.

K: Vì vậy, điều gì bạn đang nói là, nếu tôi hiểu rõ nó một cách đúng đắn, xung đột thể hiện vô trật tự.

R: Ngay cả khi anh không đặt tên nó.

K: Xung đột là vô trật tự. Bạn diễn giải nó như vô trật tự. Đừng chuyển động luân quần trong những vòng tròn.

P: Tôi nói anh phải được tự do khỏi xung đột.

M: Khỏi vô trật tự.

K: Mà là cùng sự việc. Bất động, hiệp thông, xung đột. Đó là tất cả – không phải vô trật tự.

P: Tha thứ cho tôi khi nói điều đó nhưng anh có thể sử dụng từ ngữ ‘xung đột’ và trải qua cùng lý luận với nó như anh đã thực hiện với từ ngữ ‘vô trật tự’. Nhưng tôi làm gì cho xung đột?

K: Đó là tất cả mà chúng ta quan tâm: bất động, hiệp thông, xung đột. Làm thế nào tôi sẽ giải quyết được xung đột một cách không giả tạo? Bạn không biết gì cả. Bạn đang lắng nghe lần đầu tiên. Bạn phải thâm nhập nó cùng tôi. Đừng nói ‘Làm thế nào tôi nhìn ngắm nó lần đầu tiên?’ Người nào đó đến và nói: ‘Hãy nhìn ngắm bộ máy tuyệt vời này’. Bạn nhìn ngắm.

S: Tôi có thể thấy điều này rõ ràng. Tôi không thể suy nghĩ về bất động hay hiệp thông khi tôi đang xung đột.

K: Liệu cái trí có thể tự làm tự do chính nó khỏi mọi loại xung đột. Đó là điều duy nhất mà bạn có thể hỏi. Có gì sai lầm với câu hỏi đó?

R: Liệu lại là cái trí đang đưa ra câu hỏi đó.

S: Nó là một câu hỏi hợp lý.

P: Liệu cái trí có thể được tự do khỏi không hiệp thông? Tôi không thấy sự khác biệt giữa hai câu hỏi.

K: Chúng ta đã thay đổi nó thành từ ngữ xung đột. Lúc này hãy bám chặt nó và xem thử liệu cái trí có thể được tự do

khỏi nó. Làm thế nào cái trí, đang biết xung đột là gì và nó gây ra việc gì, có thể kết thúc xung đột? Chắc chắn đó là một câu hỏi hợp lý.

M: Bởi vì anh thừa nhận cái trí có thể thực hiện nó.

K: Tôi không biết.

Q: Nếu chúng ta thâm nhập câu hỏi của xung đột này, thâm nhập vào những khía cạnh khác nhau của nó, chúng ta thấy rằng không có xung đột nào mà không có so sánh.

K: Xung đột là mâu thuẫn, so sánh, bất chước, tuân phục, kiềm chế. Đặt tất cả điều đó vào một từ ngữ và đồng ý ý nghĩa của từ ngữ đó như chúng ta đã định nghĩa nó, và hỏi liệu cái trí có thể được tự do khỏi xung đột.

S: Dĩ nhiên nó có thể được tự do khỏi xung đột, nhưng câu hỏi nảy sinh: Bản chất của tự do khỏi xung đột đó là gì?

K: Làm thế nào bạn biết trước khi bạn có thể được tự do?

S: Có một đang biết được trạng thái xung đột ngay lúc này.

K: Liệu có một kết thúc hoàn toàn của xung đột?

S: Đó là lý do tại sao tôi đã đặt ra câu hỏi: Liệu có một kết thúc tổng thể của xung đột?

M: Tôi nói không có kết thúc của xung đột trong vũ trụ bởi vì chúng ta sống trong nó ngày sang ngày.

K: Đùng bao gồm vũ trụ. Trong vũ trụ mọi thứ đang chuyển động trong trật tự. Chúng ta hãy bám vào những cái trí của chúng ta mà có vẻ đang liên tục xung đột. Lúc này, làm thế nào cái trí sẽ kết thúc xung đột một cách tự nhiên, bởi vì mọi hệ thống còn lại đều là một phương pháp ép buộc, một phương pháp định hướng, một phương pháp của kiểm soát và tất cả điều đó hoàn toàn kết thúc. Làm thế nào cái trí có thể tự làm tự do chính nó khỏi xung đột? Tôi hỏi: Tại kết thúc của nó bạn ở đâu? Tôi nói, cái trí có thể hiện diện một cách tổng thể, một cách nguyên vẹn, mà không có xung đột.

S: Vĩnh cửu?

K: Đùng sử dụng từ ngữ ‘vĩnh cửu’ bởi vì vậy là bạn đang giới thiệu một từ ngữ của thời gian và thời gian là một vấn đề của xung đột.

P: Tôi muốn đặt ra cho anh một câu hỏi. Liệu cái trí có thể hoàn toàn trong xung đột?

K: Bạn đang cố gắng nói điều gì? Tôi không hiểu lắm.

P: Anh thấy, chính tôi cảm thấy hoàn toàn vô vọng trong tình huống này. Sự kiện là có xung đột và sự vận hành của cái tôi vào nó dẫn đến xung đột thêm nữa. Đang thấy bản chất của điều đó, liệu cái trí có thể thấy rằng nó hoàn toàn trong xung đột?

K: Liệu cái trí có thể nhận biết một trạng thái mà trong đó không có xung đột? Đó là điều gì bạn đang cố gắng nói? Hay liệu cái trí chỉ có thể biết xung đột? Đúng chứ? Liệu cái trí của bạn hoàn toàn nhận biết xung đột, hay liệu nó chỉ là một

từ ngữ? Hay liệu có một phần của cái trí mà nói, ‘Tôi nhận biết rằng tôi hoàn toàn trong xung đột và có một phần của tôi đang nhìn ngắm xung đột.’ Hay liệu có một phần của cái trí đang ao ước được tự do khỏi xung đột, mà có nghĩa, li ệu có một mảnh mà nói ‘Tôi không xung đột’ và mà tự tách rời chính nó khỏi sự tổng thể của xung đột? Nếu có một mảnh tách rời, vậy thì mảnh đó nói: ‘Tôi phải làm, tôi phải kiềm chế, tôi phải vượt khỏi.’ Vậy thì, đây là một câu hỏi hợp lý. Liệu cái trí có thể hoàn toàn nhận biết rằng không có gì cả ngoại trừ xung đột hay liệu có một mảnh mà thoát ra và nói, ‘Tôi nhận biết rằng tôi ở trong xung đột nhưng tôi không ở trong xung đột tổng thể.’ Vì vậy, liệu xung đột là một mảnh hay liệu nó là tổng thể? Lúc này, tôi sẽ bám chặt cùng từ ngữ đó, không bị thay thế bởi một từ ngữ khác. Liệu có trạng thái tối tăm tổng thể hay một ánh sáng mong manh nơi nào đó?

R: Nếu ánh sáng đó không hiện diện ở đó, liệu có thể có sự nhận biết?

K: Tôi không biết bất kỳ điều gì cả. Đừng đặt ra câu hỏi đó cho tôi. Khi có một phân chia của cái trí, chính phân chia đó là xung đột. Liệu có khi nào cái trí nhận biết rằng nó ở trong xung đột tổng thể? Pupul nói ‘có’.

P: Anh đã chuyển động khỏi.

K: Tôi không.

P: Tôi không biết bất kỳ điều gì về xung đột tổng thể.

K: Vì vậy, bạn chỉ biết xung đột từng phần.

P: Không, thưa anh, dù từng phần hay không, chúng ta biết sự kiện rằng có xung đột và tôi hỏi: Liệu có thể có một khước từ để chuyển động khỏi?

K: Tôi đã không chuyển động khỏi bất động, hiệp thông hay xung đột.

P: Tổng thể trong điều này ở đâu?

K: Tôi nghĩ đây là một câu hỏi quan trọng.

R: Thưa anh, chính sự nhận biết của cái trí thể hiện rằng có một mảnh.

K: Đó là tất cả. Vì vậy bạn nói: Phần nào đó tôi ở trong xung đột. Thế là bạn không bao giờ cùng xung đột.

P: Không, thưa anh.

SWS: Xung đột tổng thể không thể tự biết về chính nó nếu không có cái gì khác nữa.

K: Chúng ta sắp sửa thâm nhập điều đó.

P: Tôi đang không trình bày rõ ràng lắm. Trạng thái của xung đột không có vô vàn những ý tưởng liên quan. Khi anh nói ‘tổng thể’, nó nêm chặt cái trí.

K: Khi toàn căn phòng chắt đầy đồ đạc – tôi chỉ đang sử dụng điều đó như một ví dụ – không có không gian để chuyển động. Tôi sẽ nghĩ điều đó là sự hỗn loạn hoàn toàn. Liệu cái trí hoàn toàn đầy nghẹt sự hỗn loạn đến độ nó không

có sự chuyển động khỏi sự hỗn loạn đó? Liệu nó đầy nghẹt sự hỗn loạn, sự xung đột, nôm chạt như căn phòng này chạt cứng đồ đạc? Vậy thì điều gì xảy ra? Đó là điều gì tôi muốn nhắm đến. Chúng ta không đang bàn luận mảnh này hay mảnh kia. Khi nổi hơi đầy áp suất, nó phải nổ tung, nó phải làm cái gì đó. Tôi không nghĩ chúng ta nhìn ng ắm xung đột một cách tổng thể. Liệu tôi được phép sử dụng từ ngữ ‘đau khổ’? Không có chuyển động khỏi ‘đau khổ’. Khi bạn chuyển động khỏi đau khổ, lúc đó nó chỉ là một tẩu thoát. Liệu có một sự việc như đầy nghẹt đau khổ? Liệu có một sự việc như hoàn toàn hạnh phúc? Khi bạn nhận biết rằng bạn hoàn toàn hạnh phúc, bạn không còn hạnh phúc. Trong cùng cách, khi bạn hoàn toàn đầy nghẹt cái sự việc này được gọi là hỗn loạn, đau khổ, xung đột, nó không còn ở đó. Nó chỉ ở đó khi có sự phân chia. Đó là tất cả.

R: Không, thưa anh, vậy thì có vẻ nó là một vấn đề vô vọng.

K: Đó là lý do tại sao người ta phải ở cùng sự thật của sự việc, không phải ở cùng sự hỗn loạn của nó. Có sự thật của sự việc khi cái trí hoàn toàn ở cùng cái gì đó; vậy là nó không thể tạo tác xung đột. Nếu tôi thương yêu bạn và có sự quyền luyện trong nó, đó là một mâu thuẫn, thế là không có tình yêu. Thế là tôi nói, hãy ở cùng sự kiện của sự việc đó. Liệu cái trí hoàn toàn nghẹt cứng đau khổ này, hỗn loạn này, xung đột này? Tôi sẽ không chuyển động thoát khỏi cho đến khi đó là như thế.

M: Có một riêng biệt về sự tiếp cận của anh. Khi anh vẽ một bức tranh, luôn luôn có một đường viền màu đen rõ ràng. Những màu sắc không pha trộn. Trong thực tế, không có

những đường viền, chỉ có những màu sắc đang pha trộn lẫn nhau.

K: Đối với tôi, điều này rất rõ ràng. Nếu quả tim ngập tràn tình yêu và không có một phần ghen tuông trong nó, vấn đề kết thúc. Chỉ khi nào có một phần mà là ghen tuông, lúc đó toàn vấn đề nảy sinh.

P: Nhưng khi nó ngập tràn ghen tuông?

K: Vậy thì ở cùng ghen tuông đó một cách trọn vẹn – là ghen tuông, cảm thấy nó!

P: Lúc đó tôi biết bản chất tổng thể của nó.

K: Nó là một việc lạ thường. Nhưng bạn nói, ‘Tôi ghen tuông và tôi không được ghen tuông.’ Nơi nào đó trong một góc tối tăm nằm sẵn sự kiểm chế thuộc giáo dục; vậy là cái gì đó biến chuyển sai lầm. Nhưng liệu tôi có thể là ghen tuông và không chuyển động khỏi nó? Chuyển động khỏi là đang lý luận, đang kiểm chế, tất cả điều đó. Chỉ ở cùng cảm giác đó. Khi có đau khổ, là hoàn toàn cùng nó. Việc này tàn nhẫn lắm. Mọi chuyện khác đều đang đùa giỡn ranh mãnh. Khi bạn cùng cái gì đó, hành động đã xảy ra. Bạn không phải làm bất kỳ việc gì.

Những Yếu tố của Thoái hóa

P: Chúng ta có thể bàn luận những vấn đề của thoái hóa và chết? Tại sao bộ máy của cái trí lại có một khuynh hướng cố hữu để thoái hóa, một đang suy giảm của năng lượng?

K: Tại sao cơ thể, cái trí thoái hóa?

P: Bởi tuổi tác, bởi thời gian, cơ thể thoái hóa; nhưng tại sao cái trí thoái hóa? Vào cuối đời, có chết của cơ thể và chết của cái trí. Nhưng chết của cái trí có thể xảy ra ngay cả khi cơ thể đang sống. Nếu, như anh nói, những tế bào não chứa đựng ý thức, vậy thì, cùng sự thoái hóa những tế bào của cơ thể con người, liệu không thể tránh khỏi rằng những tế bào của cái trí con người, bộ não, cũng sẽ thoái hóa?

K: Liệu chúng ta đang nói về sự thoái hóa toàn cấu trúc của cái trí và bộ não bởi tuổi tác, bởi thời gian? Những người sinh học đã đưa ra đáp án. Họ nói gì?

M: Những tế bào của bộ não và cơ thể thoái hóa bởi vì không có tiến trình của sự bài tiết. Chúng không được tạo ra cho đang vận hành liên tục. Chúng không bài tiết hoàn toàn những sản phẩm của sự trao đổi chất riêng của nó. Nếu chúng được trao một cơ hội để rửa sạch chúng hoàn toàn, chúng có thể sống mãi mãi.

K: Câu hỏi là: Tại sao bộ não, mà đã sống suốt một thời kỳ nào đó của thời gian, lại thoái hóa? Và đáp án thuộc sinh học đến câu hỏi đó là, được cho khả năng lau sạch đầy đủ, nó có thể tiếp tục sống mãi mãi. Yếu tố lau sạch là gì?

M: Sự bài tiết đầy đủ.

K: Chắc chắn, nó còn thâm sâu hơn điều đó.

M: Sự bài tiết đầy đủ là sự diễn tả bên ngoài của tiến trình lau sạch.

P: Điều đó không đầy đủ. Nếu đó là như thế, cơ thể con người, nếu được lau sạch đầy đủ, sẽ không thoái hóa. Nhưng chết là điều không thể tránh khỏi. Liệu cái trí khác biệt những tế bào não?

K: Liệu nó là một thoái hóa của năng lượng hay một thoái hóa của những tế bào não trong khả năng sản sinh năng lượng của chúng? Trước hết chúng ta hãy đặt ra câu hỏi rõ ràng.

B: Khi chúng ta nói rằng bộ não thoái hóa, sự thừa nhận là rằng bộ não rất sinh động tại chặng đường nào đó, nhưng một trong những vấn đề của sự hiện diện là sự tầm thường của cái trí.

K: Câu hỏi là: Tại sao bộ não không duy trì chất lượng của nhạy bén, rõ ràng, năng lượng thăm thẳm của nó? Khi nó trở nên già nua, dường như nó thoái hóa. Thậm chí việc này xảy ra lúc tuổi hai mươi. Nó đã bị nhốt trong một khe rãnh và dần dần cạn kiệt. Tôi muốn khám phá liệu nó là một vấn đề của

tuổi tác. Bạn có thể thấy rằng những cái trí nào đó, mặc dù chúng còn khá trẻ trung, đã mất đi chất lượng của nhạy bén này rồi. Chúng bị trói buộc trong một khe rãnh và yếu tố gây thoái hóa đã bắt đầu rồi.

S: Liệu có phải rằng chúng ta được sinh ra bởi một quy định nào đó? Liệu đó là yếu tố gây thoái hóa?

K: Liệu nó là một vấn đề của quy định và sự phá vỡ của quy định đó mà giải phóng năng lượng và vì vậy khiến cho cái trí có thể tiếp tục vô tận; hay liệu sự thoái hóa phải liên quan đến cái trí mà vận hành trong những quyết định?

S: Anh có ý gì qua vận hành trong những quyết định?

K: Sự việc mà vận hành qua chọn lựa và ý muốn. Người ta quyết định cái nguồn của hành động mà người ta sắp sửa thực hiện, và quyết định đó được đặt nền tảng không phải trên sự rõ ràng, không phải trên sự quan sát được cánh đồng tổng thể, nhưng phụ thuộc vào sự thỏa mãn và tận hưởng, mà là những mảnh của cánh đồng đó. Và người ta tiếp tục sống trong sự phân chia đó. Đó là một trong những yếu tố của thoái hóa. Sự chọn lựa để là một người khoa học của tôi có lẽ được đặt nền tảng trên sự ảnh hưởng thuộc môi trường sống, sự ảnh hưởng của gia đình, hay sự ham muốn riêng để đạt được thành công trong một phương hướng nào đó của tôi. Nhiều cân nhắc này về sự chọn lựa của một nghề nghiệp riêng, và sự quyết định đó, sự chọn lựa đó và hành động từ sự chọn lựa đó, là một trong những yếu tố của thoái hóa. Tôi lo là phần còn lại của cánh đồng và chỉ theo đuổi một ngõ ngách chật hẹp riêng của cánh đồng đó. Những tế bào não không vận hành một cách tổng thể nhưng chỉ trong một

phương hướng. Hãy thấy, điều này khá lý thú. Đừng chấp nhận điều này. Chúng ta đang thâm nhập nó.

P: Liệu anh đang nói rằng bộ não vận hành một cách không tổng thể, nhưng chỉ trong một phương hướng.

K: Toàn bộ não không đang sống, và tôi nghĩ đó là yếu tố của thoái hóa. Bạn đã hỏi những yếu tố của thoái hóa là gì, không phải liệu cái trí có thể thấy cái tổng thể hay không thể thấy. Trong nhiều năm này tôi đã quan sát rằng một cái trí mà đã tuân theo một nguồn nào đó của hành động đang lơ là tách tổng thể của hành động, phải thoái hóa.

P: Chúng ta hãy thâm nhập điều đó. Chính những tế bào não có một ý thức cố hữu của thời gian, một ý thức cố sẵn của ký ức, bản năng. Chúng vận hành như những phản xạ. Do bởi chính bản chất của đang vận hành trong những phản xạ khiến cho cái trí bị giới hạn khỏi đang vận hành một cách tổng thể. Và chúng ta không biết cách còn lại.

K: Chúng ta đang cố gắng khám phá những yếu tố của thoái hóa là gì. Khi chúng ta thấy những yếu tố là gì, có lẽ chúng ta có thể bắt gặp cách còn lại, thấy cái tổng thể.

P: Người ta có thể nghĩ về hai mươi yếu tố của xung đột, ví dụ.

K: Chúng ta hãy đừng nghĩ về quá nhiều. Một theo đuổi, được đặt nền tảng trên sự chọn lựa, mà có động cơ của sự thỏa mãn của thành tựu hay sự ham muốn để thành tựu, hành động đó phải tạo ra xung đột. Vì vậy, xung đột là một trong những yếu tố của thoái hóa. Có lẽ, đó là yếu tố chính của

thoái hóa. Tôi quyết định trở thành một người chính trị. Tôi quyết định trở thành một người tôn giáo. Tôi quyết định trở thành một họa sĩ, một khát sĩ. Sự quyết định đó được thực hiện bởi một quy định bị tạo ra bởi một văn hóa mà trong chính bản chất của nó là phân chia. Đó là, tôi quyết định là một người độc thân bởi vì từ điều gì tôi đã thấy, từ điều gì tôi đã nghe, tôi nghĩ rằng muốn đến được Thượng đế, Sự thật, Khai sáng, tôi phải độc thân. Tôi lo là toàn cấu trúc của sự hiện diện của con người, sinh học, xã hội học, và mọi chuyện của nó. Chắc chắn, quyết định đó tạo ra một xung đột trong tôi, một xung đột giới tính, một xung đột trong tránh xa con người, và vân vân. Đó là một trong những yếu tố của thoái hóa của bộ não. Tôi chỉ đang sử dụng một phần của bộ não. Chính yếu tố của đang phân chia một khu vực thuộc đang sống của tôi khỏi phần còn lại là một yếu tố của thoái hóa. Vì vậy, sự chọn lựa và ý muốn là những yếu tố của thoái hóa.

P: Và tuy nhiên chúng là hai dụng cụ của hành động mà chúng ta có.

K: Điều đó đúng, Chúng ta hãy quan sát nó. Tất cả sống của chúng ta đều được đặt nền tảng trên hai yếu tố này: phân biệt hay chọn lựa, và hành động của ý muốn trong sự theo đuổi của thỏa mãn.

S: Tại sao phân biệt.

K: Phân biệt là chọn lựa. Tôi phân biệt giữa cái này và cái kia. Chúng ta đang cố gắng thấy yếu tố của thoái hóa, yếu tố gốc của thoái hóa là gì. Chúng ta có lẽ cũng bắt gặp cái gì đó hoàn toàn khác biệt. Tôi thấy chọn lựa và ý muốn trong hành động là những yếu tố của thoái hóa, và nếu tôi thấy điều đó,

vậy thì câu hỏi là: Liệu có hành động mà không có trong nó hai yếu tố này, hai nguyên tắc này?

P: Chúng ta hãy sử dụng những yếu tố khác bởi vì có nhiều yếu tố khác; ví dụ có những yếu tố di truyền, cũng có yếu tố chấn động.

K: Nếu tôi đã thừa hưởng một cái trí dốt nát, đờ đẫn, tôi kết thúc. Tôi có thể đi đến vô vàn đền chùa và nhà thờ khác nhau nhưng chính những tế bào não của tôi đã bị ảnh hưởng.

P: Sau đó có sự chấn động.

K: Mà là cái gì?

P: Chính hành động của sống.

K: Tại sao chính hành động của sống tạo ra một chấn động?

P: Nó xảy ra.

K: Tại sao? Người con trai của tôi chết, người em của tôi chết. Nó tạo ra một chấn động bởi vì tôi không bao giờ nhận ra rằng người con trai của tôi sẽ chết. Bỗng nhiên tôi nhận ra rằng cậu ấy đã chết rồi, nó là một chấn động thuộc hệ thần kinh. Bạn đang sử dụng từ ngữ chấn động một cách tâm lý hay một cách cơ thể?

P: Nó là một chấn động cơ thể, nó là sự chấn động thuộc hệ thần kinh, đang rơi vào sự tiếp xúc thực sự với giá trị của cái gì đó mà kết thúc.

K: Được rồi. Chúng ta hãy sử dụng sự chấn động – chấn động thuộc cảm xúc, thuộc tâm lý, thuộc cơ thể của bỗng nhiên mất mát cái gì đó, mất mát người nào đó, sự chấn động của bị bỏ lại một mình, sự chấn động của cái gì đó mà bỗng nhiên kết thúc. Những tế bào não thu nhận sự chấn động này. Lúc này bạn sẽ làm gì về nó? Sự chấn động đó là một yếu tố của thoái hóa?

S: Không, cách chúng ta phản ứng đến chấn động đó là yếu tố.

P: Liệu người ta có thể phản ứng bằng một bất động hoàn toàn? Cái trí đã ghi lại cái gì đó mà nó không thể hiểu rõ. Có những chiều sâu vượt khỏi mà nó không thể phản ứng. Chúng ta đang nói về sự chấn động và về những phản ứng mới mẻ. Người ta có thể thâm nhập vào chiều sâu bao nhiêu?

K: Chờ đã Pupilji, chỉ thâm nhập chậm chậm. Người con trai của tôi chết, người em của tôi chết. Nó là một chấn động khủng khiếp bởi vì chúng tôi đã sống cùng nhau, đã vui đùa cùng nhau. Chấn động đó đã khiến cho cái trí tê liệt, và chấn động đó có làm tê liệt nó trong một khoảng thời gian. Làm thế nào cái trí ra khỏi chấn động đó là yếu tố quan trọng. Liệu nó ra khỏi bằng một tổn thương, bằng tất cả những hàm ý của tổn thương hay nó ra khỏi mà không có một tổn thương nào cả?

S: Tôi có lẽ không biết. Có ý thức, tôi có lẽ nói tôi đã ra khỏi nó. Làm thế nào tôi biết rằng có một dấu vết của tổn thương?

D: Thưa anh, liệu có thể rằng trong trường hợp của chấn động đó, có một chết, có một kết thúc hoàn toàn khuôn mẫu của cái trí và ngay đang thấy điều đó là sự kết thúc của nó.

K: Tất cả điều đó được hàm ý. Khi người em của tôi chết hay người con trai của tôi chết, toàn sống của tôi thay đổi. Sự thay đổi là sự chấn động. Tôi phải rời ngôi nhà này, tôi phải tìm một loại sống khác, tôi phải thực hiện hàng tá công việc. Tất cả điều đó được bao hàm trong từ ngữ 'chấn động'. Lúc này, tôi đang hỏi liệu chấn động đó đã để lại một dấu vết hoặc tổn thương, hay không. Nếu nó đã không để lại một dấu vết nào, một tổn thương nào, một vết sưng nào hay một nhiễu loạn của đau khổ nào, vậy thì cái trí ra khỏi nó hoàn toàn mới mẻ lại, hoàn toàn trong sáng lại. Nhưng nếu nó đã bị tổn thương, bị đối xử hung bạo, vậy thì đó là yếu tố của thoái hóa. Lúc này, làm thế nào cái trí nhận biết một cách có ý thức rằng nó không bị tổn thương một cách sâu thẳm, một cách mãnh liệt?

P: Nếu nó không bị tổn thương một cách sâu thẳm, một cách mãnh liệt, liệu điều đó có nghĩa rằng không có hy vọng và tất cả điều đó kết thúc? Hay liệu có một cách của xóa sạch?

K: Chúng ta đang thâm nhập điều đó, Pupulji. Cứ chấn động là tự nhiên bởi vì bỗng nhiên tôi bị quăng ra ngoài đường, nói một cách ẩn dụ. Thuộc hệ thần kinh cơ thể, thuộc tâm lý, phía bên trong, phía bên ngoài, toàn sự việc đã thay đổi. Làm thế nào cái trí ra khỏi điều này? Đó là câu hỏi. Liệu nó ra khỏi cùng sự tổn thương, hay liệu nó ra khỏi hoàn toàn xóa sạch tất cả tổn thương? Liệu những tổn thương là hơi hợt, hay quá sâu thẳm đến độ cái trí ý thức không thể biết chúng tại một khoảnh khắc của chúng và, vì vậy, chúng sẽ tiếp tục

lặp lại, lặp lại? Tất cả điều đó là sự lãng phí của năng lượng. Làm thế nào cái trí tìm được liệu nó bị tổn thương sâu thẳm?

P: Người ta có thể loại bỏ, giải quyết những tổn thương hời hợt, nhưng những tổn thương sâu thẳm . . .

K: Làm thế nào bạn sẽ giải quyết chúng?

P: Có sự tàn nhẫn, chết, có bạo lực.

K: Đừng mang vào bạo lực. Làm thế nào cái trí bắt gặp những tổn thương sâu thẳm? Một tổn thương là gì?

P: Đau khổ mãnh liệt.

K: Liệu có một tổn thương sâu thẳm?

P: Có.

K: Bạn có ý gì qua từ ngữ tổn thương sâu thẳm?

P: Những tổn thương rất sâu thẳm là do bởi một khủng hoảng, chính bản chất của thân tâm đang hiện diện của anh đang đau khổ.

K: Người em của tôi chết, người con trai của tôi chết, người chồng, người vợ, bất kỳ người nào. Nó là một chấn động. Chấn động đó là một loại tổn thương. Tôi đang hỏi, liệu tổn thương đó rất sâu thẳm và tôi có ý gì qua từ ngữ ‘rất sâu thẳm’?

P: Những chiều sâu của tầng ý thức bên trong bị lộ diện.

K: Cái gì đang bị lộ diện?

P: Đau khổ.

K: Đau khổ, mà bạn không nhận biết nó và cú chấn động bộc lộ đau khổ đó. Lúc này, đau khổ đó hiện diện ở đó hay nguyên nhân của đau khổ hiện diện ở đó?

P: Nguyên nhân của đau khổ hiện diện ở đó. Nguyên nhân của đau khổ hiện diện ở đó mà tôi không nhận biết. Chấn động đó hiện diện và khiến cho tôi nhận biết đau khổ đó.

M: Bạn có ý gì khi nói rằng chấn động tạo ra đau khổ?

K: Đau khổ hiện diện ở đó. Nó là một trong những yếu tố. Người em của tôi chết, mà là một kết thúc tuyệt đối. Tôi không thể làm cho em ấy sống lại. Thế giới đối diện vấn đề này, không phải một mình bạn và tôi, mọi người đều đối diện vấn đề này. Có một chấn động. Chấn động đó là một tổn thương sâu thẳm. Liệu nguyên nhân của tổn thương hiện diện ở đó trước rồi chấn động chỉ bộc lộ nó? Liệu chấn động hiện diện ở đó bởi vì tôi chưa bao giờ đối diện nó? Tôi chưa bao giờ đối diện sự cô độc. Tôi chưa bao giờ đối diện ý thức của cô độc mà là một trong những yếu tố của tổn thương.

Lúc này, liệu tôi có thể, trước khi chấn động đó hiện diện, quan sát sự cô độc? Liệu tôi có thể, trước khi chấn động đó hiện diện, biết một mình là gì? Trước khi chấn động đó hiện diện, liệu tôi có thể thâm nhập vào vấn đề của nương dựa, lệ thuộc, mà là tất cả những yếu tố của tổn thương, những nguyên nhân của tổn thương, để cho khi chấn động đó hiện diện, tất cả chúng đều được lộ diện. Lúc này, khi chấn

động đó hiện diện, việc gì xảy ra? Tôi không bị tổn thương. Điều này đúng.

M: Cái gì khiến cho anh tự chuẩn bị cho chính anh?

K: Tôi không chuẩn bị, tôi nhìn ngắm sống. Tôi nhìn ngắm điều gì là những hàm ý của quyền luyến hay đứng đưng hay sự vun đắp của độc lập bởi vì tôi không đư ợc lệ thuộc. Lệ thuộc tạo ra đau khổ, nhưng vun đắp độc lập cũng có lẽ tạo ra đau khổ. Thế là tôi nhìn ngắm vào chính tôi, tôi nhìn ngắm và thấy rằng lệ thuộc thuộc bất kỳ loại nào chắc chắn phải tạo ra tổn thương sâu thẳm. Thế là, khi chấn động đó hiện diện, nguyên nhân của tổn thương không ồn. M ột việc hoàn toàn khác hẳn xảy ra.

S: Nó có thể xảy ra rằng với mục đích ngăn cản sự chịu đựng đau khổ, chúng tôi thực hiện tất cả mọi việc mà anh đã đi ể tả.

P: Thưa anh, người ta đều đã thực hiện tất cả những việc đó. Người ta đã quan sát, ngr òi ta đã thâm nh ập những vấn đề của quyền luyến.

K: Bạn sẽ nói cú chấn động là ‘đau khổ’?

P: Cú chấn động dường như chạm vào những chiều sâu của thân tâm đang hiện diện của tôi mà chưa bao giờ tôi đã có thể chạm được, mà tôi đã không tiếp cận.

K: Bạn có ý gì quầi ều đó? Nếu bạn đã trải qua cô độc, quyền luyến, sợ hãi, không đang tìm ki ếm sự độc lập hay sự tách rời như một đối nghịch với quyền luyến, vậy thì đi ều gì

xảy ra? Khi chấn động đến, chấn động của chết, điều gì xảy ra? Liệu bạn bị tổn thương?

P: Đó là một từ ngữ mà tôi muốn diễn tả về điều gì đó. Có vẻ nó đem ra tất cả những đau khổ mà tôi đã có.

K: Mà có nghĩa cái gì? Bạn đã không giải quyết được đau khổ đó – đã không giải quyết được sự đau khổ của cô độc. Tôi đang sử dụng điều đó như một ví dụ.

P: Điều gì tôi muốn hỏi là: Liệu có một giải quyết của sự đau khổ của quẩn luyến, hay liệu nó là một hiểu rõ hoàn toàn của bất kỳ cái gì là nào, một thức dậy đối với qui trình tổng thể của đau khổ?

K: Không. Hãy quan sát, chịu đựng đau khổ là đau đớn. Chúng ta sử dụng từ ngữ đau khổ đó để diễn tả chung về cô độc, quẩn luyến, lệ thuộc, xung đột. Chúng ta sử dụng toàn hoạt động của sự tẩu thoát khỏi đau khổ của con người và nguyên nhân đó của đau khổ. Chúng ta sử dụng từ ngữ ‘đau khổ’ để bao gồm tất cả điều đó. Hay bạn muốn sử dụng từ ngữ ‘tổng thể của đau khổ’? Tổng thể lộ liễu và kín đáo của đau khổ – đau khổ của một dân làng, đau khổ và buồn bã của một phụ nữ vừa mất người chồng, đau khổ của một con người, dốt nát, mù chữ, luôn luôn nghèo khổ; và đau khổ của một con người tham vọng, đau khổ của một con người tuyệt vọng – tất cả điều đó là đau khổ, và cú chấn động đó đưa tất cả đau khổ đó, không chỉ là đau khổ của bạn, lên bề mặt. Đồng ý chứ? Điều gì xảy ra? Tôi không biết giải quyết nó như thế nào. Tôi khóc lóc, tôi cầu nguyện và đi đến đền chùa. Đây là điều gì xảy ra. Tôi hy vọng gặp gỡ người em hay người con trai của tôi trong ‘thế giới trên trời’. Tôi làm mọi

thứ, cố gắng thoát khỏi sự hành hạ của đau khổ này. Tại sao sự chấn động phải bộc lộ tất cả điều này?

P: Gốc rễ của đau khổ không bao giờ được bộc lộ.

K: Đang thấy người ăn mày đó trên đường, bị hủi, hay người dân làng đang làm việc không ngừng nghỉ trong đau khổ, tại sao điều đó không tác động cái trí con người? Tại sao sự chấn động phải tác động nó?

P: Liệu có một tại sao?

K: Tại sao người ăn mày đó không gây chấn động cá nhân tôi và toàn thể xã hội? Tại sao nó không gây xúc động cho tôi?

D: Cứ chấn động tấn công toàn cấu trúc của đau khổ và khiến cho cấu trúc của đau khổ hành động.

K: Tôi đang đặt ra cho bạn một câu hỏi đơn giản. Bạn thấy người ăn mày trên đường. Tại sao đó không là một chấn động cho bạn? Tại sao bạn không khóc? Tại sao tôi chỉ khóc khi người con trai của tôi chết? Tôi đã thấy một người thầy tu ở La mã. Tôi đã khóc khi thấy sự đau khổ của người nào đó bị trối vào một cái cọc được gọi là tôn giáo. Chúng ta không khóc ở đó nhưng chúng ta khóc ở đây. Tại sao? Chắc chắn, có một tại sao. Có một 'tại sao' bởi vì chúng ta vô cảm.

B: Cái trí ngủ mê. Chấn động đó đánh thức nó.

K: Đó là nó. Chấn động đó đánh thức nó và chúng ta được đánh thức đến đau khổ, mà là đau khổ của chúng ta: trước kia

chúng ta không được đánh thức đến đau khổ. Đây không là một lý thuyết.

P: Không, thưa anh, khi anh thực hiện một câu nói như thế, tôi được hiểu rõ đau khổ và nó không là một vấn đề của đau khổ của tôi ...

K: Nó là đau khổ. Lúc này, bạn làm gì với đau khổ? Đau khổ là đang chịu đựng đau đớn. Điều gì xảy ra?

P: Nó giống như một cơn bão. Nếu người ta đang ở giữa tâm bão, anh không hỏi ‘tại sao’. Trong nó là mọi đau khổ.

K: Tôi đã nói rằng nó không là đau khổ của bạn; nó là đau khổ. Tôi đã cảm thấy đau khổ đó khi tôi thấy người ăn mày đó. Khi tôi thấy người thầy tu đó, tôi đã khóc. Khi tôi thấy người dân làng đó, tôi bị đau đớn. Khi tôi thấy người đàn ông giàu có đó, tôi đã nói, ‘Thư ợng đế của tôi ơi, nhìn kia.’ Xã hội, văn hóa, tôn giáo, nguyên sống của con người cũng là đau khổ của mất mát người em trai của tôi. Vì vậy, nó là đau khổ. Tôi làm gì với đau khổ đó? Liệu nó sâu thẳm hay hời hợt? Bạn nói nó rất sâu thẳm.

A: Nó rất sâu thẳm.

K: Bạn có ý gì qua từ ngữ ‘sâu thẳm’?

P: Tôi có ý gì qua ‘sâu thẳm’ là rằng nó xuyên thấu mọi bộ phận của đang hiện diện của tôi. Nó không là từng bộ phận; nó không đang vận hành chỉ trong một phần thuộc sống của tôi.

K: Bạn nói ‘Nó rất sâu thẳm’. Đừng gọi nó là sâu thẳm. Nó không có sự đo lường. Nó không sâu thẳm hay hời hợt. Đau khổ là đau khổ. Vậy thì cái gì? Bạn vẫn còn trong nó, ôm ấp tổn thương này?

B: Chúng ta không thể tẩu thoát hay thay thế nó.

K: Thế là, tôi sẽ làm gì với đau khổ đó? Lo là nó? Chúng ta sắp sửa khám phá. Liệu tôi đi đến người phân tích để xóa sạch đau khổ đó, hay liệu tôi đọc một quyển sách hay đi đến Tirupati hay đến Mars để xóa sạch đau khổ đó? Làm thế nào tôi sẽ xóa sạch đau khổ đó?

P: Tôi đang trong vị trí của bất động.

K: Bạn trong đau khổ đó. Bạn là đau khổ đó. Ôm ấp nó. Bạn hiện diện ở đó. Bạn ôm ấp nó. Nó là em bé của bạn, và sau đó cái gì? Chúng ta hãy tìm ra. Tôi là đau khổ đó – đau khổ của người dân làng, đau khổ của người ăn mày, đau khổ của người đàn ông giàu có mà trải qua những khốn khổ, người thầy tu và mọi chuyện của nó. Tôi là đau khổ đó. Tôi sẽ làm gì?

B: Liệu không có một thay đổi của đau khổ này thành trạng thái trắng xóa, hay sao?

K: Đó là điều gì tôi muốn khám phá.

S: Tại khoảnh khắc của chết, mọi thứ bị phá ngang.

K: Tại khoảnh khắc của chết, một vài ngày sau, toàn hệ thống thuộc tâm lý, sinh lý, thần kinh bị tê liệt. Tôi không

đang nói về khoảnh khắc đó. Đừng quay lại nó. Lúc này, nó đã qua rồi. Nó đã cũ kỹ mất một năm rồi. Tôi bị bỏ lại cùng đau khổ đó. Tôi sẽ làm gì?

B: Khi có một vận hành không thông minh của bộ não này, đau khổ có đánh thức nó. Rõ ràng, nó là một vận hành rất không thông minh.

K: Một người mẹ mất người con trai của bà ấy ở Việt nam và vẫn vậy những người mẹ dường như không học hành được rằng những người con trai của họ có lẽ bị giết chết qua chủ nghĩa quốc gia, qua những ý tưởng và những công thức. Họ không nhận ra nó. Đó là đau khổ. Tôi nhận ra điều đó cho họ. Tôi đau khổ. Chúng ta đau khổ. Có đang chịu đựng đau khổ. Tôi sẽ làm gì?

Rad: Tôi sẽ thấy nó là gì.

K: Tôi thấy nó là gì. Người ăn mày đó không bao giờ có thể trở thành một bộ trưởng và người thầy tu đó bị hành hạ bởi những lời thề riêng của anh ấy, bởi những ý tưởng riêng về Thượng đế của anh ấy. Tôi thấy tất cả điều đó. Tôi thấy nó quá rõ ràng. Tôi không phải thâm nhập thêm nữa vào nó. Tôi sẽ làm gì với nó?

M: Sự hiểu rõ mà quá đó đau khổ của người ăn mày và đau khổ của một người khác trở thành đau khổ riêng của anh đều không biết được đối với chúng tôi. Không người nào có thể thấy đau khổ của người ăn mày như đau khổ riêng của anh ấy.

K: Tôi có đau khổ đó, tôi sẽ làm gì? Tôi không quan tâm liệu mọi người thấy nó hay không. Nhiều người không thấy mọi sự việc. Tôi sẽ làm gì? Người con trai của tôi chết.

P: Anh đang ở tâm điểm của nó. Tôi đang nói về đang bị bao bọc bởi nó và về đang hiện diện trong nó.

K: Bạn đã nghe người ăn mày đó hát đêm qua. Nó là một sự việc khủng khiếp. Sự kiện ở đó – đau khổ, đang chịu đựng đau đớn. Bạn sẽ làm gì?

M: Anh hành động, cố gắng thay đổi điều kiện của người ăn mày.

K: Đó là ý tư ởng cô định của bạn. Bạn muốn thực hiện nó theo cách của bạn và người nào đó muốn thực hiện nó theo một cách khác, nhưng tôi đang nói về đau khổ. Chúng ta đã hỏi điều gì là những yếu tố thoái hóa của những tế bào não và cái trí. Chúng ta đã nói một trong những yếu tố chính là xung đột. Một yếu tố khác là tổn thương, đau khổ. Và những yếu tố còn lại là gì? – sợ hãi, xung đột, buồn bã, và sự theo đuổi của vui thú, gọi nó là Thượng đế, phục vụ xã hội, làm việc vì quốc gia. Vì vậy, đây là những yếu tố của vui thú. Ai sẽ hành động? Tôi sẽ làm gì? Nếu cái trí không giải quyết được điều này, hành động của nó sẽ sản sinh nhiều đau khổ thêm, nhiều phiền muộn hơn.

P: Sự thoái hóa sẽ gia tăng thêm.

K: Đó là một sự kiện rõ ràng. Chúng ta đã đến được mấu chốt của đau khổ, tổn thương, phiền muộn và yếu tố của sợ

hãi, và sự theo đuổi của vui thú, như một ít yếu tố mà tạo ra sự thoái hóa. Tôi sẽ làm gì? Cái trí sẽ làm gì?

SWS: Bằng cách hỏi điều này, cái trí cố gắng trở thành cái gì đó khác hơn nó là gì.

K: Nếu nó trong đau khổ, làm thế nào nó có thể hành động?

S: Làm thế nào nó có thể trở thành cái gì khác? Trở thành là một yếu tố của thoái hóa. Trở thành là một yếu tố bởi vì trong nó, có xung đột. Tôi muốn là cái gì đó; vì vậy, trở thành là sự tẩu thoát khỏi đau khổ, thế là xung đột. Vì vậy, tôi sẽ làm gì? Tôi đã thử công việc đồng áng, tôi đã thử công việc xã hội, xem phim, ái ân, và tuy nhiên đau khổ vẫn còn nguyên. Tôi sẽ làm gì?

Q: Phải có cách nào đó để loại bỏ đau khổ.

K: Tại sao nó phải bị loại bỏ? Tất cả mọi điều mà các bạn quan tâm là loại bỏ nó. Tại sao nó phải bị loại bỏ? Không có cách nào thoát khỏi nó, liệu đúng như vậy?

SWS: Anh phải sống cùng nó.

K: Làm thế nào bạn sống cùng cái gì đó mà là đau khổ, mà là phiền muộn? Làm thế nào bạn sống cùng nó?

Rad: Khi tôi không còn làm bất kỳ điều gì về nó.

K: Liệu bạn đang thực hiện nó hay liệu bạn chỉ đang nói nó như một lý thuyết? Cái trí sẽ làm gì với sự tổn thương khủng

khiếp này mà gây ra đau khổ, phiền muộn, sự xung đột liên tục này mà tạo ra sự thoái hóa của những tế bào não?

B: Người ta nên cố gắng quan sát nó.

K: Quan sát cái gì, thưa bạn? Liệu đau khổ của tôi, liệu phiền muộn của tôi khác biệt người quan sát? Thế à? Liệu đau khổ khác biệt người quan sát? Vì vậy, điều gì xảy ra? Người quan sát nói, ‘Tôi phải loại bỏ xung đột’. Nhưng nó vẫn còn hiện diện ở đó tại khúc cuối của chuyến hành trình. Lúc này, điều gì xảy ra khi người quan sát là vật được quan sát?

M: Chúng ta bắt đầu bằng điều gì là yếu tố của thoái hóa. Chúng ta đã đi đến được kết luận rằng đau khổ là yếu tố của thoái hóa. Nếu chúng ta không muốn thoái hóa, chúng ta không được cam chịu đau khổ. Vì vậy, loại bỏ đau khổ là điều quan trọng và chúng ta không thể nói: ‘Tôi là đau khổ,’ ‘Tôi phải sống cùng đau khổ’. Điều này tiếp diễn vô tận. Chúng ta phải kết thúc đau khổ. Lúc này, điều bí mật của nó là gì? Anh bảo cho chúng tôi.

K: Bí mật của cái gì? Bạn giới thiệu những từ ngữ mà tôi chưa bao giờ đã sử dụng. Tôi đang sử dụng những từ ngữ theo tự điển. Tôi không muốn là một bức tường trắng xóa mà không có cảm giác.

M: Vô nhiễm không có nghĩa vô cảm.

K: Tất cả chúng ta đều muốn loại bỏ đau khổ. Nó sẽ là dốt nát khi nói: ‘Tôi phải cam chịu đau khổ’, và đó là điều gì hầu hết mọi người đều làm, và bởi vì họ cam chịu đau khổ, họ sử dụng hành động loạn thần kinh như lang thang đến đền chùa

và vân vân. Vì vậy quả là vô lý khi nói rằng chúng ta phải cam chịu đau khổ. Ngược lại, vì biết rằng đau khổ là một trong những yếu tố chính của thoái hóa, làm thế nào nó kết thúc? Thưa bạn, tại sự kết thúc của đau khổ, cái trí trở nên đam mê lạ thường; nó không phải là một cái trí đờ đẫn, vô cảm. Bạn muốn điều bí mật của nó?

M: Anh biết điều bí mật?

K: Tôi sẽ bảo cho bạn. Liệu bạn muốn nó? Chúng ta hãy tiếp cận nó trong một cách khác. Liệu cái trí có thể không bao giờ bị tổn thương? Giáo dục gây tổn thương chúng ta, gia đình gây tổn thương chúng ta, xã hội gây tổn thương chúng ta. Tôi đang hỏi, ‘Liệu cái trí, đang sống trong một thế giới mà trong nó có sự tổn thương, có thể không bao giờ bị tổn thương?’ Bạn gọi tôi là một người ngu ngốc. Bạn gọi tôi là một người vĩ đại. Bạn gọi tôi là được khai sáng hay thông minh hay một lão già dốt nát. Gọi tôi bằng bất kỳ thứ gì; liệu tôi có thể không bao giờ bị tổn thương? Nó đều là cùng vấn đề nhưng giải thích nó theo cách khác.

S: Có một khác biệt nho nhỏ. Ở đó vấn đề đã là một vấn đề của bị tổn thương và làm thế nào giải quyết được nó. Ở đây câu hỏi là: Liệu có một khả năng của không bao giờ bị tổn thương?

K: Tôi đang giải thích nó cho bạn. Đó là điều bí mật. Bạn sẽ làm gì với tất cả những tổn thương mà những con người đã tích lũy? Nếu bạn không giải quyết được vấn đề này, dù bạn làm bất kỳ điều gì, nó sẽ dẫn đến phiền muộn nhiều thêm. Chúng ta hãy thâm nhập. Vừa lúc này chúng ta đã hỏi điều gì xảy ra khi người quan sát là vật được quan sát.

SWS: Phải có một quan sát mà không có trung tâm.

K: Quan sát mà không có một trung tâm có nghĩa rằng chỉ có sự kiện đó mà bạn gọi là đau khổ. Không có thực thể mà nói tôi phải vượt khỏi đau khổ đó. Khi không có người quan sát, liệu có đau khổ? Chính là người quan sát mới tiếp nhận sự tổn thương. Chính là trung tâm mới nhận được sự nịnh nọt. Chính là trung tâm mà nói nó bị chấn động. Chính là trung tâm mà nói, ‘Tôi biết đau khổ’. Lúc này, liệu người ta có thể quan sát cái sự kiện được gọi là đau khổ này mà không có trung tâm, mà không có người quan sát? Nó không là một trống không. Điều gì xảy ra?

M: Đau khổ đó thay đổi cảm thấy đó.

K: Bạn có ý gì khi nói rằng đau khổ đó thay đổi cảm thấy đó. Thừa bạn, đây là một vấn đề khó khăn bởi vì chúng ta đang luôn luôn quan sát đau khổ từ trung tâm như người quan sát mà nói, ‘Tôi phải làm điều gì đó.’ Thế là, hành động được đặt nền tảng trên trung tâm đang làm điều gì đó về đau khổ, nhưng khi trung tâm là đau khổ, bạn làm gì? Có gì phải được làm?

Từ bi là gì? Từ ngữ ‘từ bi’ có nghĩa đam mê và làm thế nào cái đó hiện diện? Bằng cách rượt đuổi loanh quanh sự hoạt động? Làm thế nào nó hiện diện? Khi cam chịu đau khổ không còn, ‘cái khác lạ’ hiện diện. Liệu điều này có nghĩa bất kỳ điều gì cho bạn? Làm thế nào cái trí mà cam chịu đau khổ có thể biết được từ bi?

M: Hiểu biết rằng có đau khổ là từ bi.

K: Tha thứ cho tôi. Tôi chưa bao giờ đã nói, trở thành từ bi. Chúng ta đang thấy sự kiện, ‘cái gì là’, mà là đang đau khổ. Đó là một sự kiện tuyệt đối. Tôi đau khổ và cái trí đang làm mọi thứ nó có thể làm để chạy trốn nó. Khi nó không chạy trốn, lúc đó nó quan sát. Lúc đó người quan sát, nếu nó quan sát rất, rất hiệp thông, là vật được quan sát, và chính đau khổ đó được chuyển đổi thành đam mê, mà là từ bi. Những từ ngữ không là thực sự. Vì vậy, đừng tẩu thoát khỏi đau khổ, mà không có nghĩa bạn trở thành không lành mạnh, bệnh hoạn. Hãy sống cùng nó. Bạn sống cùng vui thú, đúng chứ? Tại sao bạn không sống cùng đau khổ một cách hiệp thông? Liệu bạn có thể sống cùng nó trong ý nghĩa của không tẩu thoát khỏi nó? Điều gì xảy ra? Quan sát. Cái trí rất rõ ràng, rất nhạy bén. Nó giáp mặt sự kiện. Chính đau khổ đó được biến đổi thành từ bi là điều gì đó thật lạ thường. Từ đó hiện diện một cái trí không bao giờ có thể bị tổn thương. Chấm hết. Đó là điều bí mật.

Năng lượng và Khai quang Cánh đồng

P: Liệu chúng ta có thể bàn luận về một trong những chương ngại cho hiểu rõ, đó là, yếu tố của hoạt động tự cho mình là trung tâm?

K: Khi chúng ta nói về tình trạng tự cho mình là trung tâm, một trung tâm hàm ý một chu vi. Liệu chúng ta có thể nói, nơi nào có một trung tâm có một biên giới, một giới hạn và tất cả hành động phải ở trong vòng tròn của trung tâm và chu vi? Đó là hoạt động tự cho mình là trung tâm.

P: Những biên giới của cái tôi là gì?

K: Nó có thể là không giới hạn hay ở bên trong những giới hạn, nhưng luôn luôn có một biên giới.

D: Không giới hạn?

K: Bạn có thể đẩy nó ra xa đến chừng nào mà bạn thích. Nếu còn có một trung tâm, có một chu vi, một biên giới, nhưng biên giới đó có thể được kéo giãn ra.

P: Liệu điều đó có nghĩa, thưa anh, không có gì ới hạn cho kéo giãn ra này?

K: Chúng ta hãy thâm nhập chậm chậm. Khi chúng ta nói về hoạt động tự cho mình là trung tâm, đó là điều gì được hàm ý – một trung tâm và một chu vi, một giới hạn và bên trong vòng tròn đó tất cả hành động xảy ra: suy nghĩ về chính người ta, thăng hoa đến điều gì đó vẫn còn từ trung tâm đến một chu vi. Nơi nào có một trung tâm, có một biên giới, và trung tâm đó có lẽ tự lan rộng, nhưng nó vẫn còn bên trong biên giới đó, và vì vậy phía bên trong vòng tròn đó tất cả hành động xảy ra. Từ trung tâm đó bạn có thể giãn ra xa hết mức bạn thích, qua phục vụ xã hội, dân chủ hay bầu cử, độc tài và chuyên chế, mọi thứ đều ở trong cánh đồng đó.

A: Mấu chốt là, thưa anh, liệu có thể hành động mà không nuôi dưỡng một trung tâm?

K: Hay liệu có thể không có trung tâm?

A: Thưa anh, câu hỏi đó không được đưa ra từ vị trí của chúng tôi bởi vì chúng tôi bắt đầu từ một trung tâm. Một cách chân thật, thực sự, chúng tôi có thể nói rằng chúng tôi biết có một trung tâm, và chúng tôi biết rằng mọi hoạt động, kể cả hít thở, đều nuôi dưỡng trung tâm đó.

K: Mấu chốt là thế này: năng lượng mà được lan rộng bên trong chu vi và trung tâm là một năng lượng bị giới hạn, một năng lượng máy móc. Liệu bạn biết, không phải bằng từ ngữ nhưng thực sự bên trong bạn, rằng nơi nào có một trung tâm, phải có một chu vi và rằng bất kỳ hành động nào mà xảy ra bên trong cánh đồng đó đều bị giới hạn, bị phân chia và thế là một lãng phí năng lượng?

VA: Chúng ta đã bàn luận về chu vi và trung tâm. Nhận ra cái tôi trong chính chúng ta sẽ là vấn đề đầu tiên.

K: Đó là vấn đề, thưa bạn. Chúng ta là những thực thể cái tôi. Chúng ta là những con người tự cho mình là trung tâm, chúng ta suy nghĩ về chính chúng ta, những lo âu của chúng ta, gia đình của chúng ta – chúng ta là trung tâm đó. Chúng ta có thể chuyển động trung tâm đến công việc xã hội, đến công việc chính trị, nhưng nó vẫn còn là trung tâm đang vận hành.

P: Muốn thấy điều đó cần một chút tinh tế hơn, bởi vì anh có thể quan tâm đến cái gì đó mà trong đó anh cảm thấy trung tâm đó không dính dáng.

K: Bạn có lẽ nghĩ như vậy. Chính là ‘cái tôi’ mà làm việc vì những người nghèo khổ, nhưng tôi vẫn còn đang làm việc bên trong sự giới hạn này.

P: Thưa anh, tôi muốn vài minh bạch. Không phải là công việc vì những người nghèo khổ mà anh đang nghi ngờ?

K: Không, nó là sự đồng hóa của chính tôi cùng những người nghèo khổ, sự đồng hóa của chính tôi của tôi cùng quốc gia, sự đồng hóa của chính tôi cùng Thượng đế, sự đồng hóa của chính tôi cùng lý tưởng nào đó và vân vân, đó là vấn đề.

APA: Tôi nghĩ câu hỏi mà Pupulji đã đưa ra là liệu chuyển động này của cái trí cùng những thói quen của nó có thể được đứng yên? Liệu chuyển động này của cái trí mà bị kiệt quệ bởi sự đồng hóa, bởi một chuyển động liên tục, từ trung tâm đến chu vi, từ chu vi đến trung tâm có thể, liệu nó có thể được bất động? Liệu có một năng lượng mà có thể bộc lộ tràn

trê, mà sẽ làm bất động nó hay khiến cho nó không liên quan, khiến cho nó có vẻ là một cái bóng nhạt?

K: Tôi hoàn toàn không theo kịp điều này.

P: Thật ra nó như thế này: chúng tôi đã thực hiện mọi thứ để hiểu rõ bản chất của hoạt động tự cho mình là trung tâm. Chúng tôi đã quan sát, chúng tôi đã ngẫm nghĩ, nhưng trung tâm không kết thúc, thưa anh.

K: Không, bởi vì tôi nghĩ chúng ta đang tạo ra một sai lầm. Chúng ta không thực sự thấy, nhận biết trong quả tim của chúng ta, trong cái trí của chúng ta, rằng bất kỳ hành động nào bên trong chu vi này, từ trung tâm đến chu vi và vòng tròn, và sau đó từ vòng tròn đến trung tâm, chuyển động tới lui này là một lãng phí năng lượng và phải bị giới hạn và phải tạo ra đau khổ. Mọi thứ bên trong vòng tròn đó là đau khổ. Chúng ta không thấy điều đó.

P: Thưa ông, nếu nó là bộ phận của những tế bào não và nếu nó là hành động của những tế bào não của chúng tôi để liên tục quăng ra những lăn tăn mà bị trói buộc, mà trong một ý thức của sự hiện diện tự cho mình là trung tâm, vậy thì...

K: Không, Pupul, bộ não cần hai điều: an toàn và một ý thức của vĩnh cửu.

P: Cả hai đều được cung cấp bởi cái tôi.

K: Đó là lý do tại sao nó đã trở nên rất quan trọng.

Apa: Thưa anh, bộ não là một thực thể máy móc, một thực thể vật chất trong thói quen của tìm kiếm an toàn hay tiếp tục. Lúc này, làm thế nào anh phá vỡ những thói quen của nó, những vận hành máy móc của nó? Đó là điều gì Pupul đã và đang hàm ý.

K: Tôi không muốn thâm nhập vào điều đó, thưa bạn. Bất kỳ chuyển động nào để phá vỡ, vẫn còn bên trong chu vi. Liệu có một hành động, một chuyển động mà không là tự cho mình là trung tâm?

P: Ví dụ, chúng ta biết những trạng thái khi nó xuất hiện như thể cái tôi không hiện diện, nhưng sau đó nếu hạt giống của hoạt động tự cho mình là trung tâm đó bị giữ lại bên trong những tế bào não, nó sẽ tự lặp lại. Sau đó tôi tự nói với chính mình, phải có một năng lượng khác, phải có một chất lượng khác mà sẽ loại bỏ nó.

Apa: Những bộ não của chúng ta là những máy tính và những khuôn mẫu cư xử và những hành động của chúng ta bị quy định và bị lập trình đến điều đó. Những thông tin phản hồi đang trở nên mỗi lúc một phức tạp thêm. Lúc này, thưa anh, năng lượng là gì; liệu nó là chú ý, liệu nó là bất động, liệu nó ở ngoài, liệu nó ở trong?

K: Bộ não của chúng ta bị lập trình để vận hành từ trung tâm đến chu vi, từ chu vi đến trung tâm, chuyển động tới lui này. Nó bị lập trình cho điều đó, nó bị đào tạo cho điều đó, nó bị quy định cho điều đó. Liệu có thể phá vỡ động lượng đó của những tế bào não?

P: Liệu có một năng lượng mà sẽ, không có ý muốn của tôi, loại bỏ động lượng đó?

K: Liệu động lượng này có thể, liệu chương trình này của bộ não có thể, mà đã bị quy định suốt thiên niên kỷ, liệu chương trình đó có thể kết thúc?

Apa: Và tự cởi bỏ sự quy định của chính nó.

K: Khoảnh khắc nó kết thúc, bạn đã phá vỡ nó. Lúc này, liệu có một năng lượng mà không là chuyển động tự cho mình là trung tâm, một năng lượng mà không có một động cơ, mà không có một nguyên nhân, một năng lượng mà nếu không có những thứ này sẽ là vô tận?

P: Vâng, và liệu có thể, tôi đang đưa ra nó không tự tin lắm, liệu có thể thâm nhập năng lượng đó?

K: Chúng ta sắp sửa.

A: Dụng cụ duy nhất mà chúng tôi có là chú ý. Vì vậy, bất kỳ năng lượng nào mà anh giới thiệu phải tự thể hiện chính nó như là chú ý. Tôi nói chú ý là dụng cụ duy nhất mà chúng tôi có.

P: Nếu tôi được phép nói như thế này, tôi không muốn phỏng đoán bất kỳ điều gì. Tôi đang hỏi Krishnaji điều gì đó mà trước đây chúng tôi đã không hỏi. Làm thế nào tôi diễn tả nó thành những từ ngữ?

K: Bạn đang hỏi, liệu có một năng lượng mà không từ trung tâm, một năng lượng mà không có một nguyên nhân, một

năng lượng mà không cạn kiệt và vì vậy không máy móc. Chúng ta đã khám phá đi ều gì đó. Đó là, bộ não đã bị quy định qua nhiều thiên niên kỷ để chuyển động từ trung tâm đến chu vi và từ chu vi đến trung tâm, tới lui, đang lan rộng nó, đang giới hạn nó, và vân vân. Và liệu có một cách của kết thúc chuyển động đó? Vừa lúc này chúng ta đã nói nó kết thúc khi có một ngừng lại, khi phích cắm được rút ra. Đó là, bộ não ngừng chuyển động trong phương hướng đó, nhưng nếu có bất kỳ nguyên nhân nào cho ngừng lại đó, bạn trở lại trong vòng tròn. Liệu điều đó trả lời cho bạn? Đó là, liệu bộ não mà đã bị quy định nặng nề suốt hàng thiên niên kỷ để hành động từ trung tâm đến chu vi và từ chu vi đến trung tâm có thể, liệu chuyển động đó có thể kết thúc? Lúc này, câu hỏi kế tiếp sẽ là: Liệu có thể được? Bạn theo kịp chứ? Tôi nghĩ đó là một câu hỏi sai lầm. Khi bạn thấy sự cần thiết của ngừng lại, khi chính bộ não thấy sự cần thiết của chuyển động ngừng lại, nó kết thúc. Tôi không hiểu liệu tôi đang trình bày rõ ràng.

Q: Vâng. Nhưng nó lại bắt đầu. Nó ngừng lại sự chuyển động trong chốc lát, nhưng sau đó nó bắt đầu.

K: Không, thưa bạn, khoảnh khắc bạn nói bạn muốn nó lại, bạn trở lại trong vòng tròn.

Q: Có lẽ tôi muốn tạo ra một ngừng lại vĩnh viễn.

K: Đó là tham lam. Nếu tôi thấy sự thật của sự kiện, khoảnh khắc có sự ngừng lại của chuyển động này, sự kết thúc của chuyển động đó, sự việc đó kết thúc. Nó không là một ngăn chặn tiếp tục. Khi bạn muốn nó tiếp tục, nó là một chuyển động thời gian.

Apa: Lúc đó đang thấy không có chuyển động. Đang thấy đã kết thúc. Đang thấy đó, liệu nó là một chuyển động của trung tâm?

K: Đang thấy, đang quan sát toàn chuyển động của trung tâm đến chu vi, từ chu vi đến trung tâm, chuyển động đó là ‘cái gì là’.

Apa: Nhưng đang thấy đó không có bất kỳ trung tâm nào.

K: Dĩ nhiên.

Q: Vì vậy, thưa anh, đang thấy đó hoàn toàn trên một mặt phẳng khác hẳn, một kích thước khác hẳn.

K: Tôi ‘thấy’. Có nhận biết khi bạn nhận biết mà không có bất kỳ chọn lựa nào. Chỉ nhận biết chuyển động này. Chương trình kết thúc. Chúng ta hãy rời đi điều đó. Chúng ta sẽ quay lại điều đó. Câu hỏi của Pupul là: Liệu có một năng lượng mà không máy móc, mà không nguyên nhân, và vì vậy một năng lượng mà liên tục đang tự làm mới mẽ chính nó?

VA: Đó là năng lượng của chết.

K: Bạn có ý gì, thưa bạn? Chết trong ý nghĩa của kết thúc?

VA: Một kết thúc tổng thể.

K: Bạn có ý một kết thúc tổng thể của chu vi.

VA: Điều gì tôi biết như chính tôi.

K: Chỉ lắng nghe. Bạn đã nói đi ều gì đó. Kết thúc tổng thể của chuyển động từ trung tâm đến chu vi này, đó là chết, trong một ý nghĩa. Vậy thì, đó là năng lượng mà không nguyên nhân?

VA: Nó là không nguyên nhân, thưa anh. Nó hiện diện, giống như máu huyết trong cơ thể.

K: Tôi hiểu rõ. Nhưng, đó là một phỏng đoán, một lý thuyết hay một thực sự?

VA: Một thực sự.

K: Mà có nghĩa gì? Rằng không có trung tâm mà từ đó bạn đang hành động?

VA: Trong thời điểm đó khi năng lượng đó hiện diện ở đó.

K: Không, không. Không những thời điểm.

VA: Có một ý thức của không thời gian tại thời điểm đó.

K: Vâng, thưa bạn. Sau đó, điều gì xảy ra?

VA: Sau đó suy nghĩ quay lại.

K: Và thế là, bạn quay lại từ trung tâm đến chu vi.

VA: Không những gười ta sợ hãi cái sự kiện đặc biệt đang xảy ra đó, nhưng còn mong muốn nó quay lại. Người ta trở nên sợ hãi cái sự kiện đặc biệt đó xảy ra lại bởi vì nó giống như chết toàn bộ.

K: Nó đã xảy ra mà không có sự mời mọc của bạn.

VA: Vâng.

K: Lúc này, bạn đang mời mọc nó.

VA: Tôi không biết liệu tôi đang mời mọc nó hay liệu tôi đang sợ hãi nó.

K: Sợ hãi hay mời mọc, dù nó là bất kỳ điều gì, nó vẫn còn bên trong cánh đồng của cái này. Đó là tất cả.

Câu hỏi còn lại là điều gì Pupiljĩđã nêu ra về một chuyến hành trình vô tận. Bạn muốn bàn luận về kundalini?

P: Vâng, thưa anh.

K: Thưa bạn, trước hết, nếu bạn thực sự muốn bàn luận, có một đối thoại về kundalini, liệu bạn sẽ quên mọi thứ mà bạn đã nghe về kundalini? Được chứ? Chúng ta đang thâm nhập vào chủ đề rất nghiêm túc. Liệu bạn sẵn lòng quên mọi thứ mà bạn đã nghe về nó, điều gì những đạo sư của bạn đã bảo cho bạn về nó, hay những nỗ lực của bạn để đánh thức nó? Liệu bạn có thể bắt đầu bằng một trạng thái trống không hoàn toàn?

Vậy thì, bạn phải thâm nhập, thực sự không biết bất kỳ điều gì về kundalini. Bạn biết điều gì hiện nay đang xảy ra ở Mỹ, ở Châu Âu. Những trung tâm kundalini đã được mở ra bởi những người mà nói rằng họ đã trải nghiệm sự thức dậy của kundalini. Ngày nay những người khoa học đã quan tâm đến nó. Họ cảm thấy rằng bằng cách thực hiện những hình thức tập luyện nào đó, hít thở, họ sẽ đánh thức kundalini. Tất

cả nó đã trở thành một quan tâm tạo ra tiền bạc, và nó đang được hướng dẫn bởi những người rất ranh mãnh.

Q: Chúng tôi chỉ muốn biết liệu có một năng lượng mà có thể xóa sạch tình trạng bị quy định.

K: Chừng nào hoạt động tự cho mình là trung tâm còn hiện diện, bạn không thể tiếp cận nó. Đó là lý do tại sao tôi phản đối bất kỳ bàn luận nào về kundalini hay năng lượng đó là gì, bởi vì chúng ta đã không thực hiện công việc cực nhọc để chuẩn bị. Chúng ta không sống một sống của đúng đắn và chúng ta muốn thêm vào cái gì đó mới mẻ cho nó và thế là tiếp tục sự ranh mãnh của chúng ta.

VA: Ngay cả khi kundalini thức dậy, hoạt động tự cho mình là trung tâm vẫn tiếp tục.

K: Tôi nghi ngờ liệu kundalini được thức dậy. Tôi không biết bạn có ý gì qua từ ngữ đó.

VA: Thưa anh, chúng tôi thực sự muốn hiểu rõ điều này, bởi vì thỉnh thoảng nó là một thực sự.

P: Liệu anh biết về một năng lượng khi hoạt động tự cho mình là trung tâm kết thúc? Chúng ta giả sử rằng đây là cái nguồn của năng lượng vô hạn này. Nó có lẽ không.

K: Liệu bạn đang nói sự kết thúc của chuyển động này từ trung tâm đến chu vi và từ chu vi đến trung tâm, sự kết thúc của ... đó.

P: Kết thúc thoáng chốc của nó ...

K: Không, kết thúc của nó, kết thúc hoàn toàn của nó – là sự giải phóng của năng lượng đó mà vô hạn?

P: Tôi không nói điều đó.

K: Tôi đang nói điều đó.

P: Mà là một điều rất khác biệt với tôi nói nó.

K: Liệu chúng ta có thể đặt năng lượng kundalini trong nơi đúng đắn của nó? Nhiều người có sự trải nghiệm về điều gì họ gọi là kundalini, tôi nghi ngờ nó lắm. Tôi nghi ngờ liệu nó là một sự thật thực sự hay loại hoạt động thuộc các chức năng cơ thể nào đó mà sau đó được cho là kundalini. Bạn sống một sống vô đạo đức trong ý nghĩa của hảo huyền, dục vọng và vân vân, rồi sau đó bạn nói rằng kundalini của bạn được đánh thức. Nhưng sống hàng ngày của bạn, mà là một sống tự cho mình là trung tâm, tiếp tục.

P: Thưa anh, nếu chúng ta sắp sửa thâm nhập nó, chúng ta hãy thấy nó vận hành như thế nào trong một người. Sự thức dậy của kundalini được liên kết với những trung tâm tinh thần huyền bí nào đó nằm tại nhưng bộ phận vật chất nào đó của cơ thể. Đó là điều gì được giải thích. Câu hỏi đầu tiên tôi muốn đặt ra là liệu đó là như thế? Sự giải phóng của năng lượng này, mà không có kết thúc, có liên quan gì đến những trung tâm tinh thần huyền bí trong những bộ phận vật chất của cơ thể?

A: Trước khi chúng ta thâm nhập điều đó, thưa anh, không cần thiết phải thâm nhập liệu cái người mà có được năng lượng đó không thể làm những việc gây tổn thương, hay sao?

K: Không, thưa bạn. Làm ơn **hãy** cẩn thận. Làm thế nào chúng ta có thể nói người nào đó là không thể gây tổn thương? Họ nói nhiều đạo sư Ấn độ đã thực hiện những tổn hại khủng khiếp bởi vì đang dẫn dắt sai lầm những con người.

A: Đó là điều gì tôi nói, thưa anh. Tôi cảm thấy rằng trừ phi quả tim của người đó được xóa sạch sự hận thù, và sự khao khát gây tổn thương của anh ấy hoàn toàn được thay đổi, nếu điều đó đã không xảy ra, vậy thì rằng lượng này không thể làm gì cả ngoại trừ tạo ra nhiều ranh mãnh thêm.

K: Achyutji, điều gì Pupilji đang hỏi là sự chấp nhận thông thường về sức mạnh của năng lượng đang đi qua những trung tâm khác nhau này và sự giải phóng năng lượng này và vân vân.

A: Tôi nói, thưa anh, rằng trước khi chúng ta đặt ra câu hỏi đó, ở Ấn độ có một từ ngữ mà tôi nghĩ rất giá trị. Từ ngữ đó là ‘adhikar’. Adhikar có nghĩa rằng người đó phải tự xóa sạch chính anh ấy hoàn toàn trước khi anh ấy có thể đặt ra câu hỏi này cho chính anh ấy. Nó là một vấn đề của xóa sạch.

K: Liệu bạn đang nói rằng nếu không có một ngừng lại của chuyển động này từ trung tâm đến chu vi và từ chu vi đến trung tâm, câu hỏi của Pupilji không có giá trị?

A: Tôi nghĩ như thế. Tôi sẽ sử dụng một từ ngữ khác, từ ngữ của Phật giáo là ‘sheela’. Nó có nghĩa gì giống hệt ‘adhikar’. Từ ngữ ‘adhikar’ được sử dụng bởi những người Ấn giáo và từ ngữ ‘sheela’ được sử dụng bởi những người Phật giáo thực sự có cùng ý nghĩa.

P: Tôi hiểu được rằng khi người ta đặt ra câu hỏi đó, người ta đặt ra nó khi đã có một chiều sâu của hiểu rõ về chính mình. Không thể thâm nhập cái tôi mà cũng giải phóng năng lượng, nếu sống của người ta không trải qua một mức độ của sự cân bằng bên trong, ngược lại điều gì K nói không có ý nghĩa gì cả. Khi người ta lắng nghe Krishnaji, người ta thâm nhập tại chiều sâu mà người ta đã tự phơi bày, và vì vậy tôi nghĩ đặt ra câu hỏi đó là đúng đắn. Tại sao câu hỏi này lại còn nguy hiểm hơn bất kỳ câu hỏi nào khác? Tại sao nó nguy hiểm hơn đang thâm nhập vào điều gì được suy nghĩ, đi đâu là thiền định, đi đâu là cái này, đi đâu là cái kia? Đối với cái trí mà sẽ hiểu rõ, nó sẽ hiểu rõ cái này và cái kia. Đối với cái trí mà sẽ không hiểu rõ, nó cũng không hiểu rõ. Đối với cái trí mà muốn lạm dụng, nó sẽ lạm dụng bất kỳ thứ gì.

K: Nếu sống của bạn, sống hàng ngày của bạn không là một cách sống không hoàn toàn tự cho mình là trung tâm, cái khác lạ không thể hiện diện.

VA: Có đang trời dậy của năng lượng – thoát đầu có thích thú, sau đó sợ hãi.

S: Chúng tôi muốn biết tại sao năng lượng đó tạo ra sợ hãi.

VA: Sợ hãi đến sau. Người ta trải nghiệm chết và mọi thứ biến mất. Bạn sống lại và bạn ngạc nhiên rằng bạn sống lại. Bạn khám phá thế giới lại, và những suy nghĩ của bạn, và những tài sản và những ham muốn của bạn và toàn thế giới từ từ trở lại.

K: Bạn sẽ gọi điều đó, thưa bạn, là sự thức dậy của kundalini?

VA: Tôi không biết, thưa anh.

K: Nhưng tại sao bạn đặt tên nó như là sự thức dậy của kundalini?

VA: Trong vài ngày tiếp theo, trong thời kỳ một tháng, toàn sống thay đổi. Dục vọng biến mất, những ham muốn không còn.

K: Vâng, thưa bạn, tôi hiểu rõ. Nhưng bạn có quay lại nó.

VA: Người ta quay lại nó bởi vì người ta không hiểu rõ.

K: Đó là điều gì tôi đang nói, thưa bạn. Khi có một quay lại đến cái gì đó, tôi nghi ngờ liệu bạn đã có năng lượng đó.

VA: Tại sao câu hỏi này đã đánh thức quá nhiều lần nữa? Hầu hết mọi người đều trải qua nhiều trải nghiệm tinh thần huyền bí trong tiến hành của đang hiểu rõ về chính mình. Người ta cũng hiểu rõ, ít ra người ta đã hiểu rõ bởi vì người ta đã lắng nghe Krishnaji rằng, tất cả những trải nghiệm tinh thần huyền bí phải được gạt đi.

K: Liệu điều đó được hiểu rõ? Trải nghiệm tinh thần huyền bí khi chúng nảy sinh, phải hoàn toàn được gạt đi.

A: Không những chúng tôi gạt đi chúng, nhưng còn cả không trao sự quan trọng cho chúng.

VA: Vài đoạn đường có được khai thông trong cơ thể, và năng lượng cứ gia tăng trong những đoạn đường khai thông đó bất kỳ khi nào nó được cần đến.

K: Thưa bạn, tại sao bạn gọi nó là cái gì đó lạ thường? Tại sao chúng ta đổ cho điều xảy ra này là cái gì đó lạ thường? Tôi chỉ đang gợi ý, có lẽ rằng bạn đã trở nên rất nhạy cảm. Đó là tất cả. Nhạy cảm cực kỳ.

VA: Tôi có nhiều năng lượng thêm.

K: Nhạy cảm có nhiều năng lượng thêm. Nhưng tại sao bạn gọi nó là lạ thường, kundalini, cái này, cái kia, hay cái khác?

P: Vấn đề thực sự là sống của anh được hoàn toàn thay đổi đến mức độ nào. Tôi muốn nói rằng ý nghĩa duy nhất của thức dậy là nếu có một cách nhìn hoàn toàn mới mẻ, một cách sống mới mẻ, một cách liên hệ mới mẻ.

Q: Thưa anh, tôi muốn đặt ra một câu hỏi. Cứ cho rằng người ta đang sống một sống tổng thể, liệu có cái gì đó giống như kundalini?

K: Thưa bạn, liệu bạn đang sống một sống tổng thể?

Q: Không.

K: Vì vậy, đừng đặt ra câu hỏi đó.

P: Tôi đang hỏi từ một quan điểm hoàn toàn khác hẳn. Như nó được hiểu rõ, kundalini là sự thức dậy của những năng lượng tinh thần huyền bí nào đó mà hiện diện tại những điểm vật chất nào đó trong cơ thể con người, và rằng có thể đánh thức những năng lượng tinh thần huyền bí qua những luyện tập khác nhau mà sau đó, khi họ trải qua những trạng thái cơ thể-tinh thần khác nhau này, thay đổi ý thức, và khi cuối

cùng họ phá vỡ, họ xuyên thủng hoạt động tự cho mình là trung tâm. Đây phải là ý nghĩa căn bản của toàn sự việc.

Apa: Loại thuốc mescaline có thể thực hiện nó; bạn có thể thực hiện nó.

P: Tôi chỉ đang hỏi Krishnaji liệu có một năng lượng mà, khi thức dậy, không phải bị đánh thức, nhưng khi thức dậy hoàn toàn xóa sạch cái trung tâm.

K: Tôi sẽ trình bày nó theo cách khác. Nếu chuyển động tự cho mình là trung tâm không kết thúc, cái khác lạ không thể hiện diện.

A: Tôi nói rằng toàn truyền thống yoga Hatha đã tạo ra một niềm tin rằng bằng cách vận động khéo léo những trung tâm này, anh có thể làm những sự việc đối với chính anh. Toàn ý tưởng được đặt nền tảng trên một niềm tin sai lầm.

P: Xóa sạch mọi thứ.

A: Chúng ta phải xóa sạch mọi thứ.

P: Bởi vì dường như không thể thâm nhập thăm thẳm với bàn luận này, tôi xin phép đặt ra một câu hỏi khác? Bản chất của cánh đồng mà cần được chuẩn bị sẵn sàng, để có thể tiếp nhận cái khác lạ mà vô hạn là gì?

K: Liệu bạn đang khai quang cánh đồng của bộ não, của cái trí, với mục đích tiếp nhận nó?

P: Tôi hiểu rõ câu hỏi của anh. Nhưng tôi không thể nói đúng hay sai đối với nó.

K: Vậy thì tạo sao gọi nó là năng lượng và giới thiệu từ ngữ ‘cánh đồng’? Hãy sẵn sàng, hãy làm việc cùng nó. Chúng ta sống một sống của mâu thuẫn, xung đột, đau khổ. Tôi muốn khám phá liệu có thể kết thúc đau khổ, toàn đau khổ của con người và thâm nhập vào bản chất của từ bi.

S: Liệu có bất kỳ cách sống nào khác mà trong nó từ bi cũng là bộ phận của dọn dẹp cái tôi? Tại sao anh đang đặt ra câu hỏi này, tại sao anh muốn khai quang cánh đồng đó?

K: Tôi nói chừng nào bạn còn cóđ ộng cơ để khai quang cánh đồng đó với mục đích tiếp nhận năng lượng đó, bạn sẽ không bao giờ tiếp nhận được nó.

S: Động cơ là gì, thưa anh? Nó là nguyên cái ngục tù. Thấy nguyên cái ngục tù và hỏi liệu có bất kỳ cách nào khác thoát khỏi ngục tù này, nó là một động cơ? Vậy thì, người ta bị trói buộc trong một động cơ, trong một cái bẫy.

K: Không, bạn đã không lắng nghe. Tôi sống một sống của bị hành hạ, đau khổ, hỗn loạn. Đó là cảm thấy căn bản của tôi và liệu điều đó có thể kết thúc? Không có động cơ.

S: Ở đây không có động cơ. Nhưng anh cũng đang đặt ra một câu hỏi thêm.

K: Không, tôi không có những câu hỏi thêm, chỉ có câu hỏi đầu tiên đó. Liệu toàn qui trình có thể kết thúc? Chỉ như thế

tôi mới có thể trả lời những câu hỏi khác, mà có ý nghĩa lạ thường.

P: Bản chất cánh đồng của cái trí con người mà phải khai quang để thấu nhận cái khác lạ là gì? Anh bảo tôi đó cũng là một câu hỏi sai lầm. Anh nói tôi đang ở trong xung đột, tôi đang cam chịu đau khổ và tôi thấy rằng một sống của xung đột và cam chịu đau khổ không có kết thúc.

K: Đó là tất cả. Nếu nó không thể kết thúc, vậy thì đang dò dẫm và đang thâm nhập khác, cùng đang mong muốn thức dậy cái khác lạ với mục đích để xóa sạch là một tiến hành sai lầm.

P: Dĩ nhiên.

K: Nó đang mời mọc một tác nhân bên ngoài đến để dọn dẹp ngôi nhà của bạn. Tôi nói trong tiến hành dọn dẹp ngôi nhà, ngôi nhà này, có quá nhiều sự việc đang xảy ra. Bạn sẽ có khả năng siêu nhiên, tạm gọi là ‘siddhis’ và mọi chuyện của nó. Tất cả chúng sẽ xảy ra. Nhưng nếu bạn bị trói buộc trong chúng, bạn không thể tiến xa thêm. Nếu bạn không bị trói buộc trong chúng, những bầu trời sẽ mở toang cho bạn. Bạn đang hỏi, Pupul, liệu có một cánh đồng mà phải được chuẩn bị, không phải với mục đích tiếp nhận cái còn lại, nhưng cánh đồng phải được sẵn sàng? Chuẩn bị, làm việc tại ngôi nhà đó, dọn dẹp ngôi nhà sạch sẽ đến độ không còn cái bóng của tàu thoát. Sau đó, chúng ta có thể hỏi, tình trạng mà tất cả chúng ta đang nói là gì. Nếu bạn đang thực hiện công việc đó, đang chuẩn bị, đang làm việc để kết thúc đau khổ, không phải đang buông rơi nó, nếu bạn đang thâm nhập điều đó và bạn đang phát triển theo hướng đó và hỏi liệu có cái gì đó

được biết đến như là năng lượng kundalini, vậy thì tôi sẵn lòng lắng nghe.

A: Thưa anh, ý do tại sao tôi phản đối là rằng trong ngữ cảnh Pradipika của yoga Hatha chúng ta đưa ra một câu phát biểu rằng sự thâm nhập vào kundalini này vì mục đích để củng cố anh trong sự thâm nhập của anh.

K: Thượng đế ơi, Achuyutji, liệu bạn đang dọn dẹp ngôi nhà?

A: Dứt khoát.

K: Lúc này, câu hỏi là gì? Liệu có một năng lượng mà không máy móc, mà vô hạn, đang tự làm mới mẽ chính nó? Tôi nói, có. Dứt khoát nhất. Nhưng nó không là điều gì bạn gọi là kundalini. Cơ thể phải nhạy cảm. Nếu bạn đang làm việc, đang dọn dẹp ngôi nhà, cơ thể trở nên rất nhạy cảm. Lúc đó, cơ thể có thông minh riêng của nó, không phải thông minh mà cái trí ra lệnh cho cơ thể. Vì vậy, cơ thể trở nên nhạy cảm lạ thường, không phải nhạy cảm đến những ham muốn của nó, hay nhạy cảm đến mơ ước cái gì đó, nhưng nó trở nên nhạy cảm *thuộc bản chất, tự nó*. Đúng chứ? Vậy thì, điều gì xảy ra? Nếu bạn thực sự muốn tôi thâm nhập nó, tôi sẽ làm như thế. Những người mà nói về sự thức dậy của kundalini, tôi nghi ngờ. Họ đã không thâm nhập cái khác lạ, nhưng nói họ đã đánh thức kundalini. Vì vậy, tôi nghi ngờ khả năng của họ, sự thật của họ. Tôi không chống đối, nhưng tôi đang nghi ngờ nó. Một người mà ăn thịt cá, thèm khát công chúng, thèm khát cái này và cái kia và nói kundalini của anh ấy được đánh thức, tôi nói điều đó vô lý. Luôn luôn phải có một dọn dẹp ngôi nhà này. Sau đó Pupul nói, ‘Liệu chúng ta có thể

nói về một năng lượng mà tôi cảm thấy phải tồn tại?', không phải lý thuyết nhưng về cái gì đó mà bạn ấy đã thoáng bắt gặp, đã cảm thấy nó, một năng lượng mà vô hạn; và K thâm nhập thêm và nói 'vâng', có một năng lượng như thế. Có một năng lượng mà luôn luôn đang tự làm mới mẽ chính nó, mà không thuộc máy móc, mà không có nguyên nhân, mà không có khởi đầu và vì vậy không kết thúc. Nó là một chuyển động thường hằng. Tôi nói, có. Nó có giá trị gì cho người lắng nghe? Tôi nói có và bạn lắng nghe tôi. Tôi tự nói với chính mình, điều đó có giá trị gì đối với bạn? Bạn sẽ lãng đãng vào cái khác lạ và không dọn dẹp ngôi nhà?

P: Điều đó có nghĩa, thưa anh, rằng đối với con người mà thâm nhập, chính sự khai quang cánh đồng mà là sự kết thúc của đau khổ, mới là điều cốt lõi.

K: Công việc duy nhất đó. Không còn gì khác nữa. Nó là cái thiêng liêng nhất, vì vậy bạn không thể rời bỏ nó. Và tất cả các bạn đều đang rời bỏ nó.

Dọn dẹp ngôi nhà đòi hỏi kỷ luật cực kỳ, không phải kỷ luật của kiểm soát, kiểm chế và tuân phục, bạn theo kịp chứ? Trong chính nó, nó đòi hỏi chú ý lạ thường. Khi bạn trao chú ý tổng thể của bạn, vậy thì bạn sẽ thấy một loại hoàn toàn khác hẳn của sự việc đang xảy ra, một năng lượng mà trong nó không có sự lặp lại, và năng lượng mà không đến và đi. Nó không là như thể tôi có nó một ngày hay một tháng sau. Tôi không có nó. Nó hàm ý đang duy trì cái trí hoàn toàn trống không. Liệu bạn có thể thực hiện điều đó?

VA: Trong chốc lát.

K: Không, không. Tôi vừa hỏi: Liệu cái trí có thể tự duy trì trống không cho chính nó? Vậy thì, có năng lượng đó. Thậm chí bạn không phải nài nỉ nó. Khi có không gian, nó là trống không và thế là ngập tràn năng lượng. Vì vậy, trong đang dọn dẹp, trong đang kết thúc những sự việc của ngôi nhà, của đau khổ, liệu cái trí có thể hoàn toàn trống không, mà không có bất kỳ động cơ, mà không có bất kỳ ham muốn? Khi bạn đang làm việc nơi điều này, đang giữ gìn ngôi nhà sạch sẽ, những sự việc khác hiện diện một cách tự nhiên. Nó không phải là bạn đang chuẩn bị cánh đồng cho cái khác lạ. Đó là thiên định.

P: Và bản chất của cái khác lạ là sự thay đổi của cái trí con người.

K: Bạn thấy như Apa Sapeb đã nói, chúng ta bị lập trình vào hàng thế kỷ của quy định. Khi có ngừng lại của nó, có một kết thúc của nó. Nếu bạn rút phích cắm ra khỏi máy tính, nó không thể vận hành nữa. Lúc này, câu hỏi là: Liệu trung tâm đó, mà là cái tôi, có thể kết thúc? Và không còn tiếp tục và tiếp tục? Liệu trung tâm đó có thể kết thúc? Khi trung tâm đó kết thúc, không có chuyển động của thời gian. Đó là tất cả. Khi chuyển động của cái trí từ trung tâm đến chu vi kết thúc, thời gian kết thúc. Khi không có chuyển động của cái tôi, có một loại chuyển động hoàn toàn khác hẳn.

Gốc rễ trung tâm của Sự hãi

P: Anh đã nói, Krishnaji, rằng thông minh là sự an toàn tột đỉnh trong đang đối diện sự kiện. Vấn đề là: Trong một khủng hoảng, khi sợ hãi từ tầng ý thức bên trong ngập tràn anh, vị trí cho thông minh ở đâu? Thông minh đòi hỏi sự phủ nhận cái đó mà đang gây trở ngại. Nó cần đến đang lắng nghe, đang thấy và quan sát. Nhưng khi toàn thân tâm đang hiện diện bị ngập tràn bởi sợ hãi không thể kiểm soát được, sợ hãi mà có một nguyên nhân, nhưng nguyên nhân của sợ hãi đó không thể nhận biết ngay tức khắc, trong trạng thái đó vị trí cho thông minh ở đâu? Làm thế nào người ta giải quyết những sợ hãi nguyên thủy, căn bản mà nằm tại ngay đáy của tinh thần con người? Một trong những sợ hãi này là sự hủy diệt của cái tôi, sợ hãi của không hiện diện.

K: Chúng ta đang cùng nhau thâm nhập điều gì?

P: Làm thế nào người ta giải quyết sợ hãi? Anh vẫn chưa trả lời điều đó. Anh đã nói thông minh là sự an toàn tột đỉnh. Nó là như thế; nhưng khi sợ hãi ngập tràn anh, thông minh ở đâu?

K: Bạn đã nói rằng tại khoảnh khắc của một con sóng kinh hoàng của sợ hãi, thông minh không hiện diện. Và làm thế nào người ta có thể giải quyết con sóng của sợ hãi đó tại khoảnh khắc đó? Liệu đó là câu hỏi?

S: Người ta thấy sợ hãi giống như những nhánh của một cái cây. Nhưng chúng ta chỉ giải quyết những sợ hãi này từng sợ hãi một và không có tự do khỏi sợ hãi. Liệu có một chất lượng của thấy sợ hãi mà không có những nhánh?

K: K đã nói, ‘Liệu chúng ta thấy những chiếc lá, những nhánh cây, hay liệu chúng ta tiếp cận ngay gốc rễ của sợ hãi?’

S: Liệu chúng ta có thể tiếp cận gốc rễ của mỗi nhánh riêng của sợ hãi?

K: Chúng ta hãy khám phá.

P: Anh có lẽ đến được thấy cái tổng thể, qua một sợ hãi.

K: Tôi hiểu rõ. Bạn đang nói có những sợ hãi bên ngoài và bên trong và những sợ hãi bên trong trở nên mạnh mẽ cực kỳ tại những khoảnh khắc và tại những khoảnh khắc đó, thông minh không đang vận hành. Làm thế nào người ta có thể giải quyết những con sóng đó của sợ hãi không thể kiểm soát được? Liệu đó là câu hỏi?

P: Dường như những sợ hãi này bắt đầu khoác vào một hình thức vật chất. Chính là một sự kiện thuộc vật chất mà khuấy phục anh.

K: Nó gây khó chịu cho bạn thuộc thần kinh, thuộc sinh học. Chúng ta hãy thâm nhập. Sợ hãi hiện diện, bên ngoài hay tại những chiều sâu, khi có một ý thức của cô độc, khi có một cảm thấy của bị bỏ rơi hoàn toàn bởi những người khác, một ý thức của cô lập hoàn toàn, một ý thức của không hiện diện,

một cảm thấy của vô vọng tuyệt đối. Và tại những khoảnh khắc đó, khi sợ hãi sâu thẳm lộ diện, thông minh chắc chắn không hiện diện và có sợ hãi không đư ợc mời mọc, không thể kiểm soát.

P: Người ta có lẽ cảm thấy rằng người ta đã đ ối diện những sợ hãi đã đư ợc biết, nhưng một cách không nhận biết đư ợc người ta lại bị sa lầy.

K: Đó là điều gì chúng ta đang nói. Bàn luận nó. Người ta có thể giải quyết những sợ hãi nhận biết đư ợc, thuộc vật chất. Những vùng ngoài của thông minh có thể giải quyết chúng.

P: Thậm chí anh có thể cho phép những sợ hãi này nở hoa.

K: Và vậy là trong chính đang nở hoa đó có thông minh. Lúc này, làm thế nào bạn giải quyết những sợ hãi khác? Tại sao tầng ý thức bên trong – chúng ta sẽ sử dụng từ ngữ ‘tầng ý thức bên trong’ đó trong lúc này – chứa đựng những sợ hãi này? Hay tầng ý thức bên trong mời mọc những sợ hãi này? Liệu nó chứa đựng chúng, hay liệu chúng hiện diện trong những chiều sâu truyền thống của tầng ý thức bên trong; hay liệu nó là một sự việc mà tầng ý thức bên trong lượm lặt từ môi trường sống? Lúc này, tại sao tầng ý thức bên trong lại chứa đựng những sợ hãi? Liệu tất cả chúng là bộ phận cố hữu của tầng ý thức bên trong, của lịch sử thuộc truyền thống, thuộc chủng tộc của con người? Liệu chúng ở trong những gien đư ợc thừa hưởng? Làm thế nào bạn giải quyết vấn đề đó?

P: Liệu chúng ta có thể bàn luận câu hỏi thứ hai, sự lượm lặt của sợ hãi từ môi trường sống?

K: Trước hết, chúng ta hãy thâm nhập câu hỏi thứ nhất. Tại sao tầng ý thức bên trong lại chứa đựng chúng? Tại sao chúng ta nghĩ rằng những tầng sâu thẳm hơn của ý thức như kho lưu trữ, như nơi đọng lại của sợ hãi? Liệu chúng bị áp đặt bởi văn hóa mà chúng ta sống trong nó, bởi cái trí bên ngoài mà, bởi vì không thể giải quyết được sợ hãi, đã chìm sâu nó vào trong và thế là nó vẫn còn tại mức độ của tầng ý thức bên trong? Hay cái trí cùng tất cả nội dung của nó đã không giải quyết được những vấn đề của nó và bị sợ hãi khi không thể giải quyết được chúng? Tôi muốn khám phá sự quan trọng của tầng ý thức bên trong là gì? Khi bạn đã nói những con sóng của sợ hãi trỗi dậy, tôi nói chúng luôn luôn hiện diện ở đó, nhưng, trong một khủng hoảng, bạn trở nên nhận biết được chúng.

S: Chúng hiện diện trong ý thức. Tại sao anh nói chúng ở trong tầng ý thức bên trong?

K: Trước hết, ý thức được tạo thành từ nội dung của nó. Nếu không có nội dung của nó, không có ý thức. Một trong những nội dung của nó là sợ hãi căn bản này và cái trí bên ngoài không bao giờ giải quyết nó; sợ hãi hiện diện ở đó, nhưng cái trí không bao giờ nói, 'Tôi phải giải quyết nó'. Trong những khoảnh khắc của khủng hoảng, mảnh đó của ý thức bị đánh thức và bị sợ hãi. Nhưng sợ hãi luôn luôn hiện diện ở đó.

P: Tôi không nghĩ nó đơn giản như thế. Liệu sợ hãi không là một bộ phận của sự thừa hưởng thuộc văn hóa của con người, hay sao?

K: Sợ hãi luôn luôn hiện diện ở đó. Liệu nó là bộ phận của sự thừa hưởng thuộc văn hóa? Hay liệu có thể rằng người ta

được sinh ra trong một quốc gia, trong một văn hóa mà không chấp nhận sự sợ hãi?

P: Không có văn hóa như thế.

K: Dĩ nhiên, không có văn hóa như thế. Và vì vậy, tôi đang tự hỏi chính mình, liệu sợ hãi là bộ phận của văn hóa hay liệu nó cố hữu trong con người? Sợ hãi là một ý thức của không hiện diện, như nó hiện diện trong thú vật, như nó hiện diện trong mọi sinh vật. Sợ hãi của bị hủy diệt.

P: Bản năng của tự duy trì mà mang hình thức của sợ hãi.

K: Liệu toàn cấu trúc của những tế bào bị sợ hãi của không hiện diện? Điều đó hiện diện trong mọi sinh vật. Thậm chí con kiến bé tí cũng sợ hãi không hiện diện. Chúng ta thấy sợ hãi hiện diện ở đó, bộ phận của sự hiện diện của con người, và người ta trở nên nhận biết được nó trong một khung hoảng. Làm thế nào người ta giải quyết được nó tại ngay khoảnh khắc đó khi sự trở dậy của sợ hãi xảy ra? Tại sao chúng ta chờ đợi sự khủng hoảng? Tôi chỉ đang hỏi.

P: Anh không thể lẫn tránh nó.

K: Chờ một chút. Chúng ta nói nó luôn luôn hiện diện ở đó, nó là bộ phận thuộc cấu trúc của con người chúng ta. Cấu trúc tâm lý, cấu trúc sinh học, toàn cấu trúc của thân tâm bị sợ hãi. Sợ hãi hiện diện ở đó, nó là bộ phận của sinh vật nhỏ nhất, tế bào nhỏ nhất. Tại sao chúng ta chờ đợi một khung hoảng xảy ra và khiến cho nó lộ diện? Tôi nói, đó là một chấp nhận vô lý nhất về nó, tại sao tôi phải có một khung hoảng để giải quyết sợ hãi?

P: Ngược lại, nó không hiện diện; tôi có thể đối diện vài sợ hãi một cách thông minh. Người ta đối diện sợ hãi của chết. Có thể đối diện nó bằng thông minh. Liệu có thể đối diện những sợ hãi khác bằng thông minh?

K: Bạn nói bạn có thể đối diện những sợ hãi bằng thông minh. Tôi nghi ngờ liệu bạn có thể đối diện nó bằng thông minh? Tôi nghi ngờ liệu bạn có thể có thông minh trước khi bạn đã giải quyết xong sợ hãi? Thông minh hiện diện chỉ khi nào sợ hãi không hiện diện. Thông minh là ánh sáng và bạn không thể giải quyết tối tăm khi ánh sáng không hiện diện. Ánh sáng hiện diện chỉ khi nào tối tăm không hiện diện. Tôi đang nghi ngờ liệu bạn có thể giải quyết được sợ hãi một cách thông minh khi sợ hãi hiện diện. Tôi nói bạn không thể. Bạn có lẽ lý luận nó, bạn có lẽ thấy bản chất của nó, lẫn tránh nó hay khuất phục nó, nhưng đó không là thông minh.

P: Tôi sẽ nói thông minh nằm trong một nhận biết sợ hãi đang lộ diện, trong đang bỏ nó lại một mình, trong không đang định hình nó, trong không đang lẫn trốn nó, và thế là sự biến mất của sợ hãi. Nhưng anh nói rằng nơi nào thông minh hiện diện, sợ hãi không lộ diện.

N: Liệu sợ hãi sẽ không lộ diện?

K: Nhưng chúng ta không cho phép sợ hãi lộ diện.

N: Tôi nghĩ sợ hãi lộ diện. Chúng ta không cho phép nó nở hoa.

K: Bạn thấy, tôi hoàn toàn đang nghi ngờ toàn phản ứng đến một khủng hoảng. Sợ hãi hiện diện ở đó, tại sao bạn cần một

khủng hoảng để đánh thức nó? Bạn nói một khủng hoảng xảy ra và bạn thức dậy. Một từ ngữ, một cử chỉ, một cái nhìn, một chuyển động, một suy nghĩ, đó là những thách thức mà bạn khiến cho nó lộ diện. Tôi đang hỏi: Tại sao chúng ta chờ đợi khủng hoảng đó? Chúng ta đang thâm nhập. Liệu bạn biết nghĩa lý của từ ngữ ‘thâm nhập’? – ‘ở trong khám phá’. Vì vậy, chúng ta đang khám phá, chúng ta không đang nói điều này, điều kia hay điều khác. Chúng ta đang thâm nhập, và tôi đang hỏi: Tại sao tôi chờ đợi một khủng hoảng? Một cử chỉ, một suy nghĩ, một cái nhìn, một thì thầm; bất kỳ những thứ này là những thách thức.

N: Tôi không tìm kiếm khủng hoảng đó. Điều duy nhất tôi nhận biết là, nó lộ diện và tôi bị tê liệt.

K: Bạn bị tê liệt, tại sao? Thế là đối với bạn, thách thức là điều cần thiết. Tại sao bạn không tiếp cận sợ hãi trước thách thức đó? Bạn nói khủng hoảng đánh thức sợ hãi. Khủng hoảng gồm có suy nghĩ, cử chỉ, từ ngữ, thì thầm, một cái nhìn, một lá thư. Liệu nó là một thách thức mà đánh thức sợ hãi? Tôi tự nói với chính mình, tại sao người ta không nên nhận biết nó mà không cần một thách thức? Nếu sợ hãi hiện diện ở đó, nó phải thức dậy; hay liệu nó âm ỉ? Và nếu nó âm ỉ, tại sao nó âm ỉ? Liệu cái trí tưởng ý thức bên ngoài sợ hãi rằng sợ hãi có lẽ thức dậy? Hay nó đã ru ngủ sợ hãi và đã khước từ quan sát nó?

Chúng ta hãy thâm nhập chậm chậm, chúng ta đang theo dõi một hỏa tiễn. Liệu cái trí bên ngoài sợ hãi quan sát sợ hãi và vì vậy ru ngủ nó? Hay liệu sợ hãi hiện diện ở đó, thức dậy, và cái trí bên ngoài sẽ không cho phép nó nở hoa? Liệu bạn chấp nhận rằng sợ hãi là bộ phận thuộc sống của con người, của sự tồn tại?

P: Thừa anh, sợ hãi không hiện diện độc lập tách khỏi sự trải nghiệm bên ngoài, sợ hãi không lộ diện nếu không có kích thích của sự trải nghiệm bên ngoài.

K: Chờ đã, tôi nghi ngờ nó, tôi không chấp nhận nó. Bạn đang nói nếu không có kích thích bên ngoài, nó không lộ diện. Nếu nó đúng đối với bạn, nó phải như thế đối với tôi, bởi vì tôi là một con người.

P: Tôi bao gồm trong đó cả kích thích bên ngoài lẫn kích thích bên trong.

K: Tôi không phân chia phía bên ngoài và phía bên trong. Tất cả nó là một chuyển động.

P: Sợ hãi không có sự hiện diện tách khỏi kích thích đó.

K: Bạn đang chuyển động khỏi, Pupul.

P: Anh đang hỏi: Tại sao anh không quan sát nó, tại sao anh không đối diện nó?

K: Tôi nói với chính mình: ‘Tôi phải chờ đợi một khủng hoảng cho sợ hãi này thức giấc hay sao?’ Đó là tất cả câu hỏi của tôi. Nếu nó hiện diện ở đó, ai đã ru ngủ nó? Liệu có phải bởi vì cái trí bên ngoài không thể giải quyết được nó? Cái trí bên ngoài quan tâm giải quyết được nó, và bởi vì không thể làm như thế cái trí ru ngủ nó, ép chặt nó. Và cái trí bên ngoài bị chao đảo khi một khủng hoảng xảy ra và sợ hãi lộ diện. Thế là, tôi đang tự nói với chính mình, tại sao cái trí bên ngoài phải kiềm chế sợ hãi?

S: Thưa anh, dụng cụ của cái trí bên ngoài là phân tích, khả năng của công nhận. Với những dụng cụ này, nó không đủ khả năng để giải quyết sợ hãi.

K: Nó không thể giải quyết sợ hãi. Nhưng điều gì được yêu cầu là tách đơn giản thực sự, không phải phân tích. Cái trí bên ngoài không thể giải quyết sợ hãi, thế là nó nói, tôi phải lẩn tránh nó, tôi không thể quan sát nó. Hãy nhìn đi điều gì bạn đang làm. Bạn đang chờ đợi một khủng hoảng đánh thức nó, và luôn luôn cái trí bên ngoài đang lẩn tránh khủng hoảng. Nó đang lẩn tránh, đang lý luận, đang hợp lý. Chúng ta là những bậc thầy của những trò chơi này. Thế là, tôi tự nói với chính mình, nếu sợ hãi hiện diện ở đó, nó đang thức giấc. Bạn không thể ru ngủ một sự việc mà là bộ phận thuộc sự thừa hưởng của chúng ta. Cái trí bên ngoài chỉ suy nghĩ rằng nó đã ru ngủ sợ hãi. Cái trí bên ngoài bị chao đảo khi một khủng hoảng xảy ra. Thế là giải quyết nó một cách khác hẳn. Đó là tất cả máu chót của tôi. Điều này đúng đắn? Sợ hãi căn bản là sợ hãi của không hiện diện, một ý thức của sợ hãi hoàn toàn của không vĩnh cửu, của không hiện diện, của chết. Tại sao cái trí bên ngoài không lòi ra sợ hãi và chuyển động cùng nó? Tại sao nó phải chờ đợi một khủng hoảng? Bạn lười biếng và vì vậy bạn không có đầy đủ năng lượng để thâm nhập tận gốc rễ của nó? Liệu điều gì tôi đang nói không hợp lý?

P: Nó không phải không hợp lý. Tôi đang cố gắng để thấy liệu nó có giá trị.

K: Chúng ta nói rằng mọi sinh vật đều bị sợ hãi của không hiện diện, không sống sót. Sợ hãi là bộ phận thuộc những tế bào máu huyết của chúng ta. Toàn thân tâm của chúng ta bị

sợ hãi của không hiện diện, sợ hãi bị chết, sợ hãi bị giết. Vì vậy, sợ hãi của không hiện diện là bộ phận thuộc toàn cấu trúc tâm lý cũng như sinh học của chúng ta, và tôi đang tự hỏi chính mình tại sao một khủng hoảng lại cần thiết, tại sao một thách thức phải trở thành quan trọng? Tôi phản đối thách thức. Tôi muốn đi trước thách thức, không phải đằng sau thách thức.

P: Người ta không thể tham gia trong điều gì anh đang nói.

K: Tại sao bạn không thể? Tôi sẽ giải thích nó cho bạn. Tôi biết tôi sẽ chết, nhưng tôi đã lý luận, đã hợp lý chết. Vì vậy khi tôi nói, cái trí của tôi đã đi trước chết, nó không đi trước. Nó chỉ đi trước suy nghĩ – mà không phải đi trước.

P: Chúng ta hãy sử dụng điều thực sự của nó. Người ta đối diện chết và người ta cảm thấy người ta đang ở một bước phía trước và người ta chuyển động tiếp tục và bỗng nhiên nhận ra rằng người ta không phải phía trước của nó.

K: Tôi hiểu rõ đi ều đó. Nó là tất cả kết quả của một thách thức, dù nó đã xảy ra hôm qua hay cách đây một năm.

P: Vì vậy, câu hỏi là: Với dụng cụ gì, với năng lượng gì, từ kích thích nào người ta thấy; và người ta thấy cái gì?

K: Tôi muốn được rõ ràng. Sợ hãi là bộ phận thuộc cấu trúc của chúng ta, sự thừa hưởng của chúng ta. Thuộc sinh học, thuộc tâm lý, những tế bào não bị sợ hãi của không hiện diện. Và suy nghĩ nói tôi sẽ không quan sát cái sự việc này. Và thế là khi thách thức đó xảy ra, suy nghĩ không thể kết thúc nó.

P: Anh có ý gì khi anh nói, ‘Suy nghĩ mới tôi không muốn quan sát nó’?

N: Suy nghĩ cũng muốn quan sát nó.

K: Suy nghĩ không thể quan sát sự kết thúc của chính nó. Nó chỉ có thể lý luận về nó. Tôi đang hỏi bạn tại sao cái trí phải chờ đợi một thách thức? Liệu nó cần thiết? Nếu bạn nói nó cần thiết, vậy thì bạn đang chờ đợi một thách thức.

P: Tôi nói tôi không biết. Tôi chỉ biết rằng thách thức nảy sinh và sợ hãi lộ diện.

K: Không, thách thức đánh thức sợ hãi. Chúng ta hãy bám chặt mấu chốt đó, và tôi nói với bạn, tại sao bạn chờ đợi một thách thức cho cái này thức giấc?

P: Câu hỏi của anh là một nghịch lý. Liệu anh muốn nói rằng anh không chờ đợi thách thức nhưng khơi dậy thách thức?

K: Không, tôi hoàn toàn phản đối thách thức. Bạn đang bỏ lỡ mấu chốt của tôi. Cái trí của tôi sẽ không chấp nhận thách thức tại bất kỳ thời điểm nào. Thách thức không cần thiết phải đánh thức. Khi nói rằng tôi đang ngủ mê và thách thức đó cần thiết để đánh thức tôi, là một phát biểu sai lầm.

P: Không, thưa anh. Đó không là điều gì tôi đang nói.

K: Thế là, nó thức dậy. Lúc này, cái gì ngủ? Liệu nó là cái trí bên ngoài? Hay liệu cái trí bên trong đang ngủ và có vài bộ phận của cái trí đang thức giấc?

P: Khi tôi thức dậy, tôi thức dậy.

N: Anh mời mọc sợ hãi?

K: Nếu bạn thức dậy, không thách thức nào là cần thiết. Thế là, bạn loại bỏ thách thức. Nếu như chúng ta đã nói nó là b ộ phận thuộc sống của chúng ta rằng chúng ta phải chết, vậy thì luôn luôn người ta nhận biết.

P: Không phải luôn luôn. Anh không nhận biết được sợ hãi. Nhưng luôn luôn nó hiện diện ở đó dưới tấm thảm. Nhưng anh không quan sát nó.

K: Tôi nói nó ở dưới tấm thảm, nhấc nó lên và quan sát. Nó hiện diện ở đó. Đó là tất cả mấu chốt của tôi. Nó hiện diện ở đó và thức dậy. Vì vậy, nó không cần một thách thức để khiến cho nó thức dậy. Luôn luôn tôi bị sợ hãi của không hiện diện, chết, không thành tựu. Đó là sợ hãi căn bản thuộc sống của chúng ta, thuộc máu huyết của chúng ta và nó hiện diện ở đó, luôn luôn đang nhìn ngắm, đang canh chừng, đang tự bảo vệ chính nó. Nhưng nó rất tinh táo, thức dậy. Nó không bao giờ có một khoảnh khắc ngủ mê. Vì vậy, thách thức là điều không cần thiết. Bạn làm gì cho nó và bạn giải quyết nó như thế nào đến sau.

P: Đó là sự kiện.

A: Khi đang thấy tất cả điều này, anh không chấp nhận yếu tố của không chú ý, hay sao?

K: Tôi nói, nó thức dậy, tôi không đang nói về không chú ý.

A: Sự hãi đang sống, đang vận hành.

K: Nó giống như một con rắn trong căn phòng, nó luôn luôn hiện diện ở đó. Tôi có lẽ nhìn nơi nào khác, nhưng nó hiện diện ở đó. Cái trí bên ngoài quan tâm làm thế nào để giải quyết nó, và bởi vì nó không thể giải quyết được sự hãi, nó chuyển động rời khỏi. Sau đó, cái trí bên ngoài nhận được một thách thức và cố gắng đối diện sự hãi. Liệu bạn có thể đối diện một sự kiện đang sống, hay sao? Sự hãi đó không cần một thách thức. Nhưng bởi vì cái trí bên ngoài đã tự làm đui mù chính nó với sự hãi, thách thức đó được cần đến. Đúng chứ, Pupul?

N: Khi anh suy nghĩ về nó, nó chỉ là một suy nghĩ; vẫn vậy, cái bóng đó ở trong cái trí.

K: Ở trong khám phá nó, đừng nhảy đến những kết luận. Bạn đã nhảy đến những kết luận. Cái trí của tôi khước từ thách thức. Cái trí bên ngoài sẽ không cho phép thách thức đánh thức nó. Nó thức giấc. Nhưng bạn chấp nhận thách thức. Tôi không chấp nhận thách thức. Nó không ở trong sự trải nghiệm của tôi. Câu hỏi kế tiếp là, khi cái trí bên ngoài thức dậy với sự hãi, nó không thể rời bỏ cái gì đó mà hiện diện ở đó. Thâm nhập từng chút một. Đừng kết luận tại bất kỳ giây phút nào. Thế là, cái trí bên ngoài biết sự hãi hiện diện ở đó, hoàn toàn đang sống. Vậy thì chúng ta sẽ làm gì tiếp theo?

P: Ở đó nằm sẵn sự không tổng thể.

N: Tôi thức dậy.

K: Bạn đang bỏ lỡ toàn mầu chốt. Chính là cái trí bên ngoài mới sợ hãi điều này. Khi nó thức dậy, nó không sợ hãi. Trong chính nó, nó không sợ hãi. Con kiến không sợ hãi. Nếu nó bị nghiền nát, nó bị nghiền nát. Chính là cái trí bên ngoài mới nói tôi sợ hãi điều này, sợ hãi của không hiện diện. Nhưng khi tôi gặp gỡ một tai nạn, một máy bay bị nổ tung, không có sợ hãi. Tại khoảnh khắc của chết, tôi nói, ‘Vâng, lúc này tôi biết chết có nghĩa gì’. Nhưng cái trí bên ngoài cùng tất cả những suy nghĩ của nó nói, ‘Thượng đế ơi, con sắp sửa chết, con sẽ chết, con không được chết, con sẽ tự bảo vệ chính con’; chết là điều mà bị sợ hãi. Bạn đã từng quan sát một con kiến? Nó không bao giờ sợ hãi: nếu người nào đó giết nó, nó chết. Lúc này, bạn thấy điều gì đó.

N: Thưa anh, liệu anh đã từng thấy một con kiến? Nếu anh đặt một miếng giấy trước mặt nó, nó lẩn tránh mảnh giấy.

K: Nó muốn sống sót, nhưng nó không đang suy nghĩ về sống sót. Vì vậy, chúng ta sẽ quay lại nó. Suy nghĩ tạo ra sợ hãi: chỉ suy nghĩ mới nói, ‘Tôi sẽ chết, tôi bị cô độc. Tôi không thành tựu.’ Thấy điều này: đó là vĩnh cửu không thời gian, đó là vĩnh cửu thực sự. Thấy điều đó lạ thường làm sao. Tại sao tôi phải sợ hãi nếu sợ hãi là bộ phận thuộc thân tâm của tôi? Chỉ khi nào suy nghĩ nói rằng sống phải khác hẳn thì mới có sợ hãi. Liệu cái trí có thể hoàn toàn bất động? Liệu cái trí có thể hoàn toàn đứng yên? Vậy là, cái sự việc đó hiện diện. Khi cái sự việc đó thức dậy, lúc đó gốc rễ trung tâm của sợ hãi là gì?

P: Liệu nó đã từng xảy đến cho anh, thưa anh?

K: Vô số lần, nhiều lần, khi cái trí hoàn toàn bất động, mà không có bất kỳ thối lui, không chấp nhận cũng không phủ nhận, không lý luận cũng không tẩu thoát, không có sự chuyển động thuộc bất kỳ loại nào. Chúng ta đã đến được gốc rễ của sợ hãi, đúng chứ?

Cái trí huyền thuyên

M: Tôi muốn bàn luận nghi vấn của cái trí huyền thuyên. Điều gì khiến cho những cái trí của chúng ta huyền thuyên? Cái trí nhận được năng lượng đó ở đâu và mục đích của huyền thuyên đó là gì? Nó là một vận hành liên tục. Mọi khoảnh khắc nó đang rung động.

P: Nó không là chính bản chất của cái trí, hay sao?

M: Điều đó không giải thích được nó, không công hiến bất kỳ chữa trị nào.

P: Nó phải vận hành vì mục đích của hiện diện.

M: Nó không là một ‘phải’. Không có ‘phải’. Luôn luôn cái trí huyền thuyên và năng lượng tận tụy cho mục đích đó ngập tràn một bộ phận chính yếu thuộc sống của chúng ta.

K: Tại sao cái trí huyền thuyên, mục đích của nó là gì?

M: Không có mục đích. Khi tôi quan sát bộ não, tôi thấy rằng huyền thuyên đó xảy ra chỉ trong bộ não, nó là một hoạt động thuộc bộ não; một dòng chảy tới lui, nhưng nó hỗn loạn, vô nghĩa và không mục đích. Bộ não tự làm kiệt quệ chính nó bởi hoạt động riêng của nó. Người ta có thể thấy rằng nó gây mệt nhọc cho bộ não, nhưng nó không ngừng lại.

K: Liệu nghi vấn này xứng đáng nói chuyện?

P: Nếu anh chấp nhận qui trình của suy nghĩ liên tục, không khởi đầu và không kết thúc, vậy thì tại sao người ta phải phân biệt giữa huyền thuyên đó và chính qui trình suy nghĩ?

M: Nhận biết hay chú ý của chúng ta bị lãng phí hoàn toàn cho nó. Chúng ta nhận biết điều gì đó mà tuyệt đối vô nghĩa. Chính là chức năng thần kinh của bộ não và thời gian của chúng ta, nhận biết, chú ý của chúng ta, những nỗ lực tốt nhất của chúng ta bị lãng phí.

P: Anh muốn nói có hoạt động suy nghĩ có ý nghĩa và huyền thuyên?

K: Cái trí của bạn huyền thuyên, tại sao?

M: Bởi vì tôi không thể ngừng lại nó.

K: Liệu nó là thói quen? Liệu nó là một sợ hãi của không được bận rộn bởi cái gì đó?

A: Nó là một hành động ngoài ý muốn.

M: Nó giống như một hoạt động tự động đơn giản. Nó chỉ ở đó, không cảm thấy, không gì cả.

K: Bạn đã không hiểu rõ đi ều gì tôi có ý. Chắc chắn cái trí cần được bận rộn bởi cái gì đó.

M: Luôn luôn cái trí bị bận rộn.

K: Cái trí bị bận rộn bởi cái gì đó và nếu nó không được bận rộn, nó cảm thấy vô dụng, nó cảm thấy trống rỗng và thế là nó phải nương nhờ huyền thuyên. Tôi chỉ đang hỏi, liệu nó là thói quen hay liệu nó là sợ hãi của không được bận rộn?

M: Nó là một thói quen, một thói quen ăn sâu.

K: Tôi nghi ngờ liệu nó là thói quen?

P: Có điều gì chúng ta gọi là suy nghĩ có ý nghĩa, suy nghĩ có định hướng, suy nghĩ hợp lý, có lý luận, mà quan tâm đến giải đáp những vấn đề. Huyền thuyên không là một trạng thái có ý thức. Trong một trạng thái không ý thức, có một chuyển động liên tiếp của cái trí đang quăng ra những phản ứng, đang tuôn ra những tích lũy của những rác rưởi mà cái trí đã lượm lặt qua nhiều năm và nó tiếp tục quăng ra và bỗng nhiên anh thức dậy và nói cái trí của anh đang huyền thuyên. Chúng ta trao tặng sự quan trọng cho điều gì chúng ta gọi là hoạt động có ý nghĩa như ngược lại điều gì chúng ta gọi là huyền thuyên. Liệu sự quan trọng này đúng đắn?

K: Tại sao nó đang huyền thuyên?

P: Nó huyền thuyên; không có 'tại sao' đối với nó.

K: Bạn ấy muốn khám phá tại sao nó huyền thuyên. Chính xác nó giống như nước đang chảy, giống như nước đang tuôn ra từ cái vòi.

M: Nó là hành động đang rò rỉ thuộc tinh thần?

P: Đối với tôi, nó thể hiện rằng cái trí của tôi không đang sống.

K: Tại sao bạn phản đối một cái trí huyền thuyên?

M: Lãng phí năng lượng, lãng phí thời gian; ý thức chung nói rằng điều gì đang xảy ra là vô ích.

P: Chúng ta quay lại chặng đường trung gian – chúng ta cũng không ở đây hay ở đó. Và không chỉ cái trí đang huyền thuyên nhưng còn cả nhận biết đang huyền thuyên, mà là một thể hiện của không tổng thể.

K: Lúc này, hãy tạm rời chú ý, nhận biết. Tôi chỉ đang hỏi bạn tại sao cái trí huyền thuyên? Liệu nó là một thói quen hay liệu cái trí cần được bận rộn bởi cái gì đó? Và khi nó được bận rộn bởi cái gì nó nghĩ rằng nó nên được bận rộn, chúng ta gọi nó là huyền thuyên. Tại sao sự bận rộn cũng không đang huyền thuyên? Tôi được bận rộn bởi ngôi nhà của tôi. Bạn được bận rộn bởi Thượng đế của bạn, bởi công việc của bạn, bởi kinh doanh của bạn, bởi người vợ của bạn, bởi tình dục của bạn, bởi con cái của bạn, bởi tài sản của bạn. Cái trí cần được bận rộn bởi cái gì đó và vì vậy khi nó không được bận rộn, nó có lẽ cảm thấy một ý thức của trống rỗng và thế là huyền thuyên. Tôi không thấy bất kỳ vấn đề nào trong điều này. Tôi không thấy vấn đề quan trọng trong điều này, nếu bạn không muốn ngừng lại huyền thuyên của nó.

M: Nếu đang huyền thuyên không khiến cho người ta lo lắng, bút rút, sẽ không có vấn đề.

K: Bạn muốn ngừng lại nó, bạn muốn kết thúc nó. Thế là, câu hỏi không phải ‘tại sao’ nhưng để làm gì.

M: Liệu một cái trí đang huyền thuyên có thể được kết thúc?

K: Liệu một cái trí đang huyền thuyên có thể được kết thúc? Tôi không hiểu bạn gọi huyền thuyên là gì. Tôi đang thâm nhập. Khi bạn được bận rộn bởi kinh doanh của bạn, đó cũng là đang huyền thuyên. Tôi muốn khám phá bạn gọi huyền thuyên là gì. Tôi nói rằng bất kỳ sự bận rộn nào, bởi chính tôi, bởi Thượng đế của tôi, bởi người vợ của tôi, bởi người chồng của tôi, bởi con cái của tôi, tiền bạc, tài sản hay vị trí, toàn bộ những điều đó là huyền thuyên. Tại sao loại trừ tất cả điều đó và nói cái khác là huyền thuyên?

M: Tôi chỉ đang nói về điều gì tôi quan sát.

P: Bởi vì huyền thuyên mà chúng ta nói không có sự hợp lý.

K: Nó không liên quan đến hoạt động hàng ngày của bạn. Không có sự hợp lý. Nó không liên quan đến sống hàng ngày. Nó không liên quan đến những đòi hỏi hàng ngày của bạn và thế là nó huyền thuyên và đó là điều gì bạn gọi là huyền thuyên. Tất cả chúng ta đều biết điều đó.

P: Anh làm điều đó?

K: Không đặt thành vấn đề. Đừng bận tâm về tôi.

A: Thưa anh, suy nghĩ bình thường của chúng ta có sự gắn kết với một ngữ cảnh. Huyền thuyên là hoạt động đó của cái trí mà không gắn kết với bất kỳ ngữ cảnh nào. Vì vậy, chúng

ta gọi nó là vô nghĩa bởi vì chúng ta có thể phá vỡ ngữ cảnh đó, nhưng khi hoạt động của cái trí không được liên quan vậy thì nó không có sự gắn kết.

K: Liệu huyền thuyên là một thư giãn đối với cái trí?

A: Không, thưa anh.

K: Chờ đã, thưa bạn, đừng vội vã quá. Lắng nghe Achyutji, tôi muốn hỏi bạn; bạn được bận rộn bởi công việc hàng ngày của bạn, có ý thức, hợp lý, không hợp lý và huyền thuyên có lẽ là một giải thoát khỏi tất cả điều đó.

B: Liệu huyền thuyên sẽ mang cùng sự liên hệ như giấc mộng đối với trạng thái thức giấc?

K: Không, tôi sẽ không giải thích nó theo cách đó. Những cơ bắp của tôi đã vận dụng suốt ngày và tôi thư giãn, và huyền thuyên có lẽ là một hình thức của sự thư giãn.

A: Nó có lẽ hoàn toàn không liên quan. Nhưng nó lãng phí năng lượng.

K: Thật sao?

A: Sự thư giãn không phải lãng phí năng lượng. Sự thư giãn là một hoạt động mà hiện diện sau khi anh đã làm kiệt quệ năng lượng của anh và sau đó đang nghỉ ngơi.

K: Huyền thuyên, bạn nói, là một lãng phí năng lượng và bạn muốn kết thúc nó.

A: Nó không là một vấn đề của muôn kết thúc nó. Vấn đề là rằng cái trí mà đang lãng phí năng lượng của nó trong huyền thuyên nên được đưa vào việc gì đó xứng đáng. Người ta có thể thực hiện loại nào đó của *japa*, lặp lại một câu thần chú hay một danh hiệu tạm gọi là thiêng liêng, nhưng điều đó sẽ là một sự việc máy móc, nó sẽ chẳng giải quyết được vấn đề nào cả. Chúng ta quay lại sự hiểu rõ làm thế nào qui trình huyền thuyên này đang xảy ra. Chúng ta không hiểu rõ nó gì cả. Nó là ngoài ý muốn.

K: Liệu cái trí của bạn không còn huyền thuyên khi nó được bận rộn trọn vẹn? Chỉ lắng nghe, thưa bạn; nếu không có không gian trống không, nếu không có không gian hay nếu toàn cái trí của bạn đầy nghẹt không gian, liệu nó sẽ huyền thuyên? Không đặt thành vấn đề bạn sử dụng từ ngữ nào – không gian, đầy nghẹt, hoàn toàn trống không, hay hoàn toàn không có bất kỳ bận rộn nào. Liệu lúc đó cái trí huyền thuyên? Hay liệu huyền thuyên xảy ra chỉ khi nào có chút xíu không gian nào đó mà không bị lấp kín? Bạn biết tôi có ý gì? Khi căn phòng hoàn toàn đầy nghẹt, liệu sẽ có bất kỳ sự chuyển động nào? Khi cái trí hoàn toàn đầy nghẹt và không có không gian, liệu sẽ có bất kỳ chuyển động nào mà bạn gọi là huyền thuyên? Tôi không biết liệu tôi đang chuyển tải điều gì đó.

M: Nó thuộc về giả thuyết.

K: Trong ý nghĩa rằng những cái trí của chúng ta đầy nghẹt một phần, bận rộn một phần và phần không bận rộn đang huyền thuyên.

M: Anh đang đồng hóa cùng cái trí huyền thuyên.

K: Tôi không đang nói điều đó. Tôi đang thâm nhập, tôi muốn khám phá tại sao cái trí huyền thuyên. Liệu nó là một thói quen?

M: Nó giống như thói quen.

K: Tại sao thói quen đã nảy sinh?

M: Đến mức độ mà chúng tôi biết, không có lý do.

K: Tôi không quan tâm liệu nó huyền thuyên, nhưng bạn phản đối huyền thuyên của nó. Tôi không chắc nó là một lãng phí năng lượng. Liệu nó là một thói quen? Nếu nó là một thói quen, vậy thì làm thế nào thói quen đó kết thúc? Đó là điều duy nhất mà bạn phải quan tâm. Làm thế nào một thói quen kết thúc – bất kỳ thói quen nào, hút thuốc, uống rượu, ăn uống quá độ?

M: Nếu anh không biết điều gì đó từ trải nghiệm riêng của anh, nó giống như đang nói chuyện với một đứa trẻ. Thường thường nó kết thúc bằng cách quan sát nó mãnh liệt.

K: Liệu huyền thuyên sẽ kết thúc khi bạn quan sát nó mãnh liệt?

M: Đó là điều lạ thường, nó không kết thúc.

K: Tôi không chắc nó không kết thúc. Nếu tôi quan sát hút thuốc một cách mãnh liệt, chú ý đến tất cả sự chuyển động của hút thuốc, nó chấm dứt. Vì vậy, tại sao huyền thuyên không thể biến mất?

M: Bởi vì nó tự động, hút thuốc không tự động.

K: Hút thuốc không tự động à? Nó đã trở thành tự động.

M: Chúng ta hãy đ ừng bàn luận về những khởi đầu. Không có những khởi đầu. Tôi không thể theo dấu vết bất kỳ khởi đầu nào đối với huyền thuyên. Nó tự động thật đặc trưng. Nó là một rung động tự nhiên của bộ não. Tôi chỉ thấy bộ não đang rung động, đang thì th âm và tôi không thể làm bất kỳ điều gì.

P: Tất cả những hệ thống khác mà giải quyết chuyển động chu vi này của huyền thuyên đều nói rằng nó phải kết thúc trước khi người ta có thể bắt đầu thực hiện bất kỳ việc gì khác.

M: Để kết thúc nó, anh lặp lại những câu thần chú, mang lại tính chất không thay đổi nào đó, trạng thái đều đều nào đó cho cái trí. Nhưng huyền thuyên không là đều đều. Nội dung của huyền thuyên thay đổi.

K: Điều đó lý thú: nội dung của huyền thuyên thay đổi.

P: Nó hoàn toàn không liên quan. Vấn đề căn bản là rằng chừng nào qui trình suy nghĩ còn lấp kín bộ phận chính của ý thức, sẽ có cả suy nghĩ đ ược định hướng và huyền thuyên. Tôi không nghĩ ngư ời ta có thể loại bỏ một điều này và giữ lại điều còn lại.

A: Tôi muốn nói rằng có một tiếp cận khác đến vấn đề này, rằng những cái trí của chúng ta vận hành tại những mức độ

khác nhau và huyền thuyên là chuyển động đó mà tất cả những mức độ này pha trộn lẫn lộn.

P: Tôi không nghĩ nó là như thế, Achyutji. Tôi không nghĩ những mức độ pha trộn lẫn lộn. Chuyển động bên ngoài có ý thức của suy nghĩ là khi người suy nghĩ nhờ cậy suy nghĩ để thiết lập một ý tưởng và chuyển động từ đó một cách hợp lý. Trong cánh đồng của những không hợp lý, những huyền thuyên, nhiều, nhiều sự việc xảy ra mà cái trí lý luận không hiểu rõ. Nhưng tôi đang nghi ngờ liệu hai thứ này không là những bản sao của lẫn nhau và liệu một cái có thể hiện diện mà không có cái kia.

B: Rõ ràng, chúng ta phản đối huyền thuyên, nhưng chúng ta không phản đối sự bận rộn được định hướng.

P: Đó là điều gì tôi đang nói. Tôi nói, chừng nào cái này hiện diện ở đó, cái còn lại cũng sẽ hiện diện.

A: Tôi nghi ngờ điều đó.

P: Chúng ta hãy bàn luận nó. Tôi thắc mắc liệu cái này không là một phản ứng của cái còn lại.

B: Cái trí biết sự bận rộn được định hướng, cái trí cũng biết huyền thuyên, một huyền thuyên không định hướng. Liệu cái trí biết không gian hay trống không?

P: Không gian chen vào ở đâu?

B: Bởi vì Krishnaji giới thiệu không gian.

P: Đừng giải thích nó theo cách đó. Nếu một cái hiện diện, cái còn lại sẽ hiện diện. Đó là điều gì tôi muốn thâm nhập.

A: Không. Một người có thể hiệu quả trong đang thực hiện bất kỳ một công việc nào mà người ấy được định hướng. Đó là hoạt động được định hướng. Bạn nói rằng bất kỳ người nào có thể có hoạt động được định hướng chắc chắn cũng phải có thành phần cực đoan của huyền thuyên.

P: Hoạt động được định hướng không có nghĩa một vận hành thuần túy thuộc công nghệ; cũng có hoạt động thuộc tâm lý được định hướng. Chừng nào hoạt động thuộc cảm xúc, thuộc tâm lý còn được định hướng, huyền thuyên vẫn còn.

A: Anh thấy, thưa anh, hoạt động được định hướng có thể được hiểu rõ như ho ặc là một chiếu rọi của trung tâm hoặc cái đó mà củng cố trung tâm. Vì vậy, hoạt động được định hướng có thể được lần ra đến một cái nguồn, cái nguồn đó là một trung tâm hay nó tạo ra cái nguồn.

K: Làm thế nào bạn kết thúc huyền thuyên? Đó là điều gì bạn ấy quan tâm.

P: Nếu tôi được phép theo đuổi điều đó cùng Achyutji, bạn ấy nói rằng có thể có một trạng thái của suy nghĩ được định hướng cả tại mức độ vận hành lẫn mức độ tâm lý bên trong cái trí; và cũng có huyền thuyên.

A: Đó là hoạt động được định hướng. Tôi biết cái nguồn của nó, tôi biết ý định của nó.

P: Hoạt động được định hướng – liệu tôi thực sự biết cái nguồn?

A: Đó là phương cách trung tâm tự duy trì chính nó. Đây là trung tâm.

P: Khi tôi muốn thâm nhập và tìm được gốc rễ của nó, tôi không tìm được gốc rễ, và cũng không tìm được cái nguồn.

A: Tôi cũng không tìm được nó. Tôi nói đây là một hoạt động tự duy trì mà từ đó trung tâm được củng cố, được nuôi dưỡng. Đây là một cái kênh của chuyển động mà dường như thậm chí không liên quan đến nó.

M: Vậy là, bạn phân chia dòng chảy của cái trí thành huyền thuyên và không huyền thuyên.

P: Làm thế nào bạn biết điều đó?

K: Bạn ấy nói huyền thuyên là một lãng phí năng lượng.

D: Tại sao anh nói điều đó? Tại sao bạn ấy biết?

K: Ô vâng, nó quá không hợp lý, quá phi lý, cầu thả, nó ở khắp mọi nơi.

D: Chúng ta không biết rằng tất cả nỗ lực hợp lý đều kết thúc trong không gì cả, hay sao?

K: Chờ đã, chờ đã.

M: Đúng hay sai, tại sao chọn lựa? Có ba chuyển động của cái trí – có ý định, không ý định và pha trộn. Tôi không đang tranh cãi về những chuyển động có ý định. Bàn luận của tôi là về những chuyển động không ý định. Liệu tôi có thể xóa sạch những chuyển động không ý định?

K: Đó là tất cả mà chúng ta quan tâm. Cái trí của tôi huyền thuyên. Tôi muốn ngưng nhờ bất kỳ thứ gì để khiến cho nó không còn huyền thuyên. Tôi muốn kết thúc nó, bởi vì tôi thấy nó là vô lý, vô giá trị. Làm thế nào nó sẽ kết thúc?

M: Mọi việc tôi có thể làm là quan sát nó. Miễn là tôi có thể quan sát nó, nó kết thúc.

K: Nhưng nó sẽ quay lại sau đó. Tôi muốn kết thúc nó vĩnh viễn. Lúc này, làm thế nào tôi sẽ thực hiện việc đó? Thay vì bị bận rộn bởi một chuyển động có ý định, được định hướng, lúc này tôi đã tự làm bận rộn chính mình bởi kết thúc huyền thuyên. Tôi muốn đạt được điều này.

B: Tôi không phản đối bị bận rộn bởi tiền bạc, bởi hàng trăm loại sự việc khác nhau. Tôi nghĩ đi đâu đó đúng. Tại sao cái trí khôn khổ lại huyền thuyên? Tôi muốn kết thúc điều đó.

A: Đang quan sát hoạt động được định hướng khiến cho tôi hiểu rõ qui trình cái tôi, trung tâm, làm thế nào tất cả nó bị trói buộc. Sự thâm nhập luôn luôn dẫn đến một chút rõ ràng thêm.

K: Achyutji, tôi muốn kết thúc huyền thuyên và tôi thấy nó là một lãng phí năng lượng. Tôi sẽ làm gì? Làm thế nào tôi sẽ kết thúc vĩnh viễn nó?

P: Tôi cảm thấy rằng chừng nào anh còn đang quan sát bất kỳ quy trình nào của cái trí, dù nó là hoạt động được định hướng hay không được định hướng, anh bị trói buộc.

K: Tại sao tôi phản đối huyền thuyên? Bạn nói bạn đang lãng phí năng lượng, nhưng bạn đang lãng phí năng lượng trong mười cách khác nhau. Thưa bạn, tôi không phản đối cái trí của tôi huyền thuyên. Tôi không phiền lãng phí một chút ít năng lượng bởi vì tôi đang lãng phí năng lượng trong quá nhiều phương hướng. Tại sao tôi phản đối huyền thuyên?

M: Bởi vì tôi lãng phí năng lượng.

K: Thế là, bạn phản đối lãng phí năng lượng vào một loại công việc đặc biệt. Tôi phản đối lãng phí năng lượng không vì bất kỳ lý do nào.

M: Nó là một mấu chốt có thể đặt câu hỏi: cái gì lãng phí năng lượng và cái gì không?

A: Tôi cũng muốn bảo đảm rằng chúng ta không đang lẫn tránh một câu hỏi rất khó khăn.

P: Có hai cách để quan sát nó: một cách là nói, làm thế nào tôi giải quyết được vấn đề? Cách thứ hai, tại sao người ta phân biệt giữa hoạt động được định hướng và hoạt động không định hướng?

A: Tôi không phản đối điều đó.

K: Frydman phản đối điều đó.

M: Trong bất kỳ trường hợp nào, bất kỳ khi nào cái trí của tôi ở trong một trạng thái của huyền thuyên, có đau khổ, có tuyệt vọng.

K: Thưa bạn, lúc này chúng ta hãy bám chặt một mấu chốt. Bạn nói nó là một lãng phí ăng lư ợng. Chúng ta lãng phí năng lượng trong quá nhiều cách.

M: Nó là một cách khó chịu nhất.

K: Bạn không thích lãng phí khó chịu của năng lượng, nhưng bạn thích lãng phí dễ chịu của năng lượng.

M: Dĩ nhiên.

K: Vì vậy, bạn đang phản đối lãng phí của năng lượng mà khó chịu. Tôi sẽ tiếp cận nó khác hẳn. Tôi không quan tâm đến liệu cái trí của tôi có huyền thuyên hay không. Điều gì quan trọng không là liệu có chuyển động, không được định hướng, được định hướng, có ý định, hay không có ý định, nhưng liệu cái trí rất bất động, không thể lay chuyển được như đá tảng và thế là những vấn đề không hiện diện; cái trí không huyền thuyên. Thả cho nó huyền thuyên.

P: Tôi phải đặt ra một câu hỏi cho anh. Liệu đầu tiên anh nhận biết và sau đó anh nói? Liệu anh nhận biết những hình thành của từ ngữ trong cái trí?

K: Đây là gì? Chờ đã, chờ đã, bám chặt mấu chốt đó. Tôi muốn tiếp cận câu hỏi hoàn toàn khác hẳn. Nếu cái trí tuyệt đối bất động, vậy thì một từ ngữ trôi qua nó, người nào đó đổ nước trên nó hay một con chim gây rối bù trên nó, nó xóa

sạch mọi thứ. Đó là cách duy nhất mà tôi muốn tiếp cận vấn đề. Hãy khám phá liệu cái trí có tuyệt đối bất động và thế là một con sóng lăn tăn, một chút mưa rơi, một chuyển động chút ít không đặt thành vấn đề. Nhưng bạn đang tiếp cận nó từ quan điểm của cố gắng kết thúc sự lãng phí của năng lượng, lãng phí vô lý, lãng phí không ý định; và tôi nói năng lượng có ý định hay không ý định, tất cả đều đang xảy ra quanh quanh chúng ta, luôn luôn. Thưa bạn, đối với tôi, vấn đề rất đơn giản. Liệu cái trí tuyệt đối bất động?

Tôi biết cái trí huyền thuyên, tôi biết có sự lãng phí năng lượng trong quá nhiều phương hướng, có ý định hay không ý định, ý thức hay không ý thức. Tôi nói, hãy bỏ lại nó một mình, đừng quá quan tâm đến nó, hãy quan sát nó trong một cách khác hẳn.

P: Liệu cái trí của anh có vận hành trong suy nghĩ, trong suy nghĩ và sự hình thành của từ ngữ đang chuyển động ngang qua cái trí.

K: Không.

P: Liệu những tế bào não của anh tuôn ra những từ ngữ mà thể hiện một cái trí huyền thuyên?

M: Ông ta không biết ông ta sắp sửa nói điều gì kế tiếp nhưng ông ta nói điều gì đó và nó sáng tạo ý nghĩa. Đây là một con người mà tuyệt đối trống không.

P: Vậy là, ý thức của anh thực sự trống không?

K: Điều này không dẫn chúng ta xa lắm. Chúng ta hãy quên điều đó.

B: Thưa anh, anh tiếp cận chủ đề từ hai vị trí khác hẳn: một, anh nói quan sát một phân chia, nhìn ngắm điều gì xảy ra; sau đó bỗng nhiên anh thực hiện một bước nhảy vọt, anh nói bỏ lại nó và anh hỏi liệu có một cái trí mà không hề rung động?

K: Tôi không nghĩ vấn đề của huyền thuyên sẽ được kết thúc theo cách còn lại.

B: Sự liên quan của hai tiếp cận đó là gì?

K: Tôi không nghĩ có bất kỳ liên quan nào. Hãy quan sát, cái trí đang huyền thuyên và chúng ta đã bàn luận nó suốt một tiếng rưỡi đồng hồ, đã nói về nó từ những quan điểm khác nhau. Cái trí vẫn còn tiếp tục một cách phân chia, đang mong muốn giải quyết vấn đề bằng cách quan sát nó và bằng nhiều phương tiện. Tôi lắng nghe tất cả nó và tôi nói dường như điều này không là đáp án. Dường như nó không hoàn thành tổng thể bức tranh và tôi thấy nó đúng là như thế bởi vì những cái trí của chúng ta quá không bắt động. Cái trí đã không có được những góc rẽ thăm thẳm của tình trạng bất động tổng thể và vì vậy nó huyền thuyên. Thế là đó có lẽ là nó. Từ sự quan sát ‘cái gì là’, tôi đã không nhảy vọt, tôi đã nhìn ngắm nó.

B: Anh đã không nhảy vọt, chúng tôi đã giải quyết những mảnh trong chính chúng tôi, ngược lại anh đã tập hợp toàn sự việc lại cùng nhau.

K: Đó là phương cách tôi muốn vận hành, nếu cái trí của tôi đang huyền thuyên. Tôi nói nó là sự lãng phí của năng lượng. Tôi quan sát nó và yếu tố khác nào đó chen vào nó – sự kiện

rằng cái trí của tôi không bất động gì cả. Vì vậy, tôi sẽ theo đuổi điều đó hơn là huyền thuyên.

P: Khi anh nói rằng nếu cái trí của tôi huyền thuyên, tôi sẽ theo đuổi sự kiện mà nó không bất động, làm thế nào anh sẽ giải quyết nó? Theo đuổi cái gì?

K: Đó sẽ là quan tâm của tôi, không phải huyền thuyên của tôi. Tôi thấy chừng nào cái trí của tôi còn không bất động, phải có huyền thuyên. Thế là, tôi không lo lắng về huyền thuyên. Thế là, tôi sắp sửa tìm được cảm thấy và chất lượng của một cái trí mà tuyệt đối bất động là gì? Đó là tất cả. Tôi đã chuyển động khỏi huyền thuyên.

M: Anh đã chuyển động từ ‘cái gì là’ sang ‘cái gì không là’.

K: Không, tôi đã không chuyển động sang ‘cái gì không là’. Tôi biết cái trí của tôi huyền thuyên. Đó là một sự kiện. Tôi biết nó là không hợp lý, không tự nguyện, không ý định, một lãng phí của năng lượng; tôi cũng biết tôi đang lãng phí năng lượng trong mười cách khác nhau. Để tập hợp tất cả sự lãng phí của năng lượng là điều không thể được. Bạn làm đồ thủy ngân và có hàng trăm giọt nhỏ khắp mọi nơi. Để tập hợp chúng cũng là sự lãng phí của năng lượng. Thế là tôi thấy, phải có một cách khác hẳn. Cái trí, bởi vì không bất động, nên huyền thuyên. Lúc này, sự thâm nhập của tôi là: Bản chất và cấu trúc của tình trạng bất động là gì?

M: Tình trạng bất động không hiện diện ở đó cùng tôi.

K: Tôi không biết nó. Tôi sắp sửa thâm nhập. Tôi sắp sửa đến được nó, tôi sắp sửa khám phá. Bạn nói bất động là đối

ngịch của rung động. Tôi nói bất động không là đối nghịch của rung động, bởi vì luôn luôn đối nghịch chứa đựng đối nghịch của chính nó. Vì vậy nó không là đối nghịch. Tôi bắt đầu bằng huyền thuyên và tôi thấy sự lãng phí của năng lượng và tôi cũng thấy cái trí lãng phí lãng lư ợng trong quá nhiều cách và tôi không thể tập hợp những lãng phí này và khiến cho nó thành tổng thể. Thế là tôi để lại vấn đề đó. Tôi hiểu rõ nó, có lẽ rằng huyền thuyên sẽ tiếp tục, tất cả lãng phí sẽ tiếp tục trong những phương hướng khác nhau chừng nào cái trí còn không bất động như đá tảng. Đó không là một câu phát biểu thuộc từ ngữ. Nó là một hiểu rõ đư ợc một tình trạng mà đã hiện diện bằng cách loại bỏ sự thâm nhập của làm thế nào để tập hợp sự lãng phí. Tôi không lo lắng về sự lãng phí của năng lượng.

M: Tôi hiểu rõ rằng khi có tình trạng bất động như đá tảng của cái trí, lúc đó sẽ không có lãng phí.

K: Không, không.

B: Luôn luôn đã có vấn đề này, rằng với chúng ta, những tiêu cực đư ợc thay đổi thành những tích cực bởi cái trí. Anh sẽ nói, những tiêu cực không tự thay đổi chính nó một cách tự nhiên. Nhưng anh sẽ làm gì về nó?

K: Tôi không biết. Tôi không bận tâm về nó.

P: Nhưng anh cũng nói rằng nó sẽ là quan tâm của anh.

B: Khi anh ấy nói rằng những tiêu cực là những tích cực, ngay tức khắc sự quan sát tiêu cực là sự quan sát tích cực. Những tiêu cực đi qua qui trình này.

K: Chú ý được vận dụng trong một phương hướng khác hẳn. Thay vì làm thế nào để kết thúc lãng phí, lúc này được định hướng đến sự hiểu rõ của bất động có nghĩa gì.

B: Nhưng nó không là một phương hướng thuộc tinh thần.

K: Không, chắc chắn không. Nó không là một phương hướng thuộc từ ngữ. Tôi nghĩ đi đâu đó thực sự rất quan trọng. Bản chất của một cái trí bất động là gì? Liệu chúng ta có thể bàn luận câu hỏi đó, không phải sự diễn tả thuộc từ ngữ về một cái trí bất động?

P: Bản chất của một cái trí bất động là gì?

M: Bạn đang nói về bất động trong giây lát?

P: Tôi không hiểu rõ một trạng thái của cái trí mà bất động trong giây lát.

K: Bạn ấy đã nói: ‘Liệu nó là tạm thời hay vĩnh cửu?’ Tôi không thích từ ngữ ‘vĩnh cửu’.

P: Nhưng bản chất của một cái trí bất động là gì?

K: Bạn không biết nó hay sao?

M: Qua phước lành của anh, tất cả chúng tôi biết nó.

P: Tôi muốn nói điều đó, những điều đó vẫn sẽ không kết thúc hoặc huyền thuyên hoặc qui trình suy nghĩ.

K: Ông ta đã nói bi ền rất sâu, nó rất bất động, một vài con sóng đến và đi, và bạn không thèm để ý, nhưng nếu bạn để ý vậy thì bạn vẫn còn ở đó.

P: Khi anh phát giác chính mình vẫn đang còn ở đó, điều duy nhất là thấy rằng anh ở đó.

K: Và bạn thấy điều đó và loại bỏ nó. Đừng buông thả chúng ta nặng xị về nó. Như Balasundaram đã vạch rõ, ngay tức khắc cái tiêu cực trở thành cái tích cực khi tôi thấy. Ngay tức khắc điều giả dối trở thành điều thực sự. Đang thấy là đá tảng đó; đang nghe hay đang lắng nghe là đá tảng đó.

Trung tâm và Phân hai

K: Phân hai là gì? Liệu phân hai có hiện diện?

A: Dĩ nhiên, nó hiện diện.

K: Tôi không phỏng đoán. Tôi không biết gì về Vedanta, Advaita, những lý thuyết khoa học. Chúng ta đang bắt đầu hoàn toàn mới mẻ lại, không biết sự giả định của những người khác, mà có lẽ là bản sao. Xóa sạch tất cả chúng. Liệu có phân hai? Ngoại trừ sự phân hai thực sự – đàn bà-đàn ông, sáng-tối, cao-thấp – liệu có bất kỳ phân hai nào khác?

S: Phân hai của ‘tôi’ và ‘bạn’ được cấu trúc bên trong chúng ta.

K: Liệu có phân hai ngoại trừ đàn bà-đàn ông, sáng-tối: những sự kiện hiển nhiên? Tôi muốn rõ ràng rằng tất cả chúng ta đều đang nói về cùng sự việc. Tôi không đang giả vờ rằng tôi kẻ cả hơn, tôi muốn khám phá liệu có sự phân hai, sự phân hai thuộc tâm lý. Có sự phân hai hiển nhiên phía bên ngoài – những cái cây cao, những cái cây thấp, những màu sắc khác nhau, những vật liệu khác nhau và vân vân. Nhưng thuộc tâm lý, chỉ có ‘cái gì là’, chúng ta sáng chế ‘cái gì nên là’. Thế là, có phân hai. Từ sự kiện, ‘cái gì là’, có một trừu tượng đến ‘cái gì nên là’, lý tưởng. Nhưng chỉ có ‘cái gì là’.

D: Họ nói ‘cái gì là’ là phân hai.

K: Chờ đã, thưa bạn, tôi muốn khám phá. Tôi chỉ biết ‘cái gì là’ và không ‘cái gì nên là’.

P: Đối với tôi, ‘cái gì là’ là phân hai.

K: Không. Nhưng bạn bị quy định vào sự phân hai, bạn bị giáo dục trong sự phân hai, bạn vận hành thuộc tâm lý trong sự phân hai.

S: Mấu chốt khởi đầu là một vị trí phân hai. Nó có lẽ do bởi những yếu tố phân hai.

K: Đó là điều gì tôi muốn thâm nhập – liệu thái độ phân hai đối với sống đã hiện diện bởi vì cái trí đã không thể thực sự giải quyết được ‘cái gì là’.

A: Đến mức độ mà chúng ta có thể thấy, đứa bé mới sinh khóc không chỉ vì sữa mẹ, cho sự dinh dưỡng. Nó khóc bất kỳ khi nào nó bị bỏ lại một mình. Phân hai là sự thể hiện của không tổng thể trong chính người ta cho ‘tôi là gì’. Hầu như điều này bắt đầu từ sự khởi đầu của sống.

P: Nó là bộ phận của sự thừa hưởng thuộc chủng tộc.

S: Bản chất của ‘cái gì là’ là gì?

K: Đó là điều gì tôi muốn nhắm đến. Nếu tôi có thể hiểu rõ ‘cái gì là’, tại sao phải có sự phân hai?

S: Với dụng cụ gì mà tôi hiểu rõ?

B: Liệu vấn đề nảy sinh bởi vì không có sự hiệp thông cùng ‘cái gì là’: Sự phân hai được mặc nhiên công nhận bởi vì chẳng có bao nhiêu hiệp thông cùng ‘cái gì là’.

K: Đó là điều gì tôi muốn khám phá. Phân hai là gì? Liệu phân hai là một đo lường?

B: Phân hai là một so sánh.

P: Phân hai là ý thức của ‘cái tôi’ như tách khỏi ‘cái không tôi’.

K: Đó là nguyên nhân căn bản của phân hai. Lúc này, ‘cái tôi’ mà nói bạn khác biệt là gì?

A: Trung tâm, cơ thể.

M: Bộ não.

P: Tôi đưa ra câu hỏi đó và trong đang quan sát sự chuyển động của ‘cái tôi’, tôi phát giác rằng nó không là cái gì đó thực sự như cái bàn hay cái ghế hay cơ thể. Trong chính nó, nó không có sự tồn tại.

K: Liệu tôi được phép nói điều gì đó? Nó có lẽ nghe ra vô lý. Không có sự phân hai cho tôi. Có đàn bà-đàn ông, tối-sáng. Chúng ta không đang nói về loại phân hai đó. Sự phân hai tồn tại chỉ như ‘cái tôi’ và ‘cái không tôi’, không gian giữa ‘cái tôi’ và ‘cái bạn’, trung tâm như ‘cái tôi’ và trung tâm như ‘cái bạn’. Trung tâm của ‘cái tôi’ quan sát bạn và có một khoảng cách giữa ‘tôi’ và ‘bạn’. Khoảng cách đó có thể được mở rộng hay thu hẹp. Qui trình này là ý thức. Đừng đồng ý

cùng tôi? Tôi muốn điều này được rõ ràng, tôi muốn bắt đầu chậm chậm.

B: Khoảng cách được khép kín này là ý thức.

M: Khoảng cách ở trong ý thức.

K: Không, không, thưa bạn, có khoảng cách giữa bạn và tôi đang ngồi ở đây, khoảng cách vật lý. Sau đó, có khoảng cách cái trí để tạo ra mà là ‘tôi’ và ‘bạn’. ‘Tôi’ và ‘không tôi’, ‘bạn’ và khoảng cách đó là ý thức.

D: Anh nên phân biệt giữa những thứ vật chất và những thứ tâm lý.

S: Liệu ‘cái tôi’ là một thực thể cụ thể?

P: Đó là lý do tại sao tôi nói sự thâm nhập vào ai là ‘cái tôi’ này rất khó khăn.

S: Chúng ta bắt đầu bằng sự phân hai là gì – ‘cái tôi’ và ‘cái không tôi’, trung tâm.

K: Không gian giữa trung tâm này và trung tâm đó, sự chuyển động giữa trung tâm này và trung tâm đó, sự chuyển động ngang, dọc, là ý thức.

P: Liệu đó là tất cả?

K: Tôi chỉ đang bắt đầu.

A: Thưa anh, anh đã gợi ý hai trung tâm – trung tâm này mà tình cờ gặp một trung tâm khác. Không có trung tâm khác, thưa anh.

K: Tôi đang đến đó. Theo chậm chậm, từng bước một. Trung tâm khác được sáng chế bởi trung tâm này.

A: Tôi không biết. Tôi nói rằng thậm chí nếu không có trung tâm khác, khoảng cách hiện diện.

S: Achyutji, ‘cái tôi’ tạo ra ‘cái không tôi’. Nó được hàm ý trong qui trình ‘cái tôi’.

K: Nếu tôi không có trung tâm, không có trung tâm khác. Tôi muốn nghi ngờ toàn cấu trúc của phân hai. Tôi không chấp nhận nó. Bạn đã chấp nhận nó. Triết lý của chúng ta, nhận xét của chúng ta, mọi thứ đều được đặt nền tảng trên sự chấp nhận này. ‘Cái tôi’ và ‘cái không tôi’ và tất cả những phức tạp nảy sinh từ nó, và tôi muốn, nếu tôi được phép, nghi ngờ toàn cấu trúc của phân hai. Vì vậy, ‘cái tôi’ là trung tâm duy nhất. Từ đó, ‘cái không tôi’ nảy sinh và chắc chắn sự liên hệ giữa ‘cái tôi’ và ‘cái không tôi’ phải tạo ra sự xung đột. Chỉ có trung tâm mà từ đó nảy sinh trung tâm khác, ‘cái bạn’. Tôi nghĩ điều đó khá rõ ràng, ít nhất đối với tôi. Đừng chấp nhận nó.

M: Làm thế nào trung tâm này nảy sinh? Bởi vì tôi có trung tâm này, tôi tạo ra trung tâm khác.

K: Tôi đang đến đó. Tôi vẫn chưa muốn trả lời điều đó. Trong trạng thái thức giấc, trung tâm tạo ra trung tâm còn lại. Trong đó, toàn vấn đề của liên hệ nảy sinh, và thế là sự phân hai nảy sinh, những xung đột, nỗ lực để khuất phục sự phân

hai. Chính là trung tâm mà tạo ra sự phân chia này. Tôi thấy điều đó trong trạng thái thức giấc bởi vì có một trung tâm, sự liên hệ của nó sẽ luôn luôn bị phân chia. Sự phân chia là không gian và thời gian và khi có thời gian và không gian như sự phân chia, chắc chắn phải có sự xung đột. Điều đó đơn giản, rõ ràng. Vì vậy, tôi thấy trong suốt thời gian thức giấc, điều gì đang xảy ra luôn luôn là điều chỉnh, so sánh, hung bạo, bắt chước. Khi trung tâm đi ngủ nó duy trì sự phân chia ngay cả khi nó ngủ.

SWS: Anh có ý gì khi nói trung tâm đi ngủ?

K: Chúng ta không biết trạng thái đó là gì. Chúng ta sắp sửa thâm nhập.

S: Trong ý thức thức giấc, người trải nghiệm là trung tâm.

K: Người trải nghiệm là trung tâm, trung tâm là ký ức, trung tâm là hiểu biết, mà luôn luôn ở trong quá khứ. Trung tâm có lẽ chiếu rọi vào tương lai nhưng nó vẫn còn có những gốc rễ của nó trong quá khứ.

D: Trung tâm là hiện tại, tôi không biết quá khứ hay tương lai.

K: Bạn sẽ không bao giờ nói điều đó, nếu bạn có một trung tâm.

D: Chừng nào sự nhận dạng của tôi còn được quan tâm, quá khứ và tương lai chỉ là những bồi thêm, tôi không liên quan gì với chúng. Tôi là hiện tại.

A: Bạn là đứa trẻ của quá khứ, bạn là người thừa kế đối với mọi thứ của quá khứ.

D: Không phải đâu. Đó là một giả thuyết. Làm thế nào tôi biết quá khứ?

K: Ngôn ngữ bạn đang nói, tiếng Anh, là kết quả của quá khứ.

P: Nếu người ta hiện diện, quá khứ hiện diện.

D: Đó là một lý thuyết.

A: Làm thế nào điều đó có thể là một lý thuyết? Chính sự kiện rằng bạn ra đời hàm ý rằng bạn là đứa trẻ của quá khứ.

D: Tôi không biết quá khứ, tôi không biết tương lai.

P: Nếu người ta được tự do khỏi cả quá khứ lẫn tương lai, vậy thì không có vấn đề. Chúng ta hãy nói về những người mà quan tâm đến quá khứ.

D: Tôi là một không-thực thể rất tí ti cùng một cảm thấy của trạng thái ‘cái tôi’. Tôi không biết gì về quá khứ hay tương lai.

A: Liệu ‘cái tôi’ không được tạo ra và được sáng chế bởi tổng thể của quá khứ – người cha của tôi, người ông của tôi, hay sao? Làm thế nào tôi có thể phủ nhận điều đó? Chính ý thức của tôi được tạo thành từ quá khứ.

P: Có quá khứ nhân loại, chủng tộc, cá nhân. Nhìn kìa, Deshpande, tôi nhớ lại bàn luận hôm qua và bàn luận nảy ra trong đang bàn luận hôm nay của tôi.

D: Vị trí của tôi là, tôi không biết về quá khứ hay tương lai. Nó là một bồi thêm từ từ.

A: Deshpandeji, khi bạn nói tôi là hiện tại, làm ơn suy nghĩ. Liệu bạn có ý nói rằng bạn chỉ là khoảnh khắc này, không quá khứ và không tương lai? Liệu nó là một lý thuyết hay một sự kiện? Vậy thì bạn trong samadhi thiên định.

K: Chờ một chút, thưa bạn. Chúng ta hãy yên lặng. Bạn nói tiếng Anh. Đó là một bồi thêm từ từ. Trung tâm mà bồi thêm từ từ là gì?

D: Trung tâm đó tôi gọi là ‘cái tôi’, nhưng tôi không biết.

K: Thế là, trung tâm mà đã tích lũy là ‘cái tôi’.

D: Người tích lũy và vật được tích lũy không là một.

K: Ai là trung tâm mà đang tích lũy? Liệu có một trung tâm mà không tích lũy? Liệu trung tâm đó khác biệt những sự việc mà nó đã tích lũy?

D: Tôi không thể trả lời điều đó.

M: Tất cả những thứ đó là nội dung của ý thức.

K: Chúng ta đã nói nội dung của ý thức là ý thức. Nếu không có ý thức, không có tích lũy.

M: Tôi đã không nói điều đó.

K: Tôi đã nói nó, chúng ta đã bắt đầu bằng nó.

M: Nội dung của ý thức là ý thức. Điều đó có nghĩa, khi không có nội dung, không có ý thức.

K: Đó là điều gì nó có nghĩa.

D: Thế là, nó có nghĩa rằng có ý thức không phân hai.

K: Không, không. Đó là một phỏng đoán. Hãy bám chặt điều gì chúng ta đã bắt đầu. Ý thức là nội dung của nó. Nội dung là ý thức. Đây là một sự kiện tuyệt đối.

A: Thưa anh, tại bất kỳ thời điểm nào, ‘cái tôi’ này không thể chỉ huy toàn cánh đồng của ý thức như bộ phận của phạm vi thuộc sự nhận biết của nó. Trong nhận biết của tôi, tôi không thấy toàn cánh đồng.

K: Bởi vì có một trung tâm. Khi có một trung tâm, có sự phân chia.

P: ‘Cái tôi’ chỉ vận hành qua một qui trình của suy nghĩ mà phân chia.

K: Đó là tất cả.

A: Điều gì tôi đã suy nghĩ là rằng nội dung của ý thức phải là bộ phận của phạm vi thuộc sự nhận biết của tôi. Liệu nó không là như thế, hay sao?

P: Nếu nó là bộ phận thuộc sự nhận biết của tôi, vậy thì toàn nội dung của ý thức là ý thức và không còn gì khác nữa. Vậy thì tôi sẽ nghỉ ngơi cùng ý thức. Nhưng tôi ngồi trước mặt anh và nói, ‘Chỉ cho tôi phương cách,’ và anh tiếp tục nói, ‘Khoảnh khắc bạn hỏi phương cách, bạn sẽ không bao giờ biết phương cách.’ Chúng tôi vẫn còn nài nỉ anh chỉ cho phương cách.

S: Mấu chốt đầu tiên là rằng chúng ta trải nghiệm chỉ một mảnh và không phải ý thức tổng thể.

K: Đó là điều gì tôi đang nói. Ch ừng nào còn có một trung tâm, phải có sự phân chia và sự phân chia là ‘cái tôi’ và ‘cái bạn’ và sự xung đột ở trong sự liên hệ đó.

S: Liệu anh đang nghĩ trung tâm này như ngang bằng ý thức hay liệu nó là một mảnh của ý thức tổng thể?

K: Trung tâm là nội dung của ý thức.

S: Thế là, chính ý thức bị phân chia?

P: Anh nói trung tâm này là thời gian-không gian, có vẻ anh cũng thừa nhận khả năng của vượt khỏi cánh đồng của thời gian-không gian. Trung tâm là cái mà vận hành. Nó không có khả năng vượt khỏi. Nếu nó có thể, thời gian và không gian sẽ không còn là nội dung của ý thức.

K: Chúng ta hãy bắt đầu lại. Nội dung của ý thức là ý thức. Điều đó không thể bác bỏ được. Trung tâm là vật tạo tác của những mảnh. Trung tâm trở nên nhận biết được những mảnh khi những mảnh bị kích động hay đang hành động. Trung

tâm là người quan sát về những mảnh. Trung tâm không tự đồng hóa chính nó cùng những mảnh. Thế là luôn luôn có người quan sát và vật được quan sát, và người suy nghĩ và vật được suy nghĩ. Vì vậy, trung tâm là vật tạo tác của những mảnh và trung tâm cố gắng tập hợp những mảnh cùng nhau và vượt khỏi. Một trong những mảnh nói ‘ngủ’ và một trong những mảnh nói ‘thức’. Trong trạng thái của thức, có vô trật tự. Trong suốt giấc ngủ những tế bào não cố gắng mang lại trật tự bởi vì bạn không thể vận hành hiệu quả trong vô trật tự.

S: Bộ não cố gắng mang lại trật tự. Tiến hành đó là phân hai hay không phân hai?

K: Tôi sẽ chỉ nó cho bạn. Những tế bào não đòi hỏi trật tự. Ngược lại, chúng không thể vận hành. Không có sự phân hai trong tiến hành này. Suốt ban ngày, có vô trật tự bởi vì trung tâm hiện diện ở đó, trung tâm là nguyên nhân của sự phân chia; sự phân chia nó nhận biết được chỉ qua những mảnh; nó không nhận biết được tổng thể của những mảnh và, vì vậy, không có trật tự và, vì vậy, nó sống trong vô trật tự. Nó là vô trật tự. Mặc dù nó nói, ‘tôi phải trải nghiệm’, nó đang sống trong vô trật tự, đang sống trong hỗn loạn. Nó không thể làm bất kỳ thứ gì khác ngoài trừ tạo tác vô trật tự bởi vì nó vận hành chỉ trong sự phân chia. Đúng chứ, thưa bạn?

A: Vâng, thưa anh. Nó là như thế.

K: Những tế bào não cần trật tự; ngược lại, chúng trở nên loạn thần kinh, phá hoại. Đó là một sự kiện. Luôn luôn những tế bào não đang đòi hỏi trật tự và luôn luôn trung tâm đang tạo ra sự phân chia. Những tế bào não cần trật tự. Trật tự này

bị khước từ khi có một trung tâm bởi vì luôn luôn trung tâm đang tạo ra sự phá hoại, sự phân chia, sự xung đột, và mọi chuyện còn lại của nó, mà là một khước từ của an toàn, mà là khước từ của trật tự. Không có sự phân hai. Tiến hành này đang xảy ra. Bộ não đang nói ‘tôi phải có trật tự’, không là sự phân hai.

A: Liệu chúng là hai chuyển động độc lập?

P: Tôi cảm thấy chúng ta đang chuyển động khỏi cái sự việc mà hiển nhiên đối với chúng ta.

K: Điều này rất hiển nhiên.

P: Nó không hiển nhiên. Những tế bào não đang tìm kiếm trật tự là không hiển nhiên.

K: Tôi sẽ chỉ nó cho bạn trong chốc lát.

S: Pupulji, toàn thể giới vật chất, bất kể sự hỗn loạn, duy trì một trật tự lạ thường. Chính là bản chất của vũ trụ phải duy trì trật tự.

P: Ý nghĩa thời gian của những người khoa học không là một điều thực tế đối với chúng ta. Những tế bào não đang tìm kiếm trật tự không là một điều thực tế đối với chúng ta. Tôi không biết nhưng nó có lẽ. Anh đang chuyển động khỏi một sự kiện sang một sự kiện mà vượt khỏi sự hiểu rõ của chúng tôi.

K: P, cả hai chúng ta đều thấy mấu chốt. Nơi nào có một trung tâm, phải có xung đột, phải có phân chia, phải có mọi

hình thức của tách rời giữa ‘bạn’ và ‘tôi’, nhưng trung tâm đang tạo ra sự phân chia này. Làm thế nào bạn biết?

P: Bởi vì tôi đã quan sát nó trong chính tôi?

K: Bằng từ ngữ hay thực sự?

P: Thực sự.

K: Trung tâm là vật tạo tác của những mảnh. Trung tâm là mảnh. Toàn cảnh đồng này là vô trật tự. Làm thế nào bạn nhận biết vô trật tự này?

P: Tôi đã thấy nó.

K: Chờ đã, bạn không đang trả lời câu hỏi của tôi. Tha thứ cho tôi. Tôi đang hỏi bạn, làm thế nào bạn nhận biết vô trật tự này? Nếu chính là trung tâm mà nhận biết rằng nó là vô trật tự, vậy thì nó vẫn còn là vô trật tự.

P: Tôi thấy điều đó.

K: Bạn thấy rằng khi trung tâm nhận biết rằng đây là vô trật tự vậy thì nó tạo ra một phân hai như trật tự và vô trật tự. Vì vậy, làm thế nào bạn quan sát vô trật tự – có trung tâm hay không có trung tâm? Nếu nó là một quan sát có trung tâm đó, có một phân chia. Nếu không có sự quan sát của trung tâm đó, vậy thì chỉ có vô trật tự.

P: Hay trật tự.

K: Chờ đã. Làm ơn thâm nhập chậm chậm. Khi trung tâm nhận biết rằng có vô trật tự, có sự phân chia, và phân chia này là chính bản thể của vô trật tự. Khi trung tâm không hiện diện ở đó và nhận biết, việc gì xảy ra?

P: Vậy thì, không có trung tâm; không vô trật tự.

K: Thế là, điều gì đã xảy ra? Không có vô trật tự. Đó là một sự kiện. Đó là điều gì những tế bào não đòi hỏi.

P: Khi anh giới thiệu *điều đó*, anh hủy bỏ *điều này*. Lúc này, chúng ta hãy thâm nhập tiếp tục.

K: Ngừng ở đó. Thế là tôi đã khám phá điều gì đó, rằng trung tâm tạo tác không gian và thời gian. Nơi nào có không gian và thời gian, phải có phân chia trong sự liên hệ và, thế là, vô trật tự trong sự liên hệ. Bởi vì đã có vô trật tự trong sự liên hệ, nó tạo ra vô trật tự thêm nữa bởi vì đó là chính bản chất của trung tâm. Không những có vô trật tự trong sự liên hệ, nhưng còn cả vô trật tự trong suy nghĩ, hành động, ý tưởng.

P: Tôi muốn đặt ra cho anh một câu hỏi: Cái nào là sự kiện đó – sự nhận biết của trật tự hay . . . ?

K: Bạn chỉ nhận biết vô trật tự. Chỉ lắng nghe. Tôi cũng đang cảm thấy phương hướng của tôi, bạn hiểu rõ. Tôi thấy trung tâm là cái nguồn của vô trật tự bất kỳ nơi nào nó chuyển động – trong liên hệ, trong suy nghĩ, trong hành động, trong nhận biết. Có người nhận biết và vật được nhận biết. Vì vậy, bất kỳ nơi nào trung tâm vận hành, chuyển động, làm việc, có động lượng của nó, phải có phân chia, xung đột và mọi việc

còn lại của nó. Nơi nào có trung tâm, có vô trật tự. Vô trật tự là trung tâm. Làm thế nào bạn nhận biết? Liệu trung tâm nhận biết vô trật tự hay liệu chỉ có vô trật tự? Nếu không có trung tâm để nhận biết vô trật tự, có trật tự thực sự. Lúc đó chắc chắn, những mảnh kết thúc bởi vì không có trung tâm mà đang tạo tác những mảnh.

P: Trong ý nghĩa đó, kho ảnh khắc những mảnh hiện diện, thực tế là mảnh. Khi những mảnh kết thúc, thực tế là không sự kiện. Vì vậy, không có sự phân chia. Anh trở lại trong vị trí của Vedanta.

K: Tôi khước từ chấp nhận nó.

P: Tôi đang đặt ra nó cho anh.

A: Tôi muốn nói rằng khi anh nói ‘cái tôi’ là cái nguồn và trung tâm của vô trật tự, hay trung tâm là cái nguồn và nó là vô trật tự, đó là một sự kiện cho tôi. Khi anh nói rằng nếu không có trung tâm đang quan sát vô trật tự đó –

K: Không. Tôi đã hỏi: Ai đang quan sát vô trật tự đó? Achyutji, hãy thấy điều này. Không có ý thức của trật tự. Và đó là vẻ đẹp của trật tự.

P: Từ ngữ ‘thực tế’ có ý nghĩa gì đối với anh?

K: Không gì cả.

P: Anh có ý gì qua câu nói đó? Tôi mu ốn thâm nhập từ ngữ ‘không gì cả’ đó.

K: Khi nó là cái gì đó, nó không nhận biết.

A: Lãnh vực của nhận thức là lãnh vực của không thực tế.

K: Không, hãy cẩn thận, thưa bạn. Chờ một chút. Lúc này, hãy để lại điều đó. Chúng ta hãy thâm nhập nghi vấn của giấc mộng bởi vì chắc chắn đó là một trong những mảnh thuộc sống của chúng ta. Những giấc mộng là gì? Ma trận của cấu trúc của những giấc mộng là gì? Làm thế nào chúng xảy ra?

Q: Nó xảy ra khi những ham muốn không được hoàn tất suốt ban ngày.

K: Vậy là, bạn đang nói suốt ban ngày tôi ham muốn điều gì đó và nó đã không đư ợc hoàn tất, không được thực hiện, nó đã không được giải quyết xong. Vậy là, ham muốn tiếp tục.

P: Tại sao chúng ta vượt khỏi? Suy nghĩ là một tiến trình vô tận không có một khởi đầu, được đẩy ra từ những tế bào não. Trong cùng cách, có một thời kỳ khi cái trí hoàn toàn ngủ, nó là một hình thức khác của cùng đẩy ra đó.

K: Chính xác nó là cùng sự việc. Chuyển động của ban ngày vẫn còn tiếp tục. Vì vậy, trung tâm mà là nhân tố của vô trật tự, đang tạo ra vô trật tự suốt ban ngày, vẫn còn tiếp tục, chuyển động đó mà trở thành giấc mộng, thuộc biểu tượng hay cách khác, là cùng chuyển động.

M: Anh tiếp tục nói rằng trung tâm là cái nguồn của vô trật tự.

K: Trung tâm là vô trật tự, không phải cái nguồn.

M: Ý thức của ‘cái tôi’ là một đòi hỏi liên tục đang ao ước trật tự. Không có người nào phải tạo ra nó, và ở trong thế giới này tôi đang van xin trật tự, đang tìm kiếm trật tự, và tất cả phân hai đó là một phân hai được cho, không phải một phân hai được tạo ra.

K: Không, xin lỗi.

M: Tôi thấy nó là như thế. Tôi không muốn phân hai.

K: Chính sự tìm kiếm này là phân hai. Tất cả sống của chúng ta là một tìm kiếm cho không phân hai.

M: Tôi biết rằng bất kỳ việc gì tôi thực hiện đều vì mục đích của trật tự. Trật tự có lẽ tạm thời, một chút xíu trật tự nhỏ nhoi, nhưng dầu vậy, không có hành động, không có tư thế của cái trí mà không nhắm vào trật tự, dù người ta đang ăn, đang uống, hay đang ngủ. Nó cũng khiến cho sống có thể được. Vì vậy, hỗn loạn là điều gì đó mà đang bắt buộc tôi phải chấp nhận, vô trật tự bị áp đặt vào tôi. Đó là sự quan sát của tôi. Nếu anh nói nó không phải, vậy thì sự quan sát của tôi và sự quan sát của anh khác biệt.

P: Trong tất cả những quan sát, chúng ta đang ở cùng Krishnaji và chúng ta đã quan sát cái tôi đang vận hành và bản chất của cái tôi đã được phơi bày.

M: Không, nó chỉ là một giả định. Chúng ta đang đùa giỡn cùng những từ ngữ. Cái trí không thể sắp xếp những yếu tố. Không có sự việc như một phơi bày trong điều này, thưa anh. Không có người nào bảo cho chúng ta.

P: Tôi đồng ý. Chính tiền hành của tự quan sát về chính mình phơi bày nó. Không phải người nào đó đang bảo cho anh.

K: Người này nói trung tâm này là cái nguồn của vô trật tự. Chuyển động của sống ban ngày tiếp tục trong giấc ngủ. Nó là cùng chuyển động và những giấc mộng là sự diễn tả của ‘cái tôi’ đó. Khi tôi thức dậy, tôi nói ‘tôi vừa trải qua những giấc mộng’. Đó chỉ là một phương tiện của chuyển tải; những giấc mộng là ‘cái tôi’, những giấc mộng không tách khỏi trung tâm mà đã tạo ra chuyển động này, vô trật tự này. Yếu tố kế tiếp là ngủ sâu. Liệu bạn nhận biết khi bạn ngủ rất sâu?

S: Ai nhận biết rằng đã có ngủ sâu? Người ta không nhận biết được ngủ sâu. Anh không nói, ‘Tôi đã trải qua một giấc ngủ lạ thường.’ Anh có lẽ nói, ‘Tôi đã không có những giấc mộng, tôi đã trải qua một giấc ngủ an bình.’

P: Nó thực sự đang nói rằng bạn đã có một giấc ngủ tốt.

M: Khi tôi ngủ rất sâu, tôi hoàn toàn nhận biết rằng tôi không có những suy nghĩ, tôi không có ý thức.

K: Vì vậy, tất cả mọi điều mà người ta có thể nói là: ‘Tôi đã có một giấc ngủ rất tốt mà không có những giấc mộng.’ Làm thế nào người ta thâm nhập trạng thái đó mà không có những giấc mộng, một trạng thái mà vừa lúc này bạn đã gọi là ngủ sâu? Liệu bạn thực hiện nó qua cái trí ý thức hay một lý thuyết, hay bằng cách lặp lại điều gì người nào đó đã nói về nó? Làm thế nào bạn thâm nhập vào nó?

S: Giấc ngủ phải tự phơi bày về chính nó. Ngược lại, anh không thể thâm nhập vào trạng thái còn lại.

K: Tại sao bạn muốn thâm nhập vào nó?

S: Bởi vì tôi muốn biết liệu nó là cùng trạng thái.

P: Có một trạng thái của đang ‘thức giấc’ và một trạng thái của ‘ngủ sâu’.

SWS: Trải nghiệm riêng của tôi là rằng khi có một giấc ngủ mà không có những giấc mộng, không có trung tâm. Sau đó trung tâm xuất hiện lại, nó nhớ rằng tôi đã ngủ mà không có những giấc mộng, lại nữa trung tâm bắt đầu sự vận hành của nó.

S: Ngủ sâu là một giấc ngủ mà không có một trung tâm.

K: Tại sao chúng ta không chỉ nói về điều gì có thể biết được.

P: Nhưng anh đã muốn thâm nhập vào ngủ sâu. Liệu có thể thâm nhập vào ngủ sâu?

D: Tôi chỉ thấy một sự kiện: trong giấc ngủ không có trung tâm.

K: Bạn ấy đã nói ngủ sâu có nghĩa không có trung tâm.

M: Ngủ sâu có nghĩa cường độ rất thấp của ý thức.

P: Tôi đã đưa ra câu hỏi: Liệu có thể thâm nhập vào ngủ sâu?

K: Bạn có ý gì qua từ ngữ ‘thâm nhập’? Liệu tôi có thể thâm nhập, liệu trung tâm có thể thâm nhập? Bạn xem một cuốn

phim tại rạp chiếu bóng. Bạn không đang đồng hóa cùng nó; bạn không là bộ phận của nó; bạn chỉ đang quan sát.

S: Cái gì đang quan sát mà không có đang đồng hóa?

K: Không có người nào để quan sát. Chỉ có quan sát.

S: Điều gì Pupulđã hỏi là rằng: Liệu ngũ sâu có thể được thâm nhập?

K: Chúng ta hiểu rõ điểu đó. Liệu nó có thể được phơi bày, liệu nó có thể được lộ diện, liệu nó có thể được quan sát? Tôi nói 'có'. Liệu tôi có thể quan sát bạn, chỉ quan sát mà không đặt tên? Dĩ nhiên, nó có thể. Người quan sát là trung tâm, người quan sát là quá khứ, người quan sát là người phân chia; người quan sát là không gian giữa bạn và tôi.

P: Trước hết, anh phải có những công cụ, những dụng cụ mà nhờ vào chúng việc này có thể được. Người ta phải có một trạng thái của nhận biết nơi việc này có thể được. Chỉ khi nào có trạng thái của nhận biết này hay *jagriti* thì việc đó mới có thể được.

K: Liệu có một quan sát vô trật tự này mà không có trung tâm đang trở nên nhận biết được rằng có vô trật tự? Nếu điều đó có thể được giải quyết, tôi đã giải quyết được toàn động lượng của nó. Trật tự là gì? Chúng ta đã nói trung tâm không bao giờ có thể nhận biết được trật tự. Vậy thì, trạng thái đó là gì? Vậy thì, đạo đức của cái mà không có ý thức của đạo đức là gì? Điều gì con người chấp nhận theo truyền thống là luyện tập. Kiêu ngạo đang luyện tập khiêm tốn vẫn còn là kiêu ngạo. Vậy thì, đạo đức là gì? Nó là một trạng thái mà

trong đó không có ý thức của đạo đức. Tôi chỉ đang thâm nhập. Nếu trung tâm nhận biết rằng nó có khiếm tốn, nó không là khiếm tốn. Đạo đức là một trạng thái của cái trí nơi nó không nhận biết rằng nó có đạo đức. Vì vậy, nó vượt khỏi tất cả luyện tập, tất cả phương tiện để đạt được cái gì đó . Thấy vô trật tự không từ một trung tâm là trật tự. Bạn không thể nhận biết trật tự đó. Nếu bạn nhận biết nó, nó là vô trật tự.

Bản chất của Tuyệt vọng

P: Liệu chúng ta có thể thâm nhập những gốc rễ của tuyệt vọng? Nó là một vấn đề rất thực tế trong sống của chúng ta. Trong một ý nghĩa, gốc rễ của đau khổ là gốc rễ của tuyệt vọng; nó phải thuộc cùng bản chất.

K: Tôi không hiểu tuyệt vọng là gì. Tôi không bao giờ cảm thấy nó. Vì vậy, làm ơn chuyển tải nó sang tôi. Bạn có ý gì qua từ ngữ tuyệt vọng?

P: Một ý thức của hoàn toàn vô dụng.

K: Đó là nó – một ý thức của hoàn toàn vô dụng? Tôi nghi ngờ điều đó. Nó không hoàn toàn là điều đó. Bởi vì không biết phải làm gì, bạn sẽ gọi điều đó là tuyệt vọng?

R: Sự vắng mặt hoàn toàn của ý nghĩa và quan trọng: liệu đó là điều gì anh có ý?

FW: Tôi muốn gợi ý ‘một trạng thái của hy vọng bị tê liệt’.

P: Tuyệt vọng, trong một ý nghĩa, thực sự không liên quan đến hy vọng.

K: Liệu nó có liên quan đến đau khổ? Liệu nó là tự thương xót? Tôi đang thâm nhập, tôi không đang gợi ý.

P: Nó không là tự thương xót. Tự thương xót bị giới hạn trong mức độ của một tình huống.

K: Chúng ta đang thâm nhập. Liệu nó liên quan đến đau khổ? Liệu đau khổ liên quan đến tuyệt vọng và ý thức của tự thương xót sâu thẳm mà không thể tìm được một lối thoát?

P: Tôi cảm thấy tất cả những diễn tả này đều bị hạn chế.

K: Chúng bị hạn chế, nhưng chúng ta sẽ khiến cho chúng bao quát hơn. Liệu bạn sẽ nói rằng nó là kết thúc của con đường, đang đến kết thúc của sự trói buộc? Nếu không còn cách nào dựa vào cái gì đó, bạn tìm kiếm chỗ dựa khác, nhưng điều đó không có nghĩa tuyệt vọng.

FW: Tôi có thể tưởng tượng rằng người mẹ mà người con của bà ấy chết, bị tuyệt vọng.

K: Không hoàn toàn như thế. Tôi sẽ không gọi điều đó là tuyệt vọng. Tôi nên nghĩ điều này có liên quan đến đau khổ.

P: Tất cả chúng ta đều không biết tuyệt vọng, hay sao?

K: Tôi không biết. Tôi đang hỏi; bảo cho tôi.

P: Có một ý thức hoàn toàn và trọn vẹn của sự vô dụng.

K: Không, Pupul. Thay vì ‘vô dụng’, sử dụng một từ ngữ có ý nghĩa nhiều hơn – vô dụng thì quá vô ích – giải thích nó một cách khác.

R: Tôi nghĩ nó là kết thúc của sự trói buộc.

K: Kết thúc của hy vọng, kết thúc của tìm kiếm, kết thúc của liên hệ. Liệu người nào khác biết tuyệt vọng?

FW: Tôi nghĩ nó là một bức tường trắng xóa.

K: Bức tường trắng xóa không là tuyệt vọng.

A: Cái gì đó chết thậm chí trước khi anh chết.

K: Liệu đó là tuyệt vọng?

Par: Vô vọng hoàn toàn.

B: Liệu có bất kỳ sự liên quan nào với đau khổ? Tôi nghĩ nó ở tận đáy của đau khổ, vực thẳm của đau khổ.

K: Balasundaram, bạn có ý nói bạn chưa bao giờ biết đến tuyệt vọng?

Par: Nó là đối nghịch của hy vọng.

K: Không, thưa Doctor. Bạn biết tuyệt vọng là gì? Liệu bạn có thể giải thích cho tôi nó là gì?

Par: Một trạng thái sinh ra từ những thất bại.

K: Thất bại? Bạn đang khiến cho nó thành quá nhỏ nhen. Tôi nghĩ tuyệt vọng có một bức tranh khá rộng lớn. Tôi đã nói chuyện với nhiều người đang tuyệt vọng. Rõ ràng, không người nào trong các bạn biết tuyệt vọng. Đúng chứ?

R: Tôi không nghĩ tôi biết tuyệt vọng. Tôi biết đang trải qua đau khổ là gì.

K: Tôi muốn thâm nhập. Khi chúng ta nói về tuyệt vọng, liệu nó là cái gì đó sâu thẳm, hay liệu nó chỉ là kết thúc của sự trôi buộc?

P: Anh biết tuyệt vọng. Lúc này, làm ơn giải thích cho chúng tôi chút ít về nó.

Par: Liệu nó là tối tăm?

K: Không, thưa bạn. Bạn biết tuyệt vọng là gì? Một người đang trải qua đau khổ biết chính xác nó có nghĩa gì. Ông ta không nói lòng vòng. Ông ta nói tôi đã trải qua đau khổ, tôi biết người con trai của tôi chết, và có một ý thức kinh hoàng của cô lập, mất mát, một ý thức của tự thương xót, một trận bão nhiễu loạn khủng khiếp; nó là một khủng hoảng. Liệu bạn sẽ nói tuyệt vọng là một khủng hoảng?

JC: Vâng, thưa anh.

K: Làm ơn đừng vội vàng đồng ý tôi. Ngoại trừ một hay hai người, rõ ràng dường như không ai đã bị tuyệt vọng.

R: Liệu nó là một dạng của tẩu thoát khỏi đau khổ?

K: Trong tuyệt vọng, liệu ganh tị có dính dáng, một ý thức của mất mát? Tôi sở hữu bạn và bỗng nhiên bạn từ bỏ tôi, thiết lập một bức tường chống lại tôi – liệu đó là bộ phận của tuyệt vọng? Tôi xin lỗi vì đây là cái gì đó hoàn toàn tách khỏi chiều sâu thăm thẳm của tôi. Tôi không đang nói nó hợp lý

hay không hợp lý; nhưng tôi chỉ đang hỏi ‘tuyệt vọng’ là gì? Nghĩa lý theo tự điển của nó là gì?

FW: Gốc rễ của từ ngữ có từ từ ngữ hy vọng.

K: Liệu bạn đã từng tuyệt vọng, thưa bạn? Sử dụng từ ngữ chung mà bạn và tôi sử dụng, liệu bạn biết nó có nghĩa gì – tuyệt vọng? Liệu nó là một ý thức sâu thẳm của sợ hãi?

P: Khi anh thâm nhập những chiều sâu của chính anh, ngay gốc rễ của chính anh, liệu anh nghĩ có thể phân biệt giữa sợ hãi và tuyệt vọng?

K: Không, vậy thì tại sao bạn sử dụng từ ngữ ‘tuyệt vọng’?

A: Thưa anh, tôi nghĩ từ ngữ tuyệt vọng khác biệt với ý nghĩa của sợ hãi.

P: Khi anh chạm đáy, lúc đó rất khó khăn để phân biệt giữa sợ hãi, đau khổ, tuyệt vọng.

K: Liệu tôi được phép hỏi – không phải bạn một cách cá nhân – liệu bạn thực sự đã đến được những chiều sâu thẳm nhất của chính bạn? Và khi bạn đến đó, liệu nó là tuyệt vọng?

P: Thưa anh, khi anh đưa ra câu hỏi đó, không thể có đáp án nào có thể được. Làm thế nào người ta biết những chiều sâu?

K: Nó là một ý thức của không còn hy vọng hay liệu nó còn nhiều hơn điều đó?

P: Nó còn nhiều hơn điều đó. Bởi vì trong trạng thái không còn hy vọng anh có hy vọng.

K: Vì vậy, nó là điều gì đó còn có ý nghĩa nhiều hơn là hy vọng. Cảm thấy đó là gì hay trạng thái đó nơi người ta cảm thấy một cách trọn vẹn, tổng thể trong tuyệt vọng là gì? Liệu nó là bất động của bất kỳ loại nào xảy ra, và bởi vì không có sự chuyển động, liệu bạn sẽ gọi điều đó là tuyệt vọng?

P: Làm thế nào anh phân biệt?

K: Nhìn kìa, tôi yêu quý người con trai của tôi và cậu ấy đã rơi vào tình trạng rất tồi tệ và tôi không thể làm bất kỳ điều gì cả. Thậm chí tôi không thể nói chuyện với cậu ấy, thậm chí tôi không thể tiếp cận cậu ấy, tôi không thể đến gần cậu ấy, sờ chạm cậu ấy. Liệu trạng thái đó sẽ là tuyệt vọng? Từ ngữ ‘không còn hy vọng’: không còn hy vọng và tuyệt vọng. Bạn sẽ nghĩ không còn hy vọng là một trạng thái của tuyệt vọng?

FW: Thỉnh thoảng chúng ta nói: ‘tôi muốn cái gì đó một cách không hy vọng.’ Có một chiều rơi trong câu nói đó rằng tôi muốn cái gì đó.

P: Có một khẩn cấp đến một hướng trong câu đó. Trong điều này không có sự khẩn cấp đến bất kỳ hướng nào.

FW: Vậy thì tuyệt vọng không là từ ngữ phù hợp.

P: Tuyệt vọng là một từ ngữ rất quan trọng trong sống.

B: Nó cũng là cường độ tối thiểu của năng lượng. Ở trong tuyệt vọng không phải là không còn hy vọng về cái gì đó –

nhưng là chạm điểm thấp nhất của năng lượng mà tất cả chúng đều là một.

P: Khi bạn lao vào những chiều sâu, bạn không thể tách rời đau khổ khỏi tuyệt vọng. Tôi không nghĩ rằng tại căn bản sự phân biệt là hợp lý.

S: Pupilji, khi bạn bắt đầu, bạn đã muốn thực hiện một phân biệt giữa tuyệt vọng và đau khổ.

P: Tôi đang phát giác rằng khi bạn chìm xuống, khoét sâu, sự phân biệt giữa tuyệt vọng và đau khổ không hiện diện.

K: Liệu bạn đang hỏi gốc rễ của đau khổ là gì?

P: Không, thưa anh. Tôi phát giác rằng tôi không thể tách rời đau khổ khỏi tuyệt vọng.

JC: Tuyệt vọng là một cảm thấy của trống không.

FW: Nhưng gốc rễ của từ ngữ phải có ý nghĩa nào đó.

P: Nó có lẽ không có ý nghĩa. Một từ ngữ có lẽ không bao hàm ý nghĩa của nó. Thưa anh, chắc hẳn vài người đã đến gặp anh trong tuyệt vọng. Có đau khổ của trống không, của tuyệt vọng.

K: Pupilji, liệu chúng ta đang nói tuyệt vọng có liên quan đến đau khổ, liên quan đến ý thức của phủ nhận hoàn toàn tất cả mọi liên hệ?

P: Vâng, một đau khổ toàn bộ, tổng thể.

K: Một đau khổ toàn bộ, cảm thấy trọn vẹn của cô lập hoàn toàn mà có nghĩa không có tiếp cận hay liên quan đến bất kỳ thứ gì. Liệu tuyệt vọng có liên quan đến đau khổ, liên quan đến cô lập, kiềm chế?

JC: Có một kết thúc đối với nó, kết thúc của tất cả hy vọng của anh hay mong đợi của anh.

K: Liệu bạn, hay bất kỳ người nào đã đến được mấu chốt của nó? Tối tăm của linh hồn, những người Thiên chúa giáo gọi nó, đêm tối tăm của linh hồn? Liệu bạn sẽ gọi nó là điều đó? Liệu điều đó là tuyệt vọng? Điều đó còn có uy lực hơn là tuyệt vọng.

P: Anh không thể bảo với tôi rằng tôi ở tại mức độ này hay mức độ kia.

K: Liệu chúng ta được phép bắt đầu theo cách này, Pupil? Trước hết, chúng ta hãy sử dụng từ ngữ và chiều sâu của từ ngữ đó, nghĩa lý của từ ngữ ‘đau khổ’ đó. Bắt đầu bằng điều đó.

P: Trong những mức độ khác nhau, tất cả chúng ta đều biết đau khổ.

K: Thương tiếc, một ý thức của không còn hy vọng, một ý thức của không lối thoát. Liệu điều đó tạo ra tuyệt vọng?

P: Đó là tuyệt vọng. Anh phản đối cái gì?

K: Tôi sẽ không gọi nó là tuyệt vọng. Chúng ta hãy thâm nhập chậm chậm. Chúng ta hãy cảm thấy cách của chúng ta.

Người con trai của tôi chết, và đó là điều gì tôi gọi là đau khổ. Tôi đã mất cậu ấy. Tôi sẽ không bao giờ gặp lại cậu ấy. Tôi đã sống cùng cậu ấy, chúng tôi đã vui đùa cùng nhau, mọi thứ đã qua rồi và bỗng nhiên ngay tức khắc tôi nhận ra rằng tôi cô độc làm sao. Liệu bạn sẽ gọi cảm thấy đó, ý thức sâu thẳm của cô độc đó, không có một người đồng hành, là tuyệt vọng? Hay, liệu ý thức của sự nhận biết sâu thẳm đó, của một hoàn toàn không có bất kỳ loại liên hệ nào, mà là cô độc? Liệu bạn sẽ nói cô độc đó là tuyệt vọng?

P: Anh sử dụng một từ ngữ để diễn tả một tình huống, để phù hợp một tình huống.

K: Tôi sẽ diễn tả hoàn cảnh đó.

P: Anh có thể sử dụng từ ngữ ‘đau khổ’ hay anh có thể sử dụng từ ngữ ‘tuyệt vọng’ nhưng hình huống vẫn còn giống hệt.

K: Nó là gì, làm thế nào thoát khỏi nó, phải làm gì với nó?

P: Không anh vừa nói ‘ở lại trọn vẹn cùng đau khổ’. Liệu đau khổ là sự tập hợp của năng lượng?

K: Tôi không theo kịp.

P: Anh vừa nói rằng trong chiều sâu của đau khổ là sự tập hợp của tất cả năng lượng. Điều này phải thuộc cùng bản chất.

K: Tôi hiểu rõ đi điều gì bạn đang nói. Tối hôm qua K đã nói đau khổ là bản thể của tất cả năng lượng, bộ phận cốt lõi của

tất cả năng lượng. Tất cả năng lượng đều được tập trung ở đó; tôi nghĩ đi ều đó đúng. Lúc này, liệu đó là một sự kiện. Liệu đó là một thực sự?

P: Chắc chắn sáng nay tôi đã có một cảm thấy của cái đó mà tôi gọi là tuyệt vọng. Chắc chắn tôi đã có nó, t ổng thể, trọn vẹn. Lúc này dù tôi thực hiện bất kỳ câu phát biểu, sẽ khiến cho tôi ra khỏi.

K: Nhìn kìa, Pupul, tôi nghĩ tôi đang đến được nó. Người con trai của tôi chết và tôi nhận ra điều gì được bao hàm trong đó. Đó là một sự kiện mà có thể không bao giờ được thay đổi. Liệu sự khước từ để chấp nhận sự kiện thực sự đó là tuyệt vọng? Một cách t ổng thể, trọn vẹn, tôi chấp nhận rằng người con trai của tôi đã chết. Tôi không thể làm bất kỳ điều gì về nó. Cậu ấy không còn nữa. Tôi ở lại cùng sự kiện. Tôi không gọi điều đó là tuyệt vọng, đau khổ; tôi không cho nó một cái tên. Tôi vẫn ở cùng sự kiện thực sự rằng cậu ấy đã kết thúc. Bạn nói gì đây? Liệu bạn có thể vẫn ở lại cùng sự kiện đó mà không có bất kỳ chuyển động nào thoát khỏi nó?

P: Liệu đau khổ hay tuyệt vọng đó cũng không là m ột sự kiện không thể thay đổi được, hay sao?

K: Không . . . Chúng ta hãy theo dõi nó một cách cẩn thận, chậm chậm. Tôi đã thương yêu người con trai của tôi và bỗng nhiên cậu ấy biến mất. Kết quả của điều đó là, có một ý thức khủng khiếp của năng lượng mà được hiển lộ như đau khổ. Đúng chứ? Từ ngữ ‘đau khổ’ thể hiện sự kiện này; chỉ sự kiện đó vẫn còn y nguyên. Đó không là tuyệt vọng.

Chúng ta hãy chuyển động khỏi điều đó. Tôi muốn thấy điều gì thực sự xảy ra khi có khủng hoảng kinh hoàng

này và cái trí nhận ra rằng bất kỳ hình thức nào của tẩu thoát đều là một chiếu rọi vào tương lai, và ở lại cùng sự kiện đó mà không có bất kỳ chuyển động nào. Sự kiện là không thể chuyển động, bất động. Liệu tôi ở thể ở lại, liệu cái trí có thể ở lại cùng sự kiện bất động đó và không chuyển động rời khỏi nó? Chúng ta hãy khiến cho nó rất, rất đơn giản. Tôi bị tức giận, phẫn nộ bởi vì tôi đã dâng hiến sống của tôi vào điều gì đó và tôi phát giác người nào đó đã phản bội việc đó, và tôi cảm thấy tức giận. Tức giận đó là tất cả năng lượng. Bạn theo kịp chứ? Tôi đã không hành động vào năng lượng đó. Nó là một tập hợp của tất cả năng lượng của bạn mà được biểu lộ trong một bùng nổ của tức giận. Liệu tôi có thể ở lại cùng sự bùng nổ của tức giận đó? Không diễn giải, không xua đuổi, không lý luận, chỉ ôm ấp nó. Liệu có thể được? Điều gì xảy ra? Thậm chí tôi sẽ không gọi nó là tuyệt vọng.

A: Liệu anh sẽ nói nó là một trạng thái của trầm uất?

K: Không, không. Đó là một phản ứng. Tôi ở lại cùng cái này. Nó sắp sửa bảo cho tôi. Tôi sẽ không gọi nó là trầm uất. Điều đó có nghĩa tôi đang hành động vào nó.

A: Tôi đang nói rằng bệnh nhân hiện diện ở đó, có một lây nhiễm và một sốt cao. Lúc này, sốt cao là một triệu chứng của lây nhiễm đó. Trong cách đó tôi đã quan sát về chính tôi cùng tức giận mà không đang cố gắng làm bất kỳ việc gì cho nó.

K: Không, Achyutji. Tôi không có ý rằng bạn quan sát nó. Bạn là tức giận đó, *bạn* là toàn bộ bùng nổ đó và toàn bộ năng lượng của bùng nổ đó.

A: Không có năng lượng. Điều gì theo cùng nó là một cảm thấy của hoàn toàn không còn hy vọng.

K: Không, thưa bạn. Tôi nghĩ tôi hiểu rõ điều gì Pupilji đang nói, đó là, tôi đã đến được nhận ra rằng tôi bị trói buộc trong mạng lưới của đang tạo tác riêng của tôi, và tôi không thể chuyển động, tôi bị tê liệt. Liệu điều đó sẽ là tuyệt vọng?

JC: Nếu một người phụ nữ không biết bơi thấy người con trai của bà ấy đang chết đuối ngoài biển, lúc đó tôi nghĩ có sự tuyệt vọng hoàn toàn, bởi vì bà ấy biết rằng cậu ấy có thể được cứu thoát, nhưng bà ấy không thể làm gì cả. Anh theo kịp chứ?

K: Rất tốt, thưa bạn. Nhưng tôi nghĩ chúng ta đang rời khỏi điều gì đó. Lúc này, trong những cách khác nhau chúng ta đang diễn tả ý nghĩa của tuyệt vọng, ý nghĩa của đau khổ, ý nghĩa của tất cả việc đó.

A: Điều kiện mà anh vừa diễn tả lúc này và Pupilji đã diễn tả khác hẳn tức giận. Tức giận là phản ứng đến cách cư xử của người khác của người nào đó. Đây là một phản ứng đến tình huống riêng của anh.

K: Nó không là một phản ứng, nhưng một nhận biết của sự không tổng thể riêng của người ta và không tổng thể đó tại chiều sâu của nó, không hơi hợt, là tuyệt vọng, liệu đó là nó?

FW: Không có thâm sâu hơn điều này, hay sao? Tôi nghi ngờ nhận biết của không tổng thể này, bởi vì có sẵn rồi yếu tố của không muốn chấp nhận không tổng thể đó.

P: Làm thế nào bạn biết.

FW: Tôi đã cố gắng tổng hợp từ điều gì anh đã nói.

K: Nhìn kìa, Fritz, hoặc bạn cảm thấy nó hoặc nó không là một sự kiện. Liệu bạn sẽ nói, nếu tôi được phép hỏi, liệu có khi nào bạn cảm thấy hoàn toàn không tổng thể?

FW: Tôi không thể nhớ được. Tôi không biết.

K: Nhưng tôi đến gặp bạn và tôi nói tôi cảm thấy hoàn toàn không tổng thể và tôi muốn hiểu rõ nó, nó đang sùng sục trong tôi, tôi đang ở trong một trạng thái tuyệt vọng vì nó. Làm thế nào bạn sẽ giải quyết nó? Làm thế nào bạn sẽ giúp tôi vượt khỏi nó?

FW: Tôi biết điều gì đó hoàn toàn giống như điều đó, ví dụ, hầu hết những sự việc sự vật trong sống tôi không thể hiểu rõ và tôi cũng thấy rằng bộ não của tôi hoàn toàn không tổng thể để hiểu rõ. Vì vậy, nếu anh có ý không tổng thể đó, tôi nhận biết không tổng thể đó.

K: Thưa bạn, tôi nhận ra rằng tôi là không tổng thể. Tôi nhận biết nó. Tiếp theo, tôi cố gắng đổ đầy nó bằng nhiều thứ khác nhau. Tôi biết tôi đang đổ đầy nó và tôi thấy khi tôi đổ đầy nó, nó vẫn còn trống rỗng, vẫn còn không tổng thể. Tôi đã đến được mấu chốt khi tôi thấy rằng bất kỳ điều gì tôi thực hiện, không tổng thể đó không bao giờ có thể được xóa sạch; được đổ đầy. Đó là đau khổ hay tuyệt vọng thực sự. Liệu đó là nó, Pupilji? Nhìn kìa, ở đây tôi muốn nhằm vào điều gì đó. Tôi được phép thâm nhập sâu thêm? Người con trai của tôi chết. Tôi không những tuyệt vọng, nhưng còn cả bị chấn

động sâu thẳm, ý thức sâu thẳm của mắt mắt mà tôi gọi là đau khổ. Phản ứng thuộc bản năng của tôi là chạy trốn, là giải thích, là hành động vào nó. Lúc này tôi nhận ra sự vô ích của việc đó và tôi không hành động. Tôi sẽ không gọi nó là đau khổ, tôi sẽ không gọi nó là tuyệt vọng, tôi sẽ không gọi nó là tức giận, nhưng tôi thấy rằng sự kiện là điều duy nhất, không còn gì thêm nữa. Mọi thứ khác đều là không sự kiện. Lúc này, việc gì xảy ra ở đó? Đó là điều gì tôi muốn nhắm đến. Nếu đó là tuyệt vọng, nếu bạn ở cùng nó mà không đặt tên nó, mà không công nhận nó, nếu bạn ở cùng nó một cách trọn vẹn mà không có bất kỳ chuyển động nào của suy nghĩ, việc gì xảy ra? Đó là điều gì chúng ta sắp sửa bàn luận.

R: Rất khó khăn bởi vì suy nghĩ nói hãy ở cùng nó, và điều đó vẫn còn là suy nghĩ.

K: Không, đó là một trò chơi thu ộc trí năng. Điều đó hoàn toàn không hợp lý. Tôi gặp gỡ một sự kiện bất động và đến với nó bằng một ham muốn vô vọng để chuyển động nó, vì bất kỳ lý do gì – tình yêu, ân cần, bất kỳ động cơ nào, và thế là tôi đấu tranh với nó, nhưng sự kiện đó không thể được thay đổi. Liệu tôi có thể đối diện sự kiện đó mà không có bất kỳ ý thức nào của hy vọng, tuyệt vọng, tất cả cấu trúc thuộc từ ngữ đó và chỉ nói, ‘Vâng, tôi là cái gì tôi là’? Vậy thì, tôi nghĩ rằng loại nào đó của hành động nổ tung xảy ra nếu tôi có thể vẫn ở lại đó.

A: Thưa anh, có nổ tung nào đó được cần đến, trước khi điều này xảy ra. Sự nổ tung nào đó của quả tim được cần đến, như tôi có thể thấy.

K: Tôi sẽ không gọi nó là sự nổ tung. Thấy, Achyutji, bạn biết đau khổ là gì, đúng ch ứ? Liệu bạn có thể ở lại cùng nó mà không có bất kỳ chuyển động nào? Điều gì xảy ra khi không có bất kỳ chuyển động nào? Lúc này tôi đang đến nó – khi người con trai của tôi chết, đó là một sự kiện kết thúc, bất động; và khi tôi ở lại cùng nó, mà cũng là m ột sự kiện kiên định, bất động, hai sự kiện gặp gỡ.

P: Trong chiều sâu của đau khổ mà không có bất kỳ nguyên nhân được biết rõ nào, không có gì để phản ứng, không có sự kiện đang xảy ra để phản ứng.

K: Không có qui trình phân tích nào có thể được, tôi hiểu rõ.

P: Trong một ý nghĩa, suy nghĩ bị tê liệt ở đó.

K: Vâng, đó là nó. Có sự kiện bất động rằng người con trai của tôi chết và cũng r ằng tôi không có một tẩu thoát là một sự kiện còn lại. Vậy là, khi hai sự kiện này gặp gỡ, điều gì xảy ra?

P: Như tôi đã nói, quá kh ứ vẫn còn hiện diện ở đó không phải bởi vì bất kỳ ý định nào.

K: Tôi hiểu rõ.

P: Lúc này, điều gì có thể được tiếp theo đó?

JC: Sự không nhận biết của chúng ta sẽ không cho phép hai sự kiện.

K: Đó là điều gì tôi muốn khám phá. Cái gì đó phải xảy ra. Tôi đang nghi ngờ liệu có hai sự kiện hay chỉ một sự kiện. Sự kiện rằng người con trai của tôi chết và sự kiện rằng tôi không được chuyển động khỏi nó. Cái sau không là một sự kiện. Đó là một ý tưởng, và vì vậy nó không là một sự kiện. Chỉ có một sự kiện. Người con trai của tôi chết. Đó là một sự kiện bất động, tuyệt đối. Nó là một thực sự. Và tôi tự nhủ với chính mình, tôi không được tẩu thoát, tôi phải gặp gỡ nó một cách trọn vẹn. Và tôi nói đó là sự kiện. Tôi nghi ngờ liệu nó là một sự kiện. Nó là một ý tưởng. Nó không là một sự kiện giống như sự kiện rằng người con trai của tôi chết. Cậu ấy không còn nữa. Chỉ có một sự kiện. Khi bạn tách rời sự kiện đó khỏi chính bạn và nói, ‘Tôi phải gặp gỡ nó bằng tất cả chú ý của tôi,’ đó là không sự kiện. Sự kiện là người con trai của tôi chết.

S: Nhưng chuyển động của tôi là một sự kiện. Đúng chứ?

K: Liệu nó là một sự kiện hay liệu nó là một ý tưởng?

S: Không muốn ở lại đó, nhưng chuyển động khỏi năng lượng của tức giận hay năng lượng của tổn thương, liệu nó không là một sự kiện hay sao?

K: Vâng, dĩ nhiên. Bạn nhớ, chúng ta đã bàn luận ngày hôm trước – một trừu tượng có thể là một sự kiện. Tôi tin tôi là Jesus. Đó là một sự kiện, giống như sự kiện rằng tôi tin ‘tôi là một người tốt’. Cả hai đều là những sự kiện; cả hai đều được tạo ra bởi suy nghĩ. Đó là tất cả. Đau khổ không được tạo ra bởi suy nghĩ, nhưng bởi một thực sự mà đã được diễn tả như đau khổ.

S: Đau khổ không được tạo ra bởi suy nghĩ?

K: Chờ đã, chờ đã, thâm nhập nó chậm chậm. Tôi không chắc lắm. Như tôi đã nói, đây là một đối thoại, một bàn luận. Tôi nói điều gì đó. Bạn phải xé nát nó.

S: Có những loại khác nhau của đau khổ.

K: Không, không. Người con trai của tôi chết, đó là một sự kiện.

R: Và mấu chốt là gặp gỡ sự kiện rằng cậu ấy không còn ở đó.

JC: Đau khổ không là một sự kiện, hay sao?

K: Người con trai của tôi chết. Đó là một sự kiện. Và sự kiện đó bộc lộ bản chất của sự liên hệ với cậu ấy của tôi, cam kết với cậu ấy của tôi, quyến luyến với cậu ấy của tôi, vân vân mà tất cả đều là những không sự kiện.

P: Thưa anh, điều đó đến sau. Khi người con trai của tôi chết, chỉ có một sự kiện duy nhất.

K: Đó là tất cả mà tôi đang nói.

P: Một cách thực sự, nếu người con trai của anh chết, trong khoảnh khắc đó liệu cái trí có thể chuyển động khỏi?

K: Tại khoảnh khắc đó nó tê liệt, hoàn toàn tê liệt.

P: Đó là khoảnh khắc đó.

K: Không, nhìn kìa, ngr ời con trai của tôi chết, và tôi bị tê liệt bởi sự kiện đó; cả cơ thể lẫn tâm lý tôi ở trong một trạng thái của chấn động. Chấn động đó tiêu tan dần dần.

P: Trong một ý nghĩa, sự mãnh liệt của trạng thái đó đã t ự tiêu tan rồi.

K: Không. Chấn động không là một nhận ra sự kiện đó. Nó là một chấn động thuộc cơ thể. Người nào đó đã đánh tôi trên đầu.

P: Có chấn động.

K: Đó là tất cả. Tê liệt đã xảy ra, trong vài ngày, trong vài tiếng đồng hồ, vài phút. Khi một chấn động xảy ra, ý thức của tôi không đang vận hành.

P: Cái gì đó vận hành.

K: Không, chỉ những giọt nước mắt. Nó tê liệt. Đó là một trạng thái. Nhưng nó không là một trạng thái vĩnh viễn. Nó là một trạng thái thoáng chốc mà từ đó tôi sắp sửa tỉnh dậy.

P: Nhưng khoảnh khắc tôi bắt đầu ra khỏi . . .

K: Không, chấn động đó mà tôi đã nhận được, ở đó tôi đối diện thực tế.

P: Làm thế nào anh đối diện thực tế?

K: Chúng ta hãy thấy. Người em hay người chị của tôi chết, và tại khoảnh khắc đó, khoảnh khắc đó có lẽ kéo dài một vài

ngày hay một vài tiếng đồng hồ, nó là một chấn động khủng khiếp thuộc tinh thần. Không có hoạt động của cái trí, không có hoạt động của ý thức. Điều này giống như bị tê liệt. Đó không là một trạng thái.

P: Nó là đau khổ, đó là năng lượng của đau khổ.

K: Năng lượng đó đã quá mãnh liệt.

P: Bất kỳ chuyển động rời khỏi nào đều làm tiêu tan năng lượng đó?

K: Không, nhưng cơ thể không thể vẫn còn trong một trạng thái của chấn động một cách tinh thần.

P: Vậy thì, làm thế nào nó đối diện đau khổ?

K: Tôi đang đến đó. Nó giống như một người bị tê liệt và muốn nói. Anh ấy không thể.

P: Điều gì xảy ra khi chấn động không còn?

K: Bạn đang trở nên nhận biết được sự kiện, sự kiện rằng người con trai của bạn chết. Sau đó, suy nghĩ bắt đầu, toàn chuyển động của suy nghĩ bắt đầu. Có những giọt nước mắt. Tôi nói, ‘Tôi ước rằng tôi đã cư xử đúng cách, tôi ước rằng tôi đã không nói những từ ngữ hung dữ cuối cùng tại giây phút cuối cùng.’ Vậy là, bạn bắt đầu tẩu thoát khỏi sự kiện đó – ‘tôi muốn gặp gỡ người em của tôi trong đời kế tiếp của tôi, trong một nơi ở trên trời.’ Tôi tẩu thoát. Tôi đang nói nếu bạn không tẩu thoát và không quan sát sự kiện đó như thể khác

biệt với chính bạn, vậy là người quan sát là vật được quan sát.

P: Tổng thể của sự kiện đó là trạng thái đầu tiên của chấn động.

K: Tôi nghi ngờ điều đó, Pupil. Thâm nhập vào nó thêm chút nữa. Nó là một chấn động mà cơ thể và tinh thần không thể chịu đựng nổi, có sự tê liệt đã xảy ra.

P: Nhưng liệu có năng lượng?

K: Nó quá mạnh mẽ. Nó mãnh liệt vô cùng. Đây là một sự kiện.

P: Chúng ta hãy thâm nhập chậm chậm, thưa anh.

K: Vậy thì, chúng ta không đang nói về cùng sự việc.

P: Chính là tại tích tắc của chết mới có một nhận biết tổng thể của điều này. Sau đó nó bị tiêu tan.

K: Không, liệu bạn sẽ giải thích nó theo cách này, Pupil? Lúc này, hãy gạt chết qua một bên.

P: Nhưng đó cũng là một sự kiện tổng thể.

K: Chờ đã, tôi đang đến đó. Khi có chết, chấn động khủng khiếp đã làm tiêu tan mọi thứ. Nó không giống hết như hòn núi đó, phong cảnh tuyệt vời đó. Hai sự kiện này hoàn toàn khác biệt.

P: Nó phụ thuộc, thừa anh, vào trạng thái của cái trí.

K: Nó phụ thuộc vào trạng thái của liên hệ.

P: Và trạng thái của cái trí khi chết xảy ra thực sự.

K: Vâng. Vậy thì, chúng ta đang bàn luận về điều gì? Chúng ta đang có một đối thoại về điều gì?

P: Chúng ta đang cố gắng khám phá làm thế nào trong mức độ năng lượng tối đa này mà nảy sinh từ tuyệt vọng, chết, đau khổ; cái gì là chất hóa học chuyển hóa mà thay đổi năng lượng có vẻ hủy diệt và gây tổn thương này thành điều gì mà anh gọi là đam mê. Nếu người ta cho phép đau khổ hay tuyệt vọng làm thoái hóa người ta, mà là một qui trình tự nhiên, vậy thì anh đã giới thiệu một yếu tố khác.

K: Khi năng lượng không bị tiêu tan qua những từ ngữ, khi năng lượng của chân động bởi sự kiện to tát nào đó không bị tiêu tan, năng lượng đó mà không có một động cơ có một ý nghĩa hoàn toàn khác hẳn.

P: Nếu tôi được phép hỏi, đang ôm ấp nó này trong ý thức. . .

K: Nó không ở trong ý thức.

P: Nó không ở trong ý thức hay sao?

K: Nó không ở trong ý thức. Nếu bạn ôm ấp nó trong ý thức của bạn, nó là bộ phận của suy nghĩ. Ý thức của bạn được sắp xếp vào chung bởi suy nghĩ.

S: Nó đã nảy sinh trong ý thức.

K: Không.

S: Vậy thì, nó là gì?

K: Đang ôm ấp nó, không đang chạy trốn khỏi nó, đang ở cùng nó.

P: Thực thể mà không chuyển động là gì?

K: Không có thực thể.

P: Vậy thì, nó là gì?

K: Thực thể hiện diện khi có chuyển động khỏi sự kiện.

P: Làm thế nào thực thể tự kết thúc chính nó?

K: Nhìn kìa, Pupul, chúng ta hãy khiến cho nó rất đơn giản, rõ ràng.

P: Nó rất quan trọng.

K: Tôi đồng ý, nó rất lý thú. Có một chân động. Sự nhận biết không còn ở trong chân động đó, có đau khổ. Chính từ ngữ ‘đau khổ’ là một xao nhãng. Tẩu thoát là một xao nhãng khỏi sự kiện đó. Để ở lại hoàn toàn cùng sự kiện đó có nghĩa không có sự can thiệp thuộc chuyển động của suy nghĩ; vì vậy, lúc này bạn không đang ôm ấp nó một cách có ý thức. Tôi sẽ lặp lại nó. Ý thức được sắp xếp vào chung bởi suy nghĩ. Nội dung tạo ra suy nghĩ S ự kiện của cái chết của

người con trai của tôi không là suy nghĩ, nhưng khi tôi mang nó vào suy nghĩ, nó hi hiện diện bên trong ý thức của tôi. Điều đó rất quan trọng. Tôi đã khám phá cái gì đó.

P: Liệu chính sức mạnh của năng lượng đó là cái mà làm bất động tuyệt đối suy nghĩ.

K: Giải thích nó theo cách đó nếu bạn muốn. Suy nghĩ không thể tiếp xúc nó. Nhưng hình trạng bị quy định của chúng ta, truyền thống của chúng ta, giáo dục của chúng ta là tiếp xúc nó, thay đổi, bổ sung, lý luận, chạy trốn nó, mà là hoạt động của ý thức.

R: Dường như mấu chốt quan trọng nhất của nó đang cho một cái tên đối với hình dạng mà nó thâm nhận được và đó là hạt giống mà từ nó phần còn lại của sự xao nhãng phát triển.

K: Nó rất lý thú. Tôi không thể nhớ lại người em của tôi chết khi nào. Nhưng từ điều gì Shivaro và những người khác đã kể cho tôi, có vẻ rằng đã có một thời kỳ chấn động, và khi K đã ra khỏi chấn động đó, anh ta vẫn ở cùng sự kiện đó; anh ta không chạy đến Dr Besant để van xin sự giúp đỡ. Vì vậy, lúc này tôi có thể thấy nó xảy ra như thế nào. Chấn động đó; khi chấn động đó qua rồi, bạn gặp phải sự kiện rằng một biển có khủng khiếp đã xảy ra – chết; không phải chết của tôi hay chết của bạn, chết của người em của tôi hay người em của bạn, nhưng chết đã xảy ra, mà là một sự kiện lạ thường giống như sinh. Lúc này, liệu người ta có thể quan sát nó, nhìn ngắm nó mà không có ý thức như suy nghĩ đang chen vào nó?

P: Chúng ta hãy quay lại đau khổ. Anh đã vừa nói, ‘Đau khổ không được sinh ra từ suy nghĩ.’

K: Vâng. Đau khổ không được sinh ra từ suy nghĩ. Bạn nói gì về nó?

P: Khi chết của đau khổ hiện diện, suy nghĩ không hiện diện.

K: Chờ đã, chờ đã, Pupul. Đau khổ không là đứa con của suy nghĩ. Đó là điều gì K đã nói. Tại sao? Từ ngữ ‘đau khổ’ là suy nghĩ. Từ ngữ không là sự kiện, vì vậy cảm thấy của đau khổ đó không là từ ngữ đó. Khi từ ngữ được sử dụng, nó trở thành suy nghĩ.

JC: Chúng ta đang nói về một tình huống nơi đã có một chấn động. Sự tiếp cận của năng lượng đó, quay lại đến ý thức là đau khổ.

K: Tôi đã đặt tên nó như là đau khổ.

JC: Đó là quay lại đến trạng thái của đau khổ.

K: Không. Có chấn động. Sau đó, có chuyển động khỏi chấn động đó.

P: Nếu đau khổ được xóa sạch khỏi từ ngữ đó . . .

K: Dĩ nhiên. Đó là lý do tại sao tôi muốn rất rõ ràng. Từ ngữ không là sự kiện, vì vậy cảm thấy của đau khổ đó không là từ ngữ đau khổ đó. Nếu từ ngữ không hiện diện, suy nghĩ không hiện diện.

P: Đau khổ là một sự kiện; thậm chí nếu anh xóa sạch từ ngữ đó, nội dung hiện diện.

K: Dĩ nhiên. Vì vậy, liệu có thể không đặt tên nó? Khoản khắc bạn đặt tên nó, bạn mang nó vào ý thức.

S: Trước khi đặt tên, trạng thái đang hiện diện không là bộ phận của ý thức hay sao? Từ ngữ đó là ‘đau khổ’: khoản khắc anh đặt tên nó như là ‘đau khổ’, đó là một sự kiện khác hẳn. ‘Cái gì là’ mà không được đặt tên, liệu nó là bộ phận của ý thức?

K: Chúng ta đã nói ý thức là nội dung của nó. Nội dung của nó được sắp xếp vào chung bởi suy nghĩ. Một biến cố xảy ra nơi sự chấn động năng lượng đó làm bật tẩm ý thức trong một giây hay nhiều ngày hay nhiều tháng hay lâu bao nhiêu chăng nữa. Sau đó, khi chấn động đó tiêu tan, bạn bắt đầu đặt tên trạng thái. Lúc đó, bạn mang chấn động đó vào ý thức. Nhưng nó không ở trong ý thức khi nó xảy ra.

Ghi lại, Chuyển động của Vô vàn Thiên niên kỷ

P: Krishnaji, anh đã nói về bám chặt chất lượng của tức giận, sợ hãi hay bất kỳ cảm xúc mãnh liệt nào, mà không có từ ngữ, trong ý thức. Liệu chúng ta có thể thâm nhập điều đó? Xóa sạch, dù nó là một tổn thương, sợ hãi, tức giận hay bất kỳ một trong những tối tăm nào bên trong người ta, chỉ có thể được nếu điều gì anhdang nói x ảy ra. Liệu chúng ta có thể tiếp cận cường độ mãnh liệt của cảm thấy đó, mà diễn tiến đđng sau tất cả những từ ngữ của sợ hãi, tức giận, vân vân? Liệu cái đó có thể được giữ chặt trong ý thức?

K: Nó có nghĩa gì khi bám chặt cảm thấy của tức giận, bất kỳ cái gì 'là', mà không có từ ngữ? Liệu điều này có thể được?

P: Và liệu có bất kỳ thứ gì mà không có từ ngữ?

K: Tiếp tục.

FW: Liệu có sợ hãi khi không có từ ngữ 'sợ hãi'? Và cái gì là bản chất của năng lượng trong cơ thể hay trong toàn thân tâm nếu không có đặt tên?

A: Đối với chúng ta, sự rõ ràng có nghĩa đ ặt tên. Khi chúng ta muốn thâm nhập vào một cảm thấy mãnh liệt, một nhiễu loạn, chúng ta muốn biết một cách chính xác nó là gì, chúng

ta không muốn bất kỳ tự lừa dối nào. Luôn luôn, trước khi chúng ta có thể nắm bắt nó một cách trọn vẹn, chúng ta đã đặt tên nó rồi. Vì vậy, đặt tên vừa là dụng cụ của chúng ta và vừa là nguyên nhân của nhiễu loạn.

K: Liệu từ ngữ khác biệt sự kiện, ‘cái gì là’? Liệu từ ngữ ‘cái cửa’ khác biệt cái cửa đó? Từ ngữ ‘cái cửa’ không là cái thực sự. Vì vậy, từ ngữ không là cái vật đó.

S: Vậy thì, câu hỏi nảy sinh, liệu có khi nào người ta thể hiện cái thực sự?

K: Chúng ta sắp sửa khám phá. Chúng ta sẽ thâm nhập nó chậm chậm.

R: Liệu có một khác biệt giữa những câu phát biểu, ‘từ ngữ “cái cửa” không là cái cửa’ và ‘từ ngữ “sợ hãi” không là sợ hãi’? Hai sự kiện dường như khác biệt.

K: Từ ngữ ‘cái cửa’ không là cái thực sự. Cái tên ‘K’ không là cái thực sự; hình dạng không là cái thực sự. Vì vậy, từ ngữ không là sự kiện. ‘Cái cửa’ đó, từ ngữ đó, khác biệt cái thực sự. Chúng ta đang cố gắng khám phá liệu từ ngữ ‘sợ hãi’ khác biệt cái thực sự. Liệu cái thực sự đại diện từ ngữ đó và, nếu không có từ ngữ đó liệu có cái thực sự?

S: Cảm thấy của sợ hãi mà không có từ ngữ đó là gì?

K: Chúng ta hãy thâm nhập rất, rất chậm chậm. Tôi muốn khiến cho điều này tuyệt đối rõ ràng đối với chính tôi. Có từ ngữ ‘sợ hãi’, lúc này liệu từ ngữ ‘sợ hãi’ khác biệt cái thực

sự, cảm xúc đó, cảm thấy của sợ hãi đó và nếu không có từ ngữ liệu có cảm thấy đó?

R: Từ ngữ là suy nghĩ.

K: Thế là, từ ngữ đó là trung gian mà qua nó suy nghĩ tự diễn tả về chính nó. Nếu không có từ ngữ đó, liệu suy nghĩ có thể tự diễn tả về chính nó? Dĩ nhiên nó có thể; một cử chỉ, một cái nhìn, một gật đầu, và vân vân. Nếu không có từ ngữ đó, suy nghĩ có thể tự diễn tả về chính nó đến một mức độ rất rất giới hạn. Khi bạn muốn diễn tả điều gì đó rất phức tạp trong suy nghĩ, từ ngữ là cần thiết. Nhưng từ ngữ không là suy nghĩ thực sự, trạng thái thực sự.

A: Tôi đưa ra một khó khăn: chúng ta nhận biết bằng những giác quan. Qui trình đó kết thúc khi có đặt tên. Điều đó bắt đầu qui trình thứ ba. Cùng đặt tên, nhiều sự việc phức tạp bắt đầu trong bộ não của tôi. Lúc này, tôi thấy điều này và xóa sạch từ ngữ, đặt tên. Khi tôi đã xóa sạch cái tên, tôi đã không xóa sạch cảm thấy đó.

K: Tôi không hoàn toàn chắc chắn lắm, Achyutji. Pulpulji đang hỏi: chất lượng của cái trí mà không có từ ngữ, có thể bám chặt cảm thấy đó một cách bất động là gì, đúng chứ?

R: Nhưng chúng ta đang thâm nhập liệu cảm thấy nảy sinh nếu không có từ ngữ?

K: Đó là tất cả.

P: Nếu tôi được phép nói như thế này, trong ý thức có nhiều sự việc nảy sinh trước từ ngữ.

Rad: Sự hãi rất mãnh liệt, căn bản và không bị đặt nền tảng trên lý do; nhưng liệu nó có thể được duy trì nếu không có từ ngữ?

P: Tôi không đang nói về duy trì. Nhưng có những sự việc khác nhau, ví dụ hòa nhã, hân hoan.

K: Liệu bạn có thể quan sát cái gì đó mà không có từ ngữ? Liệu bạn có thể quan sát tôi, hình dạng, trong khoảnh khắc mà không có từ ngữ?

P: Có.

K: Bạn có thể. Lúc này, bạn đang quan sát cái hình dạng rồi, bạn đã xóa sạch từ ngữ 'K' và bạn đang quan sát cái hình dạng.

P: Chúng ta đang quan sát. Tôi không nói chúng ta đang quan sát cái hình dạng.

K: Vậy thì, bạn đang quan sát cái gì?

P: Anh thấy, thưa anh, khoảnh khắc anh nói 'Tôi đang quan sát cái hình dạng', phải có đặt tên.

K: Phải có một cái tên.

P: Phải có đặt tên.

K: Không.

P: Làm ơn lắng nghe, thưa anh, khi tôi nói chỉ có đang quan sát, vậy thì cái hình dạng là bộ phận của toàn phạm vi đang quan sát đó. Tôi đang quan sát, không chỉ anh, tôi đang quan sát.

K: Tôi đã nói, xóa sạch từ ngữ ‘K’, và quan sát cái hình dạng. Đó là tất cả. Dĩ nhiên, bạn đang quan sát. Tôi đang giới hạn nó đến chỉ cái hình dạng. Liệu bạn đang quan sát cái hình dạng?

P: Vâng. Tôi đang quan sát cái hình dạng.

K: Bạn đang cố gắng nhắm đến cái gì?

P: Tôi đang cố gắng thấy liệu từ ngữ đến trước cái hình dạng.

K: Pupul, chúng ta hãy khiến cho nó đơn giản. Có sợ hãi. Tôi muốn khám phá liệu từ ngữ đã tạo ra sợ hãi. Từ ngữ là sự công nhận của sự kiện đó mà tôi đã gọi là sợ hãi, bởi vì sợ hãi đó đã ti ếp tục trong nhiều năm, và tôi đã công nhận nó qua từ ngữ đó. Cách đây mười năm tôi bị sợ hãi, sợ hãi đó được ghi lại trong bộ não của tôi bằng từ ngữ đó. Sợ hãi được liên tưởng bằng từ ngữ đó. Nó xảy ra lại ngày hôm nay và ngay tức khắc qui trình công nhận chen vào, mà là từ ngữ đó, và vân vân. Thế là, từ ngữ đó cho tôi một cảm thấy rằng tôi đã trải qua nó trước kia. Từ ngữ khuyến khích cảm thấy đó, đã làm cố định cảm thấy đó.

R: Vâng. Duy trì nó.

K: Nó bám chặt sự kiện đó. Từ ngữ bám chặt sự kiện bằng cách công nhận nó, bằng cách nhớ lại nó và vân vân. Lúc

này, tôi đang hỏi nếu không có từ ngữ liệu có thể có sợ hãi. Từ ngữ là một qui trình của công nhận. Fritz, hãy quan sát nó. Bạn bị sợ hãi. Làm thế nào bạn biết bạn bị sợ hãi?

FW: Bằng cách đặt tên nó.

K: Lúc này, làm thế nào bạn biết nó?

FW: Trước kia tôi đã bị sợ hãi, vì vậy tôi biết cảm thấy đó. Thế là, khi nó xảy ra lại, tôi công nhận nó.

K: Nếu bạn công nhận nó, nó là một qui trình thuộc từ ngữ; nếu bạn không công nhận nó, trạng thái đó là gì?

FW: Không có sợ hãi. Có năng lượng trong cơ thể.

K: Không, thưa bạn. Đừng sử dụng từ ngữ ‘năng lượng’ bởi vì chúng ta sẽ thâm nhập vào điều gì khác nữa. Có sợ hãi. Tôi đã công nhận nó bằng cách đặt tên nó. Trong đặt tên nó, tôi đã đặt nó vào một bảng phân loại và bộ não nhớ lại nó, ghi nhận nó, bám chặt nó. Nếu không có sự công nhận, không có sự chuyển động thuộc từ ngữ, liệu sẽ có sợ hãi?

P: Có sự nhiễu loạn.

K: Tôi đang sử dụng từ ngữ ‘sợ hãi’. Bám chặt sợ hãi.

P: Nếu tôi được phép nói như thế này, sợ hãi không là một sự kiện đơn giản đến độ anh có thể nói, nếu không có đặt tên nó, sợ hãi không . . .

K: Tôi vẫn chưa nói điều đó. Dĩ nhiên, có nhiều phức tạp được dính dáng trong nó.

P: Nó là một sự kiện khủng khiếp.

S: Thuộc tâm lý, cái gì đó xảy ra thậm chí trước khi đặt tên xảy ra.

P: Có những sợ hãi rất sâu thẳm.

S: Nếu chúng ta chỉ chấp nhận vị trí này rằng từ ngữ tạo ra sợ hãi, điều đó có nghĩa không có nội dung đối với sợ hãi.

K: Tôi không nói điều đó. Có một qui trình của công nhận. Nếu qui trình công nhận đó không hiện diện, nếu điều đó có thể được, vậy thì, sợ hãi là gì? Tôi không đang nói qui trình đó không hiện diện. Tôi đang đưa ra một câu hỏi. Nếu không có qui trình của ghi lại, nhớ lại, mà là ký ức đang vận hành, cái sự kiện được gọi là sợ hãi là gì?

P: Xóa sạch từ ngữ ‘sợ hãi’, và thấy cái gì còn lại. Bất kỳ từ ngữ nào tôi sử dụng sẽ tác động chính xác như từ ngữ ‘sợ hãi’.

K: Tôi đang tấn công nó hoàn toàn khác hẳn. Bạn sỉ nhục tôi bởi vì tôi có một hình ảnh. Có một ghi lại tức khắc đang xảy ra. Tôi đang hỏi: Liệu ghi lại đó có thể kết thúc khi bạn sỉ nhục tôi và thế là không ghi lại gì cả?

S: Tôi không hiểu rõ điều này. Đó là một qui trình hoàn toàn khác hẳn.

K: Chính xác nó là cùng sự việc. Sự hãi nẩy sinh bởi vì tôi sợ hãi quá khứ đó. Quá khứ đó được lưu trữ và sự kiện đó trong quá khứ đánh thức ý thức của sự hãi. Sự hãi đó đã được ghi lại. Liệu có thể quan sát cảm thấy mới mẻ đó, bất kỳ cảm giác nào, mà không mang quá khứ vào hành động? Bạn nhận được nó?

Rad: Có một cảm thấy của công nhận trước khi anh thực sự gọi nó là sự hãi.

K: Không, quan sát. Chúng ta hãy bình thản thâm nhập. Bạn si nhục tôi. Tôi si nhục bạn. Điều gì xảy ra? Bạn ghi lại nó, đúng chứ?

Rad: Tôi ghi lại nó khi tôi công nhận nó ngay từ lúc đầu. Chính việc đó tạo ra một động lượng.

K: Vì vậy, chấm dứt động lượng đó. Liệu động lượng đó có thể được kết thúc? Nhìn kìa Radhika, chúng ta hãy giải thích nó đơn giản hơn. Bạn bị tổn thương. Đúng chứ? Bạn bị tổn thương từ niên thiếu do bởi vô vàn lý do khác nhau và nó đã lưu trữ vững chắc trong cái trí, trong bộ não. Phản ứng thuộc bản năng là không bị tổn thương nào thêm nữa. Thế là, bạn thiết lập một bức tường, thu rút lại. Lúc này, nếu không thiết lập bức tường, liệu bạn có thể biết rằng bạn bị tổn thương, liệu bạn có thể nhận biết nó và lần tới một qui trình của tổn thương bắt đầu, không ghi lại nó?

FW: Anh có ý gì qua từ ngữ ghi lại?

K: Bộ não của chúng ta là một cái máy ghi âm. Luôn luôn nó đang ghi lại, có ưa thích và không ưa thích, vui thú và đau

khô. Nó đang chuyển động, đang chuyển động. Tôi nói điều gì đó xấu xa cho bạn và ngay tức khắc bộ não nhảy vào, ghi lại nó. Lúc này, tôi hỏi: ‘Liệu bạn có thể kết thúc ghi lại đó, mặc dù nó đã ghi lại? Và lần tới nếu có bất kỳ sự nhục nào, đừng ghi lại nó gì cả.’ Bạn hiểu rõ điều gì tôi đang nói? Trước hết, hãy thấy câu hỏi. Liệu câu hỏi rõ ràng?

FW: Điều đó có nghĩa ngay tức khắc không hình thành bất kỳ hình ảnh nào về nó.

K: Không, không. Chỉ đừng giới thiệu hình ảnh trong lúc này. Lúc này việc đó trở nên phức tạp hơn. Liệu bạn có thể công nhận từ ngữ nhưng không ghi lại nó? Tôi muốn giải thích nó rất đơn giản. Trước hết, hãy thấy điều này. Luôn luôn bộ não đang ghi lại. Bạn gọi tôi là một người ngu dốt, điều đó được ghi lại vì vô vàn lý do khác nhau. Đó là một sự kiện. Câu hỏi kế tiếp là: Liệu ghi lại đó có thể kết thúc? Ngược lại, cái trí, bộ não không có ý thức của tự do.

P: Bộ não là một vật sống. Nó phải ghi lại. Ghi lại là một việc, nhưng cắt đứt động lượng đó là chuyển động thoát khỏi ghi lại.

K: Đó là điều gì tôi đang nói.

S: Liệu anh không đang nói về hai sự việc: một là kết thúc động lượng và hai là kết thúc hoàn toàn ghi lại.

K: Đầu tiên, nhận được điều gì tôi đang nói. Sau đó bạn có thể thâm nhập. Sau đó bạn có thể khiến cho nó rõ ràng.

P: Khi anh nói đừng ghi lại, liệu điều đó không có nghĩa những tế bào não kết thúc, hay sao?

K: Nhìn kìa, Pupilji, nó rất quan trọng bởi vì nếu không thể kết thúc ghi lại, vậy thì bộ não trở thành máy móc.

A: Tôi muốn nghi ngờ điều này, bởi vì anh đang quá đơn giản vấn đề. Thật ra, trạng thái của đang thu nhận bất kỳ thứ gì của chúng ta là không đang biết rằng có hoặc một ưa thích hoặc một không ưa thích của chúng ta, và sợ hãi ở trong chuỗi sự kiện lặp lại đó. Chuỗi đó nảy sinh từ quá khứ, và không trực tiếp liên quan đến điều gì tôi nhận biết. Nhưng chính là chuỗi đó mà nhận biết.

K: Chừng nào bộ não còn luôn luôn đang ghi lại, nó đang chuyển động từ hiểu biết sang hiểu biết. Lúc này, tôi đang thách thức từ ngữ đó. Tôi thấy hiểu biết bị giới hạn, bị tách rời và vân vân và tôi đang tự hỏi chính mình liệu ghi lại có thể kết thúc.

GM: Liệu bộ não có thể trả lời câu hỏi đó?

K: Tôi nghĩ nó có thể, trong ý nghĩa bộ não có thể trở nên nhận biết được qui trình đang ghi lại riêng của nó.

P: Có những sợ hãi nào đó mà anh có thể giải quyết nó trong cách đó. Nhưng sợ hãi đã là sự than khóc của con người trong vô vàn thiên niên kỷ. Và anh là sự than khóc đó.

K: Tôi biết. Kết thúc. Sự than khóc của vô vàn thiên niên kỷ đó là sợ hãi. Bộ não đã và đang ghi lại suốt vô vàn thiên niên kỷ. Vì vậy, đang ghi lại đã trở thành bộ phận của nó. Bộ não

đã trở thành máy móc. Tôi nói: Liệu qui trình máy móc đó có thể kết thúc? Đó là tất cả. Nếu nó không thể được kết thúc nó chỉ trở thành một cái máy, mà nó chính xác là. Đây là tất cả bộ phận của truyền thống, bộ phận của lặp lại, bộ phận của ghi lại liên tục qua vô vàn thiên niên kỷ. Tôi đang đưa ra một câu hỏi mà có chiều sâu vô cùng trong nó, đó là: Liệu nó có thể kết thúc? Nếu nó không thể kết thúc, con người không bao giờ được tự do.

Par: Liệu tôi được phép đưa ra cho anh một câu hỏi? Tại sao chúng ta ghi lại?

K: Để có an toàn, bảo đảm, bảo vệ, vĩnh cửu. Ghi lại là trao tặng bộ não một ý thức nào đó của an toàn.

P: Liệu chính bộ não không dính dáng, hay sao? Nó đã tiến hóa qua ghi lại.

K: Nó đã tiến hóa qua hiểu biết, mà là ghi lại.

P: Cái gì từ bên trong chính nó mà nói ‘kết thúc’?

K: Người nào đó thách thức tôi.

P: Yếu tố mà khiến cho anh nói ‘kết thúc’ là gì?

K: Người nào đó đến và nói: Nhìn kìa, qua vô vàn thiên niên kỷ con người đã tiến hóa nhờ vào hiểu biết và lúc này chắc chắn bạn khác hẳn con khỉ đột. Và ông ta nói: Nhìn kìa, chừng nào bạn còn đang ghi lại, bạn vẫn còn đang sống một sống tách rời bởi vì hiểu biết là tách rời và bất kỳ điều gì bạn thực hiện từ trạng thái tách rời của bộ não đều không tổng

thể. Thế là có đau khổ, phiền muộn. Vì vậy, tại kết thúc của sự giải thích đó, chúng ta đang hỏi, liệu ghi lại đó, liệu chuyển động đó của quá khứ, có thể kết thúc? Lắng nghe, tôi đang khiến cho nó đơn giản. Liệu chuyển động của vô vàn thiên niên kỷ này có thể kết thúc?

P: Tôi đang đưa ra cho anh câu hỏi này: Liệu có cái gì đó trong chính chất lượng của đang lắng nghe?

K: Vâng, có. Đó là nó.

P: Và đang lắng nghe đó làm bật tâm, kết thúc ghi lại này.

K: Đó là nó. Đó là mấu chốt của tôi. Bạn đã tình cờ đi vào sống của tôi. Bạn đã đi vào sống của tôi và bạn đã vạch ra cho tôi rằng bộ não của tôi đã tiến hóa qua hiểu biết, qua ghi lại, qua trải nghiệm; và tại căn bản, hiểu biết đó, trải nghiệm đó bị giới hạn. Và bất kỳ hành động nào xảy ra từ tình trạng giới hạn đó sẽ là tách rời và thế là sẽ có xung đột, đau khổ. Hãy khám phá liệu động lượng đó mà có thể tích, chiều sâu có thể kết thúc. Bạn biết chính hiểu biết là một dòng chảy khủng khiếp của năng lượng. Kết thúc hiểu biết đó. Đó là tất cả.

FW: Liệu tôi được phép đưa ra một câu hỏi? Nhiều liên quan đã được chế tạo cho máy ghi âm mà chỉ tiếp tục đang ghi lại, và nó không thể tự kết thúc. Nó phải được kết thúc. Nhưng vậy thì, liệu bộ não có thể tự kết thúc?

K: Chúng ta sẽ khám phá. Trước hết, đối diện câu hỏi đó, đó là mấu chốt của tôi. Trước hết, lắng nghe câu hỏi đó.

S: Liệu tổng thể của ý thức của tôi chỉ là ghi lại? Trong tổng thể của ý thức của tôi, liệu chỉ có ghi lại đang xảy ra?

K: Dĩ nhiên.

S: Vậy thì, cái gì có thể quan sát đang ghi lại đó?

K: Cái gì có thể quan sát đang ghi lại này hay có thể ngăn cản đang ghi lại? Tôi cũng bị êt bất động – bất động đó mà hiện diện giữa hai tiếng ồn . . .

S: Liệu bất động đó mà tôi trải nghiệm cũng được ghi lại?

K: Chắc chắn.

S: Anh không thể sử dụng từ ngữ ‘đang ghi lại’ cho bất động.

K: Chừng nào còn có qui trình ghi lại này đang xảy ra, nó là máy móc. Liệu có bất động mà không máy móc. Một bất động mà đã không bị suy nghĩ về nó, không bị gây ra, không bị xúi giục hay không bị tạo tác. Nếu không, bất động đó chỉ là máy móc.

S: Nhưng thỉnh thoảng người ta biết bất động không máy móc.

K: Không thỉnh thoảng.

Raj: Thưa anh, liệu có thể cho một bất động không máy móc hiện diện?

K: Không, không. Tôi không quan tâm đến điều đó. Tôi đang hỏi cái gì đó hoàn toàn khác hẳn: động lượng này, quy định này, tổng thể của ý thức là quá khứ. Nó đang chuyển động. Không có ý thức tương lai. Toàn bộ ý thức là quá khứ, được ghi lại, được lưu trữ, được duy trì như trải nghiệm, hiểu biết, sợ hãi, vui thú. Đó là toàn động lượng của quá khứ. Và người nào đó xuất hiện và nói: Hãy lắng nghe điều gì tôi phải nói, liệu bạn có thể kết thúc động lượng đó? Nếu không, động lượng này, cùng hoạt động tách rời của nó, sẽ tiếp tục vô tận.

Raj: Tôi nghĩ chuyển động này có thể kết thúc chỉ nếu anh không bám chặt nó.

K: Không, động lượng đó là bạn. Bạn không khác biệt động lượng đó. Bạn không công nhận rằng bạn là động lượng bao la này, con sông của truyền thống này, của những thành kiến thuộc chủng tộc này, động cơ tập thể, những khẳng định tạm gọi là cá thể. Nếu không kết thúc điều đó, không có tương lai. Vì vậy, không có tương lai nếu dòng chảy này đang xảy ra. Bạn có lẽ gọi nó là một tương lai, nhưng nó chỉ là cùng sự việc được bổ sung. Không có tương lai. Tôi không hiểu liệu bạn thấy điều này.

P: Một hành động xảy ra và sự tối tăm nảy ra trong tôi. Câu hỏi nảy ra: Liệu ý thức cùng nội dung riêng của nó, mà là sự tối tăm –

K: Kết thúc. Bám chặt nó.

P: Chính xác, anh có ý gì?

K: Liệu bạn có thể bám chặt, liệu bộ não có thể bám chặt động lượng này, hay liệu đó là ý tưởng rằng nó là động lượng? Bạn theo kịp điều gì tôi có ý? Lắng nghe nó cẩn thận. Liệu động lượng là thực sự hay liệu nó là một ý tưởng? Nếu nó là một ý tưởng, lúc đó bạn có thể bám chặt ý tưởng về động lượng đó. Nhưng nếu nó không là một ý tưởng, một kết luận, vậy thì bộ não hiệp thông trực tiếp cùng động lượng đó. Tôi không hiểu liệu bạn theo kịp. Và thế là, nó có thể nói: ‘Được rồi, tôi sẽ quan sát.’ Nó đang quan sát, nó không đang cho phép nó chuyển động. Lúc này, liệu từ ngữ mà bạn đang bám chặt, hay liệu bạn đang quan sát chuyển động mãnh liệt này? Nhìn kìa, bạn là chuyển động khủng khiếp đó. Khi bạn nói bạn là chuyển động khủng khiếp đó, liệu nó là một ý tưởng?

Raj: Không.

K: Vậy là, bạn là động lượng đó. Hãy khám phá liệu động lượng đó có thể kết thúc – quá khứ đang đến, đang gặp gỡ hiện tại, một thách thức, một câu hỏi và đang kết thúc ở đó. Ngược lại, không có kết thúc cho đau khổ. Con người đã sống cùng đau khổ suốt hàng ngàn và hàng ngàn năm. Động lượng đó đang diễn ra và diễn ra. Tôi có thể cho mười giải thích – đầu thai, nghiệp lực – nhưng tôi vẫn còn sống cùng đau khổ. Sống cùng đau khổ này là động lượng khủng khiếp của con người. Liệu động lượng đó có thể kết thúc mà không cần kiểm soát? Người kiểm soát là vật được kiểm soát. Liệu động lượng đó có thể kết thúc? Nếu nó không kết thúc, vậy thì không có tự do, vậy thì luôn luôn hành động sẽ không tổng thể. Liệu bạn có thể thấy tổng thể của điều đó, thấy nó một cách thực sự?

P: Liệu có khi nào chúng ta có thể thấy động lượng đó? Khi chúng ta thấy cảm thấy đó trong hiện tại, chúng ta đang thấy cái gì?

K: Tôi gọi bạn là một người ngu dốt. Liệu bạn phải ghi lại nó?

P: Tôi không thể chỉ trả lời chính xác tại sao tôi phải ghi lại.

K: Đừng ghi lại.

P: Nó là một câu hỏi của liệu hai mắt và hai tai của tôi đang trôi chảy ra ngoài đến từ ngữ đó; nếu chúng bất động và lắng nghe, không có ghi lại. Có đang lắng nghe nhưng không ghi lại.

K: Thế là, bạn đang thấy cái gì?

P: Không có đang thấy của chuyển động này. Tôi đã và đang quan sát trong khi bàn luận này đã và đang xảy ra và tôi nói, ‘Nó có nghĩa gì khi ghi lại sự kiện đó?’ Tôi đang lắng nghe, anh đang lắng nghe. Chắc chắn, nếu đang lắng nghe của tôi được hướng dẫn đến từ ngữ đó, mà đang tuôn trào từ tôi, tôi ghi lại, và chính chuyển động hướng ra ngoài này quẳng nó trở lại. Nhưng nếu hai mắt và hai tai của tôi đang thấy và đang lắng nghe, nhưng bất động, vậy là chúng nhận vào mà không có bất kỳ ghi lại nào.

K: Thế là, bạn đang nói rằng có một bất động trong đang lắng nghe. Không có ghi lại, nhưng hầu hết chúng ta đều không bất động.

P: Chúng tôi không thể trả lời câu hỏi đó trong những câu hỏi của anh: Tại sao người ta phải ghi lại?

K: Không, tôi đang đưa ra một câu hỏi hoàn toàn khác hẳn. Người nào đó gọi bạn là một người ngu dốt. Đừng ghi lại nó.

P: Nó không là một qui trình trong đó tôi có thể ghi lại hay tôi không thể ghi lại. Cách anh trình bày nó, anh đang gợi ý hai thay thế: nó là hoặc ghi lại hoặc không ghi lại.

K: Không. Luôn luôn bạn đang ghi lại.

P: Luôn luôn có một ghi lại. Chùng nào những giác quan của tôi còn đang chuyển động hướng ra ngoài, có ghi lại.

K: Không; khi bạn nói ‘chùng nào’, điều đó có nghĩa bạn không hiện diện ngay lúc này.

P: Không. Tôi đang đưa ra một giải thích.

K: Tôi muốn khám phá liệu dòng chảy cuồng nộ này của quá khứ có thể kết thúc. Đó là toàn bộ câu hỏi của tôi.

P: Anh sẽ không chấp nhận bất kỳ thứ gì. Anh sẽ không chấp nhận bất kỳ câu phát biểu kết thúc nào về nó. Vì vậy, phải có một cách để kết thúc.

K: Tôi đang hỏi: Làm thế nào nó có thể kết thúc?

P: Vậy là, chúng ta phải chuyển động từ điều đó sang những tế bào não – sang ghi lại thực sự.

K: Vậy là, những tế bào não đang ghi lại. Những tế bào não đó mà bị quy định quá nặng nề, đã nhận ra rằng động lượng là sự an toàn duy nhất. Thế là, trong động lượng đó, bộ não đã tìm được sự an toàn vô cùng. Đúng chứ?

P: Làm ơn lắng nghe tôi. Chỉ có một chuyển động mà là chuyển động của quá khứ, đang tiếp xúc hiện tại và đang chuyển động tiếp tục.

K: Quá khứ đang gặp gỡ hiện tại, đang chuyển động tiếp tục, đang bổ sung – chúng ta đã thâm nhập điều đó. Bộ não bị quy định vào điều đó. Nó thấy chừng nào dòng suối đó còn đang chảy, nó tuyệt đối được an toàn. Lúc này, làm thế nào những tế bào não sẽ được chỉ rõ rằng động lượng của quá khứ mà trong đó những tế bào não đã tìm được sự an toàn và hạnh phúc vô cùng là chuyển động nguy hiểm nhất? Lúc này, chỉ rõ cho bộ não đó sự nguy hiểm của động lượng này là điều quan trọng nhất. Khoảnh khắc nó thấy sự nguy hiểm thực sự, nó sẽ kết thúc động lượng đó. Bạn thấy sự nguy hiểm của động lượng này? Không phải sự nguy hiểm thuộc lý thuyết, nhưng sự nguy hiểm cơ thể thực sự?

P: Liệu những tế bào não của anh đang nói rằng chuyển động này là nguy hiểm?

K: Bộ não của tôi đang sử dụng những từ ngữ để cảnh báo cho bạn về sự nguy hiểm, nhưng không có nguy hiểm trong nó. Bộ não đã thấy nó và buông bỏ nó. Bạn thấy sự nguy hiểm của con rắn hổ mang? Khi bạn thấy sự nguy hiểm, bạn tránh nó. Bạn tránh nó bởi vì bạn đã bị quy định qua vô vàn thiên niên kỷ bởi sự nguy hiểm của một con rắn. Vì vậy,

những phản ứng của bạn phụ thuộc vào tình trạng bị quy định đó, mà là hành động tức khắc.

Bộ não đã bị quy định phải tiếp tục bởi vì trong đó có sự an toàn tuyệt đối, trong đang gặp gỡ hiện tại, đang học hành từ nó, đang bổ sung nó và đang chuyển động tiếp tục. Đối với bộ não, đó là sự an toàn duy nhất mà nó biết, thế là nó sẽ ở lại đó. Nhưng khoảnh khắc bộ não nhận ra rằng nó là sự việc nguy hiểm nhất, bộ não buông bỏ nó bởi vì nó muốn sự an toàn.

Raj: Tôi không thấy sự nguy hiểm của động lượng đó một cách thực sự như anh thấy.

K: Tại sao, thưa bạn?

Raj: Một phần do bởi tôi chưa bao giờ quan sát động lượng khủng khiếp để thấy sự nguy hiểm của nó.

K: Liệu bạn đang sống cùng sự diễn tả của động lượng đó hay đang sống cùng chính động lượng đó mà là chính bạn? Bạn hiểu rõ câu hỏi của tôi, thưa bạn? Liệu động lượng đó khác biệt bạn?

Raj: Không, thưa anh.

K: Vậy là, bạn là động lượng đó? Vậy là, bạn đang quan sát vào chính bạn?

Raj: Vâng, nhưng điều này không xảy ra thường xuyên.

K: Thường xuyên? Những từ ngữ ‘thường xuyên’ và ‘tiếp tục’ là những từ ngữ đáng sợ. Liệu bạn nhận biết mà không

có bất kỳ chọn lựa nào rằng bạn là động lượng đó, không phải thỉnh thoảng? Bạn có thể nói: Thỉnh thoảng tôi chỉ thấy vực thẳm. Nếu từ ngữ không là sự kiện đó, vậy thì từ ngữ không là sợ hãi. Lúc này, liệu từ ngữ đã tạo ra sợ hãi?

R: Không.

K: Đừng trả lời nó vội vàng quá. Hãy khám phá. Thâm nhập chậm chậm, Radhaji. Từ ngữ không là sự kiện. Điều đó rất rõ ràng. Sợ hãi không là từ ngữ đó, nhưng liệu từ ngữ đó đã tạo ra sợ hãi? Nếu không có từ ngữ đó, liệu sự kiện được gọi là ‘sợ hãi’ đó hiện diện? Từ ngữ đó là qui tình ghi lại. Vậy là, cái gì đó hoàn toàn mới mẻ nảy sinh. Mới mẻ đó, bộ não khước từ bởi vì nó là một sự kiện mới mẻ; thế là, ngay tức khắc nó nói đó là sợ hãi. Muốn cho bộ não bám chặt động lượng của cái đó, chờ đợi, quan sát. Cho một khoảng ngừng giữa sự chuyển động của suy nghĩ, mà không can thiệp bằng chuyển động thực sự của cảm thấy. Khoảng ngừng chỉ có thể xảy ra khi bạn thâm nhập rất chậm chậm vào câu hỏi rằng từ ngữ đó không là sự kiện đó, từ ngữ đó không là sợ hãi đó. Ngay tức khắc, bạn đã kết thúc động lượng đó. Tôi không hiểu liệu bạn thấy điều này.

P: Tôi vẫn còn muốn khiến cho vấn đề rõ ràng. Liệu có thể bám chặt một chất lượng của cảm thấy mà không có từ ngữ, dù nó là hận thù, tức giận, hay sợ hãi.

K: Dĩ nhiên, bạn có thể bám chặt cảm thấy đó của tức giận, sợ hãi, mà không có từ ngữ; chỉ ở cùng cảm thấy đó. Hãy thực hiện nó.

P: Nhưng chính xác, anh làm gì?

K: Khi sợ hãi nảy sinh từ bất kỳ nguyên nhân nào, ở lại cùng nó, mà không có bất kỳ động lượng nào, mà không có bất kỳ chuyển động nào của suy nghĩ.

P: Vậy thì, nó là gì?

K: Nó không còn là cái sự kiện mà tôi đã liên kết với quá khứ như sợ hãi. Tôi muốn nói nó là năng lượng được ôm ấp mà không có bất kỳ chuyển động nào, có một nổ tung. Thế là, nó được thay đổi.

Những Tế bào não và Tình trạng Tổng thể

DS: Tôi không hiểu liệu chúng ta có thể bàn luận nghi vấn của động lượng – mà là sự sáng chế người suy nghĩ cũng như sự tạo tác những đồng hóa cùng người suy nghĩ? Sự kiện là rằng chúng ta bị đối diện với động lượng này, chuyển động này. Liệu chúng ta có thể thâm nhập nghi vấn đó?

P: Liệu bạn không nghĩ rằng với mục đích thâm nhập nghi vấn đó, người ta nên thâm nhập nghi vấn của năng lượng tiêu tan, hay sao?

DS: Tôi không biết bạn có ý gì?

P: Động lượng mà thúc đẩy chúng ta, tạo tác và biến mất. Giống hệ như có động cơ mà có năng lượng, và mà tiêu tan, có cùng loại năng lượng được dính dáng trong động lượng đó mà chúng ta đang bàn luận. Liệu chúng ta có thể thâm nhập năng lượng, năng lượng tiêu tan đó và năng lượng không tiêu tan đó?

DS: Maxwell nói, đối với một người khoa học, nguyên tắc đầu tiên của năng lượng là một nguyên tắc của sự liên quan xác định rõ. Khi bạn nói ‘năng lượng’, một cách nghiêm túc tôi đang hỏi vấn đề đó là gì. Tôi đang không hiểu khi chúng ta nói ‘năng lượng’, liệu chúng ta có ý một chất, một sức

mạnh có thể xác định rõ? Hay, liệu ‘năng lượng’ này hàm ý một hình thức của sự liên hệ?

P: Tôi hoàn toàn không hiểu rõ điều gì bạn nói.

DS: Tôi nghi ngờ liệu có bất kỳ người nào đã suy nghĩ một cách thực sự về năng lượng là gì trong ý nghĩa thuộc tâm lý.

P: Đó là lý do tại sao nếu chúng ta bàn luận nó, việc đó có lẽ khiến cho những nghi vấn rõ ràng.

DS: Liệu chúng ta có ý một chất hay một sức mạnh mà tồn tại bên trong con người, hay liệu ‘năng lượng’ là cái gì đó mà tự thể hiện trong sự liên hệ, và nếu như thế, vậy thì nó nảy sinh một loại toàn bộ của những nghi vấn.

P: Liệu vật lý (tôi không có hiểu biết về vật lý) không chấp nhận rằng có một năng lượng mà tiêu tan và một năng lượng mà trong chính nó không có hạt giống của tiêu tan, hay sao?

FW: Có, nhưng bạn thấy, không người vật lý nào có thể định nghĩa năng lượng là gì. Năng lượng là một giả định căn bản trong vật lý – rằng nó hiện diện ở đó. Chúng ta biết rằng năng lượng là cần thiết. Nếu không có năng lượng, không sức mạnh vật lý nào có thể xảy ra. Nếu không có năng lượng, không công việc nào có thể được. Vì vậy, năng lượng và công việc có liên quan với nhau rất nhiều. Vì vậy, chúng ta có thể sử dụng sức mạnh, chúng ta có thể thấy công việc đang được thực hiện, nhưng chúng ta không bao giờ có thể thấy năng lượng.

K: Liệu có một năng lượng mà vô hạn, mà không có một khởi đầu và một kết thúc? Và liệu có một năng lượng mà là máy móc mà luôn luôn có một động cơ? Và liệu có một năng lượng trong sự liên hệ? Tôi muốn khám phá.

P: Dr Shainberg hỏi cái gì mà cho động lượng.

K: Cái gì? Chúng ta hãy bám chặt điều đó.

P: Liệu động lượng là sự nảy sinh người suy nghĩ, và ti ếp theo người suy nghĩ tự cho phép anh ấy sự tiếp tục.

K: Tác động, sức mạnh đằng sau tất cả hành động của chúng ta là gì? Liệu nó là máy móc? Hay liệu có một năng lượng, một sức mạnh, một tác động, một động lượng mà không có xung đột? Đó là điều gì chúng ta đang bàn luận?

DS: Động lượng của năng lượng mà trở thành máy móc này là gì? Chúng ta hãy rời lãnh vực tưởng tượng trong chốc lát nhưng chỉ bám chặt động lượng của suy nghĩ lẫn ham muốn này và bản chất máy móc của nó. Động lượng của năng lượng này, của suy nghĩ, ham muốn và sự sáng chế người suy nghĩ này là gì?

K: Tiếp tục đi, thưa bạn, bàn luận nó.

DS: Anh thấy suy nghĩ, c ảm xúc, sau đó sức mạnh, sau đó ham muốn, và sự thành tựu của ham muốn đó; toàn bộ nỗ lực cùng một chút xúu bổ sung xảy ra, tiếp tục. Vậy là, đó là động lượng.

K: Bạn đang hỏi động lượng đó đằng sau ham muốn là gì. Tôi ham muốn một chiếc xe hơi. Cái gì đằng sau ham muốn đó? Chúng ta hãy trình bày nó rất đơn giản. Sự thôi thúc, nỗ lực, sức mạnh, năng lượng đằng sau ham muốn đó mà nói, ‘tôi phải có một chiếc xe hơi’ là gì?

DS: Liệu nó là rằng anh ham muốn một chiếc xe hơi hay liệu chiếc xe hơi xuất hiện như một ham muốn và sau đó tạo ra ‘cái tôi’? Liệu ‘cái tôi’ được tạo ra bởi ham muốn?

K: Nếu tôi không thấy thực sự một chiếc xe hơi, không cảm thấy nó, không sờ chạm nó, tôi sẽ không có ham muốn cho một chiếc xe hơi. Bởi vì tôi thấy mọi người đang lái một chiếc xe hơi, sự vui thú của lái xe, năng lượng, vui mừng của lái xe, tôi ham muốn nó.

P: Thưa anh, liệu do bởi vật đó mới tạo ra ham muốn?

DS: Đó là câu hỏi.

K: Nó có lẽ là một vật thuộc vật chất, hay một vật không thuộc vật chất, một niềm tin, một ý tưởng, bất kỳ thứ gì.

FW: Nhưng đầu tiên, nó có thể phải nhận biết được bởi những giác quan, bởi vì anh nhận biết cái gì đó bởi những giác quan, và anh tạo ra một hình ảnh của nó, sau đó anh ham muốn nó. Vì vậy, liệu người ta có thể nói rằng bất kỳ thứ gì có thể được ham muốn phải được nhận biết bởi những giác quan? Và vì vậy từ câu hỏi của anh, tôi hỏi: Bất kỳ thứ gì mà có thể được ham muốn, liệu đầu tiên nó phải nhận biết được qua những giác quan? Dĩ nhiên, người ta có thể nói về ‘Thượng đế’. Tôi có thể ham muốn Thượng đế.

P: Chính là ham muốn mới duy trì và giữ gìn thế giới tiếp tục. Liệu anh có thể mang ham muốn quay về những gốc rễ của nó?

DS: Liệu sẽ có ham muốn nếu không có ‘cái tôi’?

K: Động lượng đằng sau bất kỳ ham muốn nào là gì? Chúng ta hãy bắt đầu bằng nghi vấn đó. Năng lượng mà khiến cho tôi ham muốn là gì? Cái gì đằng sau đang hiện diện của tôi ở đây? Tôi đã đến đây để khám phá bạn đang nói gì, bàn luận này về chủ đề gì. Ham muốn đó là để khám phá cái gì đó khác hẳn dòng chảy thông thường suy nghĩ của tôi. Vì vậy, đó là gì? Liệu đó là ham muốn? Lúc này, cái gì đằng sau ham muốn đó mà khiến cho tôi đến đây? Liệu nó là đau khổ của tôi? Liệu nó là vui thú của tôi? Liệu có phải rằng tôi muốn học hành nhiều thêm nữa? Đặt tất cả những thứ này vào chung, cái gì đằng sau tất cả nó?

DS: Đối với tôi nó là sự khuấy khỏa khỏi tôi là gì.

P: Mà cũng giống hết một ý thức của trở thành.

K: Trở thành? Cái gì đằng sau trở thành?

DS: Đến nơi nào đó khác hẳn nơi tôi là, và ở đó cũng có ham muốn.

K: Cái gì đằng sau năng lượng đó mà đang khiến cho bạn thực hiện điều đó? Liệu nó là hình phạt và phần thưởng? Tất cả cấu trúc của sự chuyển động của chúng ta đều được đặt nền tảng trên hình phạt và phần thưởng, trốn chạy cái này, kiếm được cái kia. Liệu đó là sự thôi thúc hay năng lượng

căn bản mà đang khiến cho chúng ta làm quá nhiều việc? Thế là, liệu động cơ, thôi thúc, năng lượng được rút ra từ hai thứ này: trốn chạy một cái và kiếm được cái kia?

DS: Vâng. Đó là bộ phận của nó. Đó là tại mức độ của suy nghĩ.

K: Không. Không phải chỉ tại mức độ của suy nghĩ. Tôi không nghĩ như thế. Tôi bị đói, phần thưởng của tôi là thức ăn. Nếu tôi làm điều gì đó sai trái, phần thưởng của tôi là hình phạt.

M: Liệu điều đó khác biệt vui thú và đau khổ? Liệu phần thưởng giống hết như vui thú, và hình phạt giống hết như đau khổ?

K: Phần thưởng – bám chặt từ ngữ đó. Đừng khai triển từ ngữ đó. Phần thưởng và hình phạt. Tôi nghĩ đó là động cơ chung, thông thường, căn bản.

P: Phần thưởng và hình phạt đối với ai?

K: Không ‘đối với ai’. Cái đó mà là thỏa mãn, và cái đó mà là không thỏa mãn.

P: Nhưng cho ai? Anh phải thừa nhận nó để bàn luận.

K: Tôi vẫn chưa đến đó. Vấn đề là, cái gì đang gây thỏa mãn tôi gọi là ‘phần thưởng’, cái gì không đang gây thỏa mãn tôi gọi là ‘hình phạt’.

DS: Vâng.

K: Vậy là, liệu không có ‘cái tôi’ đang nói: ‘Tôi phải được thỏa mãn’, ‘Tôi bị đói’, hay sao?

P: Đói là một vận hành rất tự nhiên của một sinh vật đang sống.

K: Tôi đang bám chặt điều đó lúc này. Liệu một vận hành rất tự nhiên của một sinh vật đang sống tràn qua lãnh vực thuộc tâm lý và liệu xâu chuỗi của những sự kiện lặp đi lặp lại bắt đầu ở đó? Tôi cần lương thực; lương thực là cần thiết. Nhưng cùng thôi thúc đó tràn qua lãnh vực của tâm lý, và ở đó bắt đầu một xâu chuỗi hoàn toàn khác hẳn. Nhưng nó là cùng chuyên động.

Singh: Thưa anh, tất cả qui trình này đang xảy ra ở đâu? Nếu nó xảy ra trong tôi, tôi trải nghiệm cái gì, khi nào tôi tham gia trong qui trình của thâm nhập này, nó đang xảy ra ở đâu? Liệu nó ở trong bộ não? Tôi tìm được nhu cầu vui thú-đau khổ này ở đâu?

K: Cả tại mức độ sinh học lẫn mức độ tâm lý.

Singh: Nếu nó là bộ não, vậy thì dứt khoát có cái gì đó, mà người ta có lẽ nói là nhá nhem, giữa vui thú và đau khổ. Dứt khoát có những khoảnh khắc nào đó khi không cần thiết phải thỏa mãn đói nhưng vẫn còn ham muốn đó hiện diện ở đó. Tôi có lẽ được thỏa mãn và có lẽ vẫn còn cảm thấy đói.

K: Tôi hoàn toàn không theo kịp điều gì bạn đang nói.

Singh: Thưa anh, nếu có phần thưởng và hình phạt, và nếu qui trình của phần thưởng và hình phạt này sẽ được tìm hiểu

trong bộ não, tại mức độ tâm lý, lúc đó có vài phản ứng trong bộ não mà ở giữa phần thưởng và hình phạt.

K: Bạn muốn nói có một khoảng trống giữa phần thưởng và hình phạt?

Q: Không phải một khoảng trống, nhưng một liên kết cùng nhau, một cái cầu.

GM: Bạn có ý có một trạng thái mà cũng không là phần thưởng lẫn hình phạt?

Singh: Vâng, nơi cái này nhập vào cái kia.

P: Nếu tôi được phép hỏi, có lẽ có một trạng thái khác, nhưng tôi không biết nó là gì. Làm thế nào điều này trả lời câu hỏi, làm thế nào điều này giúp đỡ khai triển câu hỏi về bản chất của sức mạnh này mà khiến cho nó hiện diện và sau đó duy trì nó tiếp tục? Tại căn bản, đó là câu hỏi.

DS: Đó là câu hỏi. Động lượng này ở đâu? Động lượng của phần thưởng và hình phạt này ở đâu? Và thậm chí nếu có không gian chính giữa –

K: Liệu bạn đang hỏi, cái gì đang xô đẩy người ta trong phương hướng của phần thưởng và hình phạt? Cái gì là năng lượng, cái gì là động lượng, cái gì là sức mạnh, cái gì là khối lượng của năng lượng, mà đang khiến cho chúng ta làm điều này và lẫn tránh điều kia? Liệu đó là câu hỏi? Liệu nó có thể là sự hài lòng, sự thỏa mãn, mà là vui thú?

DS: Nhưng vậy thì, sự thỏa mãn là gì? Trạng thái của hiện diện của anh khi anh nhận biết rằng có tự do khỏi đói?

K: Nó rất đơn giản, đúng chứ? Có đói, lương thực được cho, và bạn được thỏa mãn. Nhưng cùng sự việc được tiếp tục và nó không bao giờ kết thúc. Tôi tìm kiếm một thỏa mãn này tiếp theo một thỏa mãn khác và nó vô tận. Liệu có phải rằng năng lượng này, thôi thúc để được thỏa mãn đó, là vừa thuộc sinh học lẫn thuộc tâm lý? Tôi bị đói và thuộc tâm lý tôi bị cô độc. Có cảm thấy của trống rỗng, có cảm thấy của đói khát. Và thế là tôi nương dựa Thượng đế, nương dựa Giáo hội, nương dựa những đạo sư. Thuộc một vận hành tự nhiên, đói khát đó được thỏa mãn rất dễ dàng. Thuộc tâm lý, nó không bao giờ được thỏa mãn.

Par: Tại mấu chốt nào người ta chuyển từ sự thành tựu thuộc sự vận hành tự nhiên sang qui trình suy nghĩ?

K: Thưa bạn, có lẽ rằng chuyển động thuộc một vận hành tự nhiên đã thâm nhập vào chuyển động thuộc tâm lý và tiếp tục. Liệu đây là như thế?

P: Điều gì tôi đang cố gắng thâm nhập là thế này: Nó không là một câu hỏi của liệu nó có thể hay liệu nó là một vấn đề của chọn lựa. Nó là như thế từ khoảnh khắc tôi sinh ra. Cả hai loại của mong muốn bắt đầu. Vì vậy, tôi đang hỏi, cái nguồn của cả hai đang bắt đầu là gì, vận hành tự nhiên và tâm lý?

Q: Một từ ngữ ‘đói khát’ phải đầy đủ rồi.

P: Không phải đâu. Cả hai được cấu trúc trong một sức mạnh mà sau đó đẩy ra. Cấu trúc đó trong người ta, đang đến cùng nhau đó của vô số sự việc, là trung tâm, ‘cái tôi’.

K: Nhìn kìa. Tôi không nghĩ nó là ‘cái tôi’.

P: Nó là gì? Tại sao anh nói điều đó?

K: Tôi không nghĩ nó là ‘cái tôi’. Tôi nghĩ nó là sự không thỏa mãn vô tận, đói khát vô tận.

DS: Cái nguồn của nó là gì?

P: Liệu có thể có đói khát nếu không có người nào đó mà đói khát?

DS: Ai đói khát?

P: Liệu có thể có đói khát nếu không có một người cảm thấy nó?

K: Tôi không thừa nhận ‘cái tôi’. Có đói khát liên tục. Tôi đi tới chủ nghĩa Marx. Tôi tìm thấy nó không tổng thể, tôi đi từ người này sang người khác. Tôi càng thông minh bao nhiêu, tôi càng nhận biết bao nhiêu, càng có không thỏa mãn nhiều bấy nhiêu. Thế là, điều gì xảy ra?

S: Bởi điều đó, anh đang hàm ý rằng có một ma trận mà không có tính thực tế của ‘cái tôi’ mà trong chính động lượng của nó có thể hành động.

K: Tôi không biết ma trận. Tôi không biết ‘cái tôi’. Tất cả mọi điều tôi đang vạch ra là một yếu tố duy nhất rằng có sự đói khát thuộc vận hành tự nhiên mà thâm nhập vào lãnh vực thuộc tâm lý và việc đó tiếp tục vô tận.

DS: Có một ý thức vô tận của không tổng thể.

K: Đói khát. Bám chặt từ ngữ đó.

A: Tại mấu chốt này tôi gợi ý rằng chúng ta nên cắt đứt sự đói khát thuộc vận hành tự nhiên.

K: Một cách có mục đích tôi đang khẳng định vào điều đó. Nó có lẽ từ dòng chảy của điều đó, mà chúng ta tạo ra tất cả đau khổ này.

Par: Tôi nghi ngờ điều đó. Liệu nó là một pha trộn của vận hành tự nhiên và tâm lý đang tràn qua lại? Chính xác, chúng ta có ý gì qua từ ngữ ‘đang tràn qua lại’? Một điều là một sự kiện, điều kia lại không.

K: Không. Vì vậy chỉ có đói khát vận hành tự nhiên.

P: Làm thế nào anh có thể nói điều đó?

K: Tôi không nói điều đó. Tôi chỉ đang thâm nhập.

P: Có đói khát cả vận hành tự nhiên lẫn tâm lý.

K: Nhìn kìa, Pupilji, lúc này tôi sẽ không sử dụng từ ngữ ‘cái tôi’. Tôi không đang thâm nhập ‘cái tôi’. Tôi cảm thấy đói khát. Nó đã đư ợc thỏa mãn. Tôi thêm tình dục, điều đó

đang được thỏa mãn. Và tôi nói, ‘Tùng đó không đủ. Tôi phải có cái gì đó nhiều hơn.’

P: ‘Nhiều hơn’?

K: ‘Nhiều hơn’, đó là cái gì?

P: Nó là động lượng, đúng chứ?

K: Không, ‘nhiều hơn’ là nhiều thỏa mãn hơn.

P: Vậy thì, động lượng là gì?

K: Bám chặt từ ngữ đó. Bộ não đang tìm kiếm sự thỏa mãn.

P: Tại sao bộ não phải tìm kiếm sự thỏa mãn.

K: Bởi vì nó cần sự ổn định; nó cần sự an toàn. Vì vậy, nó nói, ‘Tôi đã khám phá điều này: Tôi nghĩ tôi đã tìm được sự thỏa mãn trong điều này nhưng không có gì cả. Tôi sẽ tìm được an toàn trong cái đó nhưng lại nữa không có gì cả’. Và nó cứ tiếp tục và tiếp tục. Đó là như thế trong sống hàng ngày. Tôi đi đến đạo sư này kế tiếp đạo sư kia, hay một lý thuyết này sau một lý thuyết khác, một kết luận này sang một kết luận khác.

Q: Thưa anh, chính bản chất của đói khát này tại một mức độ của vận hành tự nhiên dẫn đến đói khát tại mức độ của vận hành tự nhiên thuộc tâm lý. Nó dẫn từ đói khát nào đó trong bộ máy vận hành tự nhiên đến sự hoàn tất của nó. Và chính là vòng quay này mà vận hành; đó là cách bộ não làm việc. Nếu tràn qua thuộc vận hành tự nhiên sẽ luôn luôn tiếp tục trong

lãnh vực tâm lý, vậy thì vòng quay của đói khát và no đủ này phải tiếp tục.

K: Phải tiếp tục? Thâm nhập vào chính bạn. Nó rất đơn giản. Bạn đang tìm kiếm sự thỏa mãn. Mọi người đều đang tìm kiếm. Nếu bạn nghèo khổ, bạn muốn giàu có. Nếu bạn thấy người nào đó giàu có hơn bạn, bạn muốn điều đó, người nào đó đẹp đẽ hơn, bạn muốn điều đó và vân vân và vân vân. Chúng ta muốn sự thỏa mãn tiếp tục.

A: Thưa anh, tôi muốn lôi kéo sự chú ý của anh lại đặc tính trung tâm của sự đói khát thuộc vận hành tự nhiên, rằng mọi hoạt động để hoàn tất đói khát thuộc vận hành tự nhiên đó đều dẫn đến sự thỏa mãn. Điều đó có nghĩa, giữa đói khát và xảy ra lại của nó, luôn luôn có một khoảng trống, chừng nào đói khát thuộc vận hành tự nhiên còn được quan tâm, chúng ta khởi động một vòng quay mà trong đó chúng ta không bị ết bất kỳ khoảng trống nào.

K: Quên khoảng trống đi, thưa bạn. Điều đó không quan trọng. Hãy quan sát vào chính bạn. Liệu toàn chuyển động đó, năng lượng, không là một thôi thúc để tìm được sự thỏa mãn, phần thưởng, hay sao? Shainberg, bạn nói gì về điều này?

DS: Tôi nghĩ cái gì đang lộ diện từ khuôn mẫu của hệ thống hình phạt-phần thưởng thuộc vận hành tự nhiên này dứt khoát phải là như thế. Tôi nghĩ đó là toàn phương cách ‘cái tôi’ vận hành, dù nó hợp lý hay không.

K: Toàn động lượng của đang tìm kiếm sự thỏa mãn bị giam giữ bởi ‘cái tôi’.

DS: Vậy là chính ở đó mà ‘cái tôi’ trở nên lộ diện.

K: Đó là nó. Đó là điều gì tôi có ý. Tôi đang tìm kiếm sự thỏa mãn. Nó không bao giờ nói, ‘sự thỏa mãn đang được tìm kiếm’. Tôi đang tìm kiếm sự thỏa mãn. Thật ra, nó phải là cách ngược lại: sự thỏa mãn đang được tìm kiếm.

DS: Sự thỏa mãn được tìm kiếm tạo ra ‘cái tôi’.

K: Vì vậy, động lượng là sự thôi thúc phải được thỏa mãn.

P: Tôi sẽ đưa ra một câu hỏi cho anh mà dường như có lẽ là một chuyển động rời khỏi: Liệu ý thức ‘cái tôi’ không là căn bản trong những tế bào não mà có sự hiểu biết được thừa hưởng, hay sao?

K: Tôi nghi ngờ điều đó.

P: Tôi đang hỏi anh, thưa anh: Hãy lắng nghe câu hỏi. Sự hiểu biết của con người mà hiện diện trong những tế bào não, mà hiện diện trong những chiều sâu của tầng ý thức bên trong, ‘cái tôi’ đó không là bộ phận của bộ não hay sao?

S: Pupilji, vậy thì bạn đang nghĩ tổng thể của quá khứ giống hệt như ‘cái tôi’?

P: Dĩ nhiên, tổng thể của quá khứ. Tôi đang hỏi liệu ‘cái tôi’ hiện diện bởi vì sự biểu lộ của đang tìm kiếm sự thỏa mãn này. Hay, liệu chính trung tâm của ký ức đó, ma trận của ký ức, liệu đó không là ý thức ‘cái tôi’.

K: Bạn đang hỏi, liệu có ‘cái tôi’, ‘cái tôi lệ thuộc’, cái ngã, đang tự đồng hóa chính nó cùng quá khứ, như hiểu biết?

P: Không đang tự đồng hóa.

K: Chờ đã. Cho phép tôi thấu nhận rõ ràng câu hỏi.

P: Không đang tự đồng hóa. Nhưng ‘cái tôi’ như thời gian, thời gian như quá khứ. Và ý thức ‘cái tôi’ là tổng thể của điều đó.

K: Chờ đã. Thoạt đầu bạn đã nói, liệu bộ não chứa đựng ‘cái tôi’? Bởi vì đang thâm nhập, đầy do dự, tôi sẽ nói, không có ‘cái tôi’ gì cả nhưng chỉ có sự tìm kiếm cho thuần túy sự thỏa mãn.

P: Liệu tổng thể ký ức thuộc chủng tộc của con người là xung đột?

K: Không. Nhưng khoảnh khắc bạn nói tôi là quá khứ, ‘tôi’ đó là xung đột.

S: Liệu chính quá khứ đang nói rằng tôi là quá khứ, hay liệu một bộ phận của quá khứ đang nói rằng nó là quá khứ?

K: Bạn thấy, bạn đang đưa ra một câu hỏi thực sự rất lý thú. Liệu bạn quan sát quá khứ như ‘cái tôi’? Có tổng thể quá khứ, vô vàn thiên niên kỷ thuộc nỗ lực của nhân loại, đau khổ của nhân loại, phiền muộn, hỗn loạn của nhân loại, hàng triệu năm. Chỉ có chuyển động đó mà cuộn cuộn, chỉ có con sông bao la đó – không phải ‘cái tôi’ và con sông bao la.

P: Tôi muốn giải thích nó theo cách này: Khi con sông bao la này hiện diện trên bề mặt, nó mang lên bề mặt sự chuyển động của ‘cái tôi’. Nó trở nên bị đồng hóa cùng ‘cái tôi’.

Đồng loạt: Tôi không nghĩ như thế.

K: Pupilji, có lẽ ‘cái tôi’ chỉ là một phương tiện của chuyển tải.

DS: Liệu nó là một cách của nói chuyện, tường thuật?

P: Liệu nó chỉ đơn giản như thế?

K: Không, tôi chỉ đang nói. Nó không đơn giản như thế.

S: Thưa anh, tại một mấu chốt anh đã nói sự biểu lộ của dòng suối là cá thể đó. Khi dòng suối bao la này của đau khổ tự biểu lộ chính nó như cá thể đó, liệu ‘cái tôi’ hiện diện hay không?

K: Chờ đã, chờ đã. Đó không là mấu chốt. Con suối bao la tự biểu lộ chính nó trong cái này, trong một con người; người cha trao cho tôi một hình dạng và sau đó tôi nói ‘cái tôi’, mà là hình dạng, cái tên, những điều kiện thuộc đặc điểm cá nhân, nhưng con suối đó là ‘cái tôi’. Có con suối bao la này mà là điều hiển nhiên.

A: Tôi đang nói rằng chúng ta đang nhúng bồng sự hiểu biết đang tồn tại nơi con suối và đang tự đồng hóa chính chúng ta cùng con suối. Sự đồng hóa được thực hiện *sau sự kiện*, trái lại nó thực sự bắt đầu cùng động lượng đó.

K: Không, không.

P: Làm thế nào người ta thấy điều đó? Anh thấy, cách K diễn tả nó thực sự không dẫn người ta vào chiều sâu của chính người ta. Chiều sâu của chính người ta nói, ‘Tôi muốn, tôi sẽ trở thành, tôi sẽ là’. Chiều sâu đó nảy ra từ quá khứ, mà là hiểu biết, mà là tổng thể tầng ý thức bên trong thuộc chủng tộc.

K: Liệu tôi có thể hỏi, tại sao ‘cái tôi’ hiện diện ở đó? Tại sao bạn nói ‘tôi muốn’? Chỉ có muốn.

P: Bằng cách vẫn nói điều đó, anh không xóa sạch ‘cái tôi’.

K: Không, bạn có xóa sạch ‘cái tôi’ đó. Làm thế nào bạn quan sát? Bạn quan sát con suối này trong cách nào? Liệu bạn quan sát nó như ‘cái tôi’, đang quan sát? Hay, liệu chỉ có quan sát con suối đó?

P: Điều gì người ta thực hiện trong đang quan sát là một vấn đề khác. Chúng ta đang nói về bản chất đó của năng lượng mà tạo ra động lượng đó. Lúc này, tôi đang nói động lượng đó là chính bản chất và cấu trúc của ‘cái tôi’ mà bị trôi buộc trong trở thành.

K: Tôi muốn nghi ngờ liệu ‘cái tôi’ có hiện diện hay không. Nó có lẽ hoàn toàn bằng từ ngữ, không sự kiện. Nó chỉ là một từ ngữ mà đã trở thành quan trọng cực kì, không phải sự kiện đó.

FW: Liệu không có một ảnh hưởng sâu rộng của ‘cái tôi’ trong vật chất của bộ não? Liệu đó không là một thực sự, hay sao?

K: Không. Tôi nghi ngờ nó.

FW: Nhưng dấu ấn hiện diện ở đó. Câu hỏi là: Nếu nó không là một thực sự, vậy thì nó là gì?

K: Động lượng tổng thể, con suối bao la này ở trong bộ não. Rốt cuộc, đó là bộ não, và tại sao phải có ‘cái tôi’ trong đó?

P: Khi anh đang nói về cái thực sự, nó hiện diện ở đó.

K: Nó hiện diện ở đó chỉ một cách từ ngữ.

DS: Nó hiện diện ở đó một cách thực sự. Trong ý nghĩa nếu anh và tôi cùng nhau, có hai phần đối với nó; sự đồng hóa cùng chính tôi của tôi là ‘cái tôi’, là sự liên hệ đó cùng anh.

K: Thưa bạn, khi nào bạn nhận biết được ‘cái tôi’?

DS: Chỉ trong sự liên hệ.

K: Tôi muốn hiểu rõ khi nào bạn nhận biết được ‘cái tôi’.

DS: Khi tôi muốn cái gì đó, khi tôi tự đồng hóa chính tôi cùng cái gì đó, hay khi tôi nhìn tôi trong cái gương.

K: Khi bạn trải nghiệm, tại khoảnh khắc của đang trải nghiệm cái gì đó, không có ‘cái tôi’.

P: Được rồi, không có ‘cái tôi’. Chúng tôi đồng ý với anh. Nhưng kế tiếp một giây sau ‘cái tôi’ nảy ra.

K: Làm thế nào? Nhìn kìa, hãy thâm nhập nó.

FW: Có vấn đề của động lượng.

K: Bạn đang bỏ lỡ mấu chốt của tôi. Có trải nghiệm. Tại khoảnh khắc của khủng hoảng, không có ‘cái tôi’. Rồi thì, kế tiếp, nảy ra suy nghĩ mà nói, ‘Điều đó phần khích quá, điều đó vui thú quá’, và suy nghĩ đó tạo ra ‘cái tôi’ mà nói: ‘Tôi đã tận hưởng nó’. Đúng chứ?

P: Điều gì đã xảy ra ở đó? Liệu ‘cái tôi’ là một tập trung của năng lượng?

K: Không.

P: Năng lượng tiêu tan?

K: Nó là năng lượng tiêu tan, vâng.

P: Nhưng vẫn còn nó là ‘cái tôi’.

K: Không, nó không là ‘cái tôi’. Nó là năng lượng mà đang bị sử dụng sai lầm. Nó không là ‘cái tôi’ mà sử dụng năng lượng một cách sai lầm.

P: Tôi không đang nói tôi sử dụng năng lượng một cách sai lầm. Chính ‘cái tôi’ là một tập trung của năng lượng tiêu tan. Khi cơ thể cạn kiệt, ‘cái tôi’ trong ý nghĩa đó có cùng bản chất, nó bị già nua, nó bị căn cõi.

K: Pupul, chỉ lắng nghe tôi. Tại khoảnh khắc của khủng hoảng, không có ‘cái tôi’. Theo sát nó. Lúc này, liệu bạn có thể sống, liệu có một đang sống tại cường độ mãnh liệt của khủng hoảng đó, luôn luôn? Khủng hoảng đòi hỏi năng lượng tổng thể. Khủng hoảng thuộc bất kỳ loại nào tạo ra sự tuôn trào của tất cả năng lượng. Lúc này hãy để lại nó. Chúng ta sẽ kết thúc nó sau. Tại tích tắc đó, không có ‘cái tôi’. Đó là như thế.

DS: Đó là một chuyển động.

K: Tại tích tắc rõ ràng đó, không có ‘cái tôi’. Lúc này, tôi đang hỏi: ‘Liệu có thể luôn luôn sống tại cường độ mãnh liệt đó?’

DS: Tại sao anh đang hỏi điều đó?

K: Nếu bạn không sống theo cách đó, bạn có tất cả những loại hoạt động khác mà sẽ hủy diệt cái đó.

DS: Câu hỏi là gì?

K: Mấu chốt là thế này: Khoảnh khắc suy nghĩ chen vào, nó tạo ra một tách rời của năng lượng. Chính suy nghĩ là tách rời. Vì vậy, khi suy nghĩ chen vào, lúc đó có một tiêu tan của năng lượng.

DS: Không nhất thiết.

Par: Anh đã nói, ‘Tại khoảnh khắc của trải nghiệm, không có “cái tôi”.’

K: Không phải rằng ‘tôi đã nói’. Nó là như thế.

Par: Liệu đó là động lượng đó?

P: Không. Thật ra câu hỏi giống hệt như điều này; chúng ta nói nó là như thế. Nhưng vẫn vậy điều đó không trả lời câu hỏi về vấn đề tại sao ‘cái tôi’ đã trở thành quá uy quyền. Anh vẫn còn chưa trả lời câu hỏi mặc dù tại khoảnh khắc của khủng hoảng, ‘cái tôi’ không hiện diện, toàn bộ quá khứ không hiện diện.

K: Đó là mấu chốt. Tại khoảnh khắc của khủng hoảng, không có gì cả.

P: Tại sao anh đang nói ‘không’ đối với ‘cái tôi’ đang là cái gương của toàn quá khứ thuộc chủng tộc.

K: Tôi đang nói ‘không’ bởi vì nó có lẽ chỉ là một cách của chuyển tải.

P: Liệu nó đơn giản như điều đó? Liệu cấu trúc ‘cái tôi’ đơn giản như điều đó?

K: Tôi nghĩ nó đơn giản lạ thường. Điều gì còn lý thú nhiều hơn, còn đòi hỏi nhiều hơn, là rằng bất kỳ khi nào suy nghĩ hiện diện, lúc đó sự tiêu tan của năng lượng bắt đầu. Thế là, tôi tự nói với chính tôi: ‘Liệu có thể sống tại cường độ mãnh liệt đó?’ Khoảnh khắc ‘cái tôi’ hiện diện, có sự tiêu tan. Nếu bạn xóa sạch ‘cái tôi’ và tôi xóa sạch ‘cái tôi’, vậy thì chúng ta sẽ có sự liên hệ đúng đắn.

FW: Anh đã nói khoảnh khắc suy nghĩ chen vào, có sự tiêu tan của năng lượng. Nhưng khoảnh khắc ‘cái tôi’ chen vào, cũng có sự tiêu tan của năng lượng. Sự khác biệt là gì?

K: Suy nghĩ là ký ức, trải nghiệm, tất cả điều đó.

FW: Anh phải sử dụng nó trong sống của anh.

DS: Mà là chính xác điều gì chúng ta đang làm lúc này. Tôi phát giác khi tôi nói sự tiêu tan của năng lượng, ngay tức khắc tôi thấy chính tôi chuyển qua vị trí của người quan sát và nói ‘điều đó tệ quá’. Điều gì tôi đang gợi ý là, anh có thể nhận biết một cách trung lập. Có một khủng hoảng và một tiêu tan, một khủng hoảng và một tiêu tan. Đó là đồng c hảy của sự tồn tại.

K: Không.

P: Mấu chốt của K là, có điều đó, nhưng sự thay đổi mà chúng ta đang nói là phủ nhận điều đó.

DS: Tôi nghi ngờ liệu có bất kỳ sự việc nào như phá vỡ khỏi điều này. Tôi nghĩ chúng ta nhớ lại cường độ mãnh liệt của năng lượng của khủng hoảng đó, và sau đó chúng ta nói tôi muốn luôn luôn duy trì nó. Liệu anh thực hiện điều đó?

K: Không.

DS: Vậy thì, tại sao đặt ra câu hỏi đó?

K: Tôi đang đặt ra câu hỏi đó có mục đích bởi vì suy nghĩ can thiệp.

DS: Không phải luôn luôn.

K: Không. Luôn luôn. Thâm nhập nó, thừa bạn. Khoảnh khắc bạn có một khủng hoảng, không có quá khứ, cũng không có hiện tại, chỉ khoảnh khắc đó. Không có thời gian trong khủng hoảng đó. Khoảnh khắc thời gian chen vào, sự tiêu tan bắt đầu. Bám chặt nó giống như thế trong một phút.

A: Có khủng hoảng đó. Kế tiếp có sự tiêu tan và kế tiếp sự đồng hóa.

P: Tại khoảnh khắc của khủng hoảng, nhiều sự việc xảy ra. Anh nói về một vị trí tổng thể tại khoảnh khắc của khủng hoảng đó. Thậm chí để đến được điều đó, người ta phải thâm nhập nó rất thăm thẳm, trong chính người ta với mục đích để biết sự việc này là gì.

K: Bạn thấy, Pupul, *tổng thể* hàm ý một cái trí và cơ thể rất thông minh, một khả năng rõ ràng để suy nghĩ, và cũng vậy nó có nghĩa thiêng liêng, thánh thiện; tất cả điều đó được hàm ý trong từ ngữ ‘tổng thể’ đó. Lúc này, tôi đang hỏi, ‘Liệu có một năng lượng mà không bao giờ tiêu tan, mà bạn muốn thâm nhập?’ Có sự tiêu tan khi nó không tổng thể. Một cách sống tổng thể là một cách sống trong nó không có sự tiêu tan. Một cách sống không tổng thể ở trong sự tiêu tan của năng lượng.

P: Sự liên quan của sống tổng thể và sống không tổng thể với những tế bào não là gì?

K: Không có sự liên quan với những tế bào não. Chúng ta hãy quan sát nó. Tôi muốn hoàn toàn rõ ràng rằng chúng ta

hiểu rõ nghĩa lý của từ ngữ ‘tổng thể’ đó. Nó có nghĩa trọn vẹn, toàn bộ, hòa hợp, hiệp thông, không tách rời. Đó là sống tổng thể. Đó là năng lượng vô hạn. Sống không tổng thể, sống tách rời, là một lãng phí của năng lượng. Khi có một cảm thấy của tổng thể đó, không có ‘cái tôi’. Sống ngược lại là chuyển động của suy nghĩ, của quá khứ, của thời gian; đó là sống của chúng ta, sống hàng ngày của chúng ta; và sống đó là phần thưởng và hình phạt cùng sự tìm kiếm liên tục cho sự thỏa mãn.

P: Thưa anh, tổng thể đó bị giam cầm trong những tế bào não. Đó là, nó quăng ra những phản ứng, những thách thức. Không tổng thể đó bị giam cầm trong những tế bào não. Nó là toàn con suối của quá khứ đang gặp gỡ sự thách thức. Lúc này, tổng thể đó có sự liên quan gì với những tế bào não và những giác quan?

K: Liệu bạn đã hiểu rõ câu hỏi, Doctor?

DS: Câu hỏi của bạn ấy là: Sự liên quan của tình trạng tổng thể đó trong bộ não với ký ức và quá khứ và những giác quan là gì?

K: Không, không. Bạn đã không lắng nghe.

P: Tôi đã nói có hai tình trạng, tổng thể và không tổng thể. Dứt khoát tình trạng không tổng thể đó bị giam cầm trong những tế bào não bởi vì nó là con suối của quá khứ bị giam cầm trong những tế bào não, bị thách thức và đang tạo ra động lượng. Tôi đang hỏi sự liên quan của tình trạng tổng thể đó với những tế bào não và với những giác quan là gì?

DS: Bạn có ý gì qua từ ngữ những giác quan?

P: Lắng nghe, thấy, nếm . . .

DS: Liệu chúng ta có thể thâm nhập điều đó? Tôi nghĩ nếu có cái gì đó trong điều gì chúng ta đang nói, sẽ có một liên quan khác hẳn của những chức năng mảnh như thế trong tình trạng tổng thể. Chúng không chỉ là mảnh đang vận hành nhưng còn cả đang vận hành như mảnh của tình trạng tổng thể, ngược lại trong sự tiêu tan của năng lượng và sự tách rời, nó bắt đầu vận hành như những trung tâm bị cô lập.

K: Thưa bạn, câu hỏi của bạn ấy rất đơn giản. Lúc này, những tế bào não của chúng ta chứa đựng quá khứ, ký ức, trải nghiệm, hiểu biết của vô vàn thiên niên kỷ, và những tế bào não đó không tổng thể.

DS: Vâng, chúng là những tế bào tách rời.

K: Chúng là không tổng thể. Bám chặt máu chốt đó. Bạn ấy nói lúc này những tế bào não bị quy định đến một cách sống không tổng thể. Điều gì xảy ra trong những tế bào não khi có một cách sống tổng thể? Đó là câu hỏi của bạn ấy.

DS: Tôi muốn trình bày nó một cách khác hẳn. Tôi sẽ nói: ‘Điều gì xảy ra trong sự liên quan với những tế bào não trong tình trạng tổng thể của sự nhận biết?’

K: Tôi sắp sửa trả lời câu hỏi đó. Liệu bộ não tổng thể chứa đựng quá khứ và vì vậy liệu quá khứ có thể được sử dụng một cách tổng thể? Bởi vì nó là tổng thể, nó chứa đựng

mảnh, nhưng mảnh không thể chứa đựng tổng thể. Vì vậy, khi có sự vận hành của mảnh, có sự tiêu tan của năng lượng.

P: Sau khi trải qua tất cả điều này, chúng ta đến được mấu chốt này.

K: Vâng, một mấu chốt lạ thường. Bám chặt nó.

P: Vậy thì, vị trí của nó trong bộ não mà là cấu trúc của cái trí con người là gì?

K: Chúng ta chỉ biết cách sống không tổng thể, bám chặt mấu chốt đó. Đó là sự kiện, rằng chúng ta sống một cách không tổng thể, một cách tách rời. Đó là sống thực sự của chúng ta và đó là một lãng phí năng lượng. Chúng ta cũng thấy rằng có mâu thuẫn, có trận chiến. Lúc này, chúng ta đang hỏi: ‘Liệu có một cách sống mà không là một lãng phí năng lượng?’

Chúng ta sống một sống không tổng thể, một sống tách rời, một sống vỡ vụn. Bạn hiểu rõ điều gì tôi có ý qua từ ngữ vỡ vụn, nói điều gì đó, làm đi ều khác, một sống mà là mâu thuẫn, so sánh, bất chước, tuân phục, có những khoảnh khắc của bất động. Nó là một sống tách rời, một sống không tổng thể, đó là tất cả mà chúng ta biết. Và người nào đó hỏi: Liệu có một năng lượng mà không bị lãng phí? Và với câu hỏi đó, chúng ta hãy thâm nhập nó để xem thử liệu có thể kết thúc cách sống này.

P: Nhưng tôi đã đưa ra một câu hỏi khác, và anh vẫn còn chưa trả lời điều đó.

K: Tôi đang đến đó. Đó là một câu hỏi rất khó khăn để trả lời, đó là: người ta sống một sống không tổng thể, mà là một qui trình tiêu tan liên tục của năng lượng, một lãng phí của năng lượng. Bộ não bị quy định vào điều đó. Người ta thấy điều đó một cách thực sự. Sau đó người ta hỏi: Liệu có thể sống một sống mà không là cách sống đó? Đúng chứ?

Q: Không phải luôn luôn, thưa anh, đó là điều gì chúng ta đang thâm nhập. Liệu hơi thở của tự do đó có thể là một tổng thể?

K: Không, nó không bao giờ có thể là tổng thể, bởi vì nó đến và đi. Bất kỳ thứ gì mà đến và đi đều dính dáng thời gian. Thời gian hàm ý một cách sống tách rời. Vì vậy, nó không là tổng thể. Nhìn kìa, chúng ta sống một sống không tổng thể. Bộ não bị quy định vào điều đó. Thịnh thoảng, tôi có lẽ có một chất lượng của tự do nhưng chất lượng của tự do đó vẫn còn trong lãnh vực của thời gian. Vì vậy, chất lượng đó vẫn còn là một mảnh. Lúc này, liệu bộ não mà bị quy định vào điều đó, một cách sống không tổng thể có thể, liệu bộ não đó có thể hoàn toàn tự thay đổi chính nó đến độ nó không còn sống trong cách bị quy định nữa? Đó là câu hỏi.

DS: Phản ứng của tôi đến câu hỏi đó là: Ở đây anh ở trong một tình trạng của tách rời; ở đây anh ở trong một tình trạng của tiêu tan năng lượng. Và ở đó anh đang tìm kiếm cho sự thỏa mãn.

K: Không, tôi không. Tôi đang nói đây là một lãng phí năng lượng.

DS: Đó là tất cả mà chúng ta biết và không còn gì khác nữa.

K: Vâng. Không còn gì khác nữa. Thế là, bộ não nói: ‘Được rồi, tôi thấy điều đó.’ Sau đó nó đặt ra câu hỏi: ‘Liệu có thể thay đổi tất cả điều này?’

DS: Tôi không hiểu liệu bộ não có thể đặt ra câu hỏi đó.

K: Tôi đang hỏi nó. Vì vậy, nếu một bộ não hỏi nó, bộ não khác cũng phải hỏi nó. Điều này không bị đặt nền tảng trên sự thỏa mãn.

DS: Anh có thể nói bất kỳ điều gì về: làm thế nào anh có thể đưa ra câu hỏi về điều gì anh phát biểu mà không đang tìm kiếm sự thỏa mãn, hay không?

K: Nó có thể được đưa ra bởi vì bộ não đã tự nhận ra cho chính nó trò chơi mà nó đã và đang đùa giỡn.

DS: Vậy là, làm thế nào bộ não sẽ đưa ra câu hỏi?

K: Nó đang đưa ra câu hỏi đó, bởi vì nó nói, ‘Tôi đang thấy qua tình trạng bị quy định đó.’ Lúc này, nó nói: ‘Liệu có một cách sống mà là không tách rời, mà là tổng thể?’

DS: Và câu hỏi đó cũng tổng thể như bất kỳ câu hỏi nào.

K: Không, vẫn chưa.

DS: Đó là điều gì tôi đang gặp rắc rối – câu hỏi đó nảy ra từ đâu. Anh nói nó không đang tìm kiếm sự thỏa mãn, nó không là tổng thể. Vậy thì, bộ não gì đang đưa ra câu hỏi này?

K: Bộ não mà nói: ‘Tôi thấy rất rõ ràng sự lãng phí năng lượng đó’.

P: Chính sự kiện của anh đang nói rằng bộ não đang thấy qua toàn vấn đề của tách rời . . .

K: Là kết thúc của nó.

P: Liệu đó là tổng thể?

K: Kết thúc của nó, đó là tổng thể.

P: Kết thúc là chính đang thấy của tách rời.

DS: Liệu đó là tổng thể?

K: Đó là tổng thể. Nhưng bạn ấy đưa ra một câu hỏi hóc búa hơn nhiều liên quan đến bộ não tổng thể mà chưa đựng quá khứ, tổng thể đó của quá khứ, bản thể của quá khứ, năng lượng của nó, nuốt trọn mọi thứ của quá khứ. Điều đó có nghĩa gì? Quá khứ đó không là g c ả, nhưng một bộ não như thể có thể sử dụng quá khứ. Tôi không hiểu liệu bạn theo kịp điều này. Quan tâm của tôi là sống của người ta, sống dốt nát, tách rời, hàng ngày, thực sự. Và tôi nói, ‘Liệu sống đó có thể được thay đổi?’ Không phải vào sự thỏa mãn to tát lớn . Liệu cấu trúc đó có thể tự kết thúc chính nó? Không phải bởi một áp đặt của cái gđó cao c ấp hơn mà chỉ là một ranh mãnh khác. Tôi nói, nếu bạn có thể quan sát mà không có người quan sát, bộ não có thể tự thay đổi chính nó. Đó là thiên định. Thưa bạn, bản thể là tổng thể. Trong tách rời, không có bản thể của bất kỳ thứ gì.

Lắng nghe cùng quả tim

P: Tôi cảm thấy mâu chốt trọng điểm đang bị bỏ lỡ trong tất cả chúng ta là yếu tố từ bi. Ở Benaras, có một lần anh đã sử dụng cụm từ, ‘Liệu có thể lắng nghe cùng quả tim?’ Lắng nghe cùng quả tim hàm ý điều gì?

K: Chúng ta sẽ bàn luận điều đó?

FW: Liệu chúng ta có thể thâm nhập vào bản chất của vật chất?

K: Bạn thấy, thưa bạn, điều gì tôi đã nói là rằng suy nghĩ là một qui trình thuộc vật chất và bất kỳ điều gì suy nghĩ đã thiết lập – những niềm tin thuộc tâm lý, thuộc công nghệ, những thần thánh, toàn cấu trúc của tôn giáo được đặt nền tảng trên suy nghĩ, là một qui trình thuộc vật chất. Trong ý nghĩa đó, suy nghĩ là vật chất. Suy nghĩ là trải nghiệm, hiểu biết được lưu trữ trong những tế bào và đang vận hành trong một khe rãnh đặc biệt được ấn định bởi suy nghĩ. Đối với tôi, tất cả điều đó là một qui trình thuộc vật chất. Vật chất là gì, tôi không biết. Thậm chí tôi sẽ không bàn luận bởi vì tôi không biết.

FW: Tôi không đang thâm nhập vào nó từ quan điểm của một người khoa học. Cho phép tôi nói, vật chất là cái gì đó

không biết được. Vì vậy, tôi cảm thấy khi chúng ta thâm nhập vào cái không biết được đó . . .

K: Bạn không thể thâm nhập vào cái không biết được. Hãy cẩn thận, bạn có thể thâm nhập vào cái đã được biết, theo sát nó đến tận cùng và khi bạn theo sát nó đến tận cùng bạn đã chuyển động khỏi nó. Bạn chỉ có thể thâm nhập vào cái đã được biết.

P: Mà là, vào suy nghĩ?

K: Dĩ nhiên. Nhưng khi bạn ấy nói tìm hiểu, dò dẫm, thâm nhập vào cái không biết được, chúng ta không thể. Thế là, Pupul đưa ra một câu hỏi là: Nó là gì, nó có nghĩa gì khi lắng nghe cùng từ bi?

P: Đây là một mấu chốt quan trọng. Nếu chúng ta có từ bi, mọi thứ hiện diện.

K: Đồng ý, nhưng chúng ta đã không có nó, b ắt hạnh thay. Vì vậy, chúng ta nên tiếp cận vấn đề này như thế nào? Lắng nghe có nghĩa gì, bản chất và cấu trúc của từ bi là gì?

P: Và lắng nghe cùng quả tim là gì? Nó là một mấu chốt rất quan trọng. Liệu có một lắng nghe mà còn thăm thăm hơn tai lắng nghe?

K: Liệu chúng ta có thể sử dụng hai trường hợp: lắng nghe và lắng nghe cùng quả tim, cùng từ bi. Đầu tiên, lắng nghe có nghĩa gì, và nghệ thuật lắng nghe là gì?

FW: Có lẽ chúng ta có thể tiếp cận chủ đề theo cách ngược lại. *Không* lắng nghe có nghĩa gì?

K: Bạn có ý gì, thưa bạn?

FW: Khi chúng ta hỏi lắng nghe có nghĩa gì, có vẻ rất khó khăn và tôi nghĩ rằng có lẽ nếu tôi được rất rõ ràng về không lắng nghe có nghĩa gì . . .

K: Nó là cùng sự việc. Đó là, qua sự phủ nhận hiện diện điều tích cực. Nếu bạn có thể tìm được lắng nghe là gì và trong sự thâm nhập vào lắng nghe là gì bạn phủ nhận *không* lắng nghe là gì, vậy thì bạn là lắng nghe. Đó là tất cả.

P: Liệu chúng ta có thể tiếp tục? Thế là, có hai vấn đề được bao hàm, đó là, lắng nghe là gì – trong đó được hàm ý không lắng nghe là gì – và từ bi là gì? Bản chất và cấu trúc của cảm thấy và chiều sâu của từ bi, và hành động mà bắt nguồn từ nó là gì?

K: Tiếp tục đi, bàn luận nó.

FW: Tôi cảm thấy rằng trong câu hỏi của từ bi này chúng ta có cùng vấn đề, bởi vì tôi cảm thấy rằng từ bi không liên quan gì đến cánh đồng của cái đã được biết.

K: Bạn ấy có ý điều gì khác nữa, thưa bạn. Lắng nghe cùng quả tim của bạn có nghĩa gì? Đó là điều gì bạn ấy có ý. Tôi đã giới thiệu từ ngữ ‘từ bi’. Có lẽ chúng ta có thể rời vấn đề đó trong chốc lát.

P: Krishnaji đã nói về một lắng nghe cùng quả tim, và tôi thích thâm nhập vào điều đó.

K: Vậy là, chúng ta hãy bám chặt hai điều đó: lắng nghe, và lắng nghe cùng quả tim của người ta, nó có nghĩa gì?

R: Chúng ta đã nói rằng phản ứng cùng suy nghĩ là tách rời. Dù chúng ta gọi phản ứng đó là quan sát hay lắng nghe hay bất kỳ từ ngữ gì, nó đều là cùng sự việc. Đúng chứ? Vì vậy, liệu quả tim là không tách rời? Liệu đó là điều gì chúng ta có ý?

K: Lúc này hãy chờ một chút. Lắng nghe cùng sự nở hoa tổng thể của tất cả những giác quan là một hiệp thông; lắng nghe từng phần cùng một giác quan riêng biệt là tách rời.

R: Vâng.

K: Đó là, nếu tôi lắng nghe cùng tất cả những giác quan của tôi, vậy thì không có vấn đề của phủ nhận về lắng nghe hay không lắng nghe là gì. Nhưng chúng ta không lắng nghe.

S: Thưa anh, khi anh nói về lắng nghe cùng quả tim, phản ứng của tôi là tôi không biết nó. Nhưng có một chuyển động, một cảm thấy, một lắng nghe mà trong đó ý thức không là suy nghĩ. Tôi thấy rằng có một chuyển động của cảm thấy khi tôi lắng nghe Radhaji hay người nào đó; có một cảm thấy nào đó mà cùng nó người ta lắng nghe một người khác. Có một loại khác hẳn của sự chuyên tải khi cảm thấy đó hiện diện ở đó.

K: Liệu cảm thấy đó khác biệt suy nghĩ?

S: Đó là điều gì tôi đang đến.

P: Nó khác biệt suy nghĩ.

S: Nếu cảm thấy không khác biệt suy nghĩ, chúng ta không biết bất kỳ chuyển động nào ngoại trừ chuyển động của suy nghĩ. Rất khó khăn khi chấp nhận câu phát biểu đó bởi vì chúng ta cũng đã trải nghiệm sự hòa nhã, sự ân cần. Nếu mọi thứ đều được đặt trong bảng phân loại của suy nghĩ, nếu nó là tổng thể của ý thức vậy thì . . .

K: Chúng ta phải rõ ràng. Đừng phân loại nó. Chúng ta hãy thâm nhập chậm chậm. Liệu tôi lắng nghe cùng suy nghĩ hay liệu tôi lắng nghe không cùng suy nghĩ? Đó là vấn đề.

S: Cả hai đều là . . .

K: Thâm nhập chậm chậm, Sunanda. Liệu bạn lắng nghe cùng chuyển động của suy nghĩ hay liệu bạn lắng nghe mà không có chuyển động của suy nghĩ? Tôi đang hỏi bạn.

P: Liệu chúng ta có thể lắng nghe mà không có suy nghĩ?

K: Có.

P: Tỉnh thoảng, có lẽ một lần trong một đời, người ta nhận được cảm thấy tổng thể đó của quả tim và cái trí và ý thức đang là một.

K: Tôi hiểu rõ điều đó.

P: Khi chúng ta hỏi liệu có một lắng nghe mà không có suy nghĩ, chúng ta có thể nói, ‘Vâng, đúng là vậy’; nhưng nếu tôi được phép nói như thế, có cái gì đó vẫn còn đang thiếu sót.

K: Chúng ta sẽ đến đó. Chúng ta hãy thâm nhập chậm chậm nghi vấn này.

A: Tại một mức độ thật thấp của nhạy cảm, có lẽ không có suy nghĩ dính dáng, nhưng có lắng nghe. Lắng nghe đó không đang sẵn có trong nhạy cảm. Vì vậy, nó không đang sống.

K: Tôi nghĩ chúng ta phải bắt đầu bằng chuyển tải có nghĩa gì. Tôi muốn bảo cho bạn điều gì đó mà tôi quan tâm sâu thẳm. Bạn phải được sẵn sàng để thâm nhập vấn đề, hay câu hỏi, hay câu phát biểu mà người ta đang đề nghị; mà có nghĩa bạn phải có cùng quan tâm như người nói hay cùng mãnh liệt, và cũng gặp gỡ ông ta tại cùng mức độ. Tất cả điều này được hàm ý trong chuyển tải. Ngược lại, không có chuyển tải.

S: Sự quan tâm người ta có thể hiểu rõ, nhưng mức độ lại rất khó khăn để biết.

P: Liệu tôi được phép nói điều gì đó? Trong giới thiệu từ ngữ ‘chuyển tải’, anh đang giới thiệu hai điều đó. Trong lắng nghe từ quả tim, có lẽ không có hai điều đó.

K: Vâng. Chúng ta sẽ đến đó. Lắng nghe bằng quả tim của người ta là gì? Tôi muốn bảo cho bạn điều gì đó mà tôi cảm thấy thăm thẳm. Làm thế nào bạn lắng nghe nó? Tôi muốn

bạn chia sẻ nó cùng tôi, tôi muốn bạn dính dáng cùng tôi. Ngược lại, làm thế nào có thể có chuyên tải?

S: Làm thế nào người ta biết mức độ đó?

K: Khoảng khắc nó không là trí năng, từ ngữ, nhưng một vấn đề mãnh liệt, một vấn đề nóng bỏng, một vấn đề con người, sâu thẳm mà tôi muốn chuyển tải sang bạn, chia sẻ cùng bạn. Vậy thì chúng ta phải ở cùng mức độ, ngược lại bạn không thể lắng nghe.

S: Nếu có sự nghiêm túc sâu thẳm, liệu mức độ đúng đắn sẽ hiện diện ở đó?

K: Lúc này, bạn không đang lắng nghe. Đó là vấn đề của tôi. Tôi muốn bảo cho bạn điều gì đó mà quan trọng vô cùng. Tôi muốn bạn lắng nghe nó bởi vì bạn là một con người và nó là vấn đề của bạn. Có lẽ rằng bạn đã không thực sự khoét sâu vào nó. Thế là, trong đang chia sẻ nó cùng tôi, bạn đang bộc lộ mãnh liệt riêng của bạn với nó. Vì vậy, lắng nghe hàm ý một chia sẻ, một chuyên tải không từ ngữ. Phải có một lắng nghe, phải có một chia sẻ, mà hàm ý một vắng mặt của sự biến dạng thuộc từ ngữ.

P: Chắc chắn anh chỉ có thể chuyên tải nếu có một mức độ nào đó.

K: Đó là điều gì tôi đang nói. Lúc này, Sunanda, làm thế nào bạn sẽ lắng nghe tôi? Liệu bạn sẽ lắng nghe như thế?

S: Có vẻ rằng người ta không lắng nghe giống như thế với mọi người.

K: Tôi đang nói lúc này, tôi đang hỏi bạn, liệu bạn sẽ lắng nghe tôi trong cách đó?

P: Chúng tôi lắng nghe anh.

K: Bởi vì bạn đã dựng lên một hình ảnh về tôi và bạn trao sự quan trọng cho hình ảnh đó, và thế là bạn lắng nghe.

S: Không phải hình ảnh, một mình nó.

K: Bạn đã bỏ lỡ mấu chốt của tôi. Liệu bạn không những lắng nghe cái người này mà đang nói tại khoảnh khắc này, nhưng còn cả lắng nghe Radha khi bạn ấy nói về nó, hay khi Parchure hay bạn hay người nào đó nói điều gì đó? Liệu bạn có thể lắng nghe? Bạn ấy có lẽ chuyển tải điều gì đó sang bạn mà bạn ấy có lẽ không thể diễn đạt bằng từ ngữ? Vì vậy, liệu bạn, trong cùng cách, sẽ lắng nghe tất cả chúng ta?

S: Chúng tôi lắng nghe vài người và chúng tôi không lắng nghe tất cả mọi người.

K: Tại sao?

P: Bởi vì thành kiến.

K: Dĩ nhiên, không có chuyển tải.

P: Anh có ý nói, thưa anh, lắng nghe tiếng nói mà được thiết lập trong sự thật và phát ra từ sự bất động, đang nhận được cái đó, liệu nó có thể giống hệt như lắng nghe tiếng nói mà phát ra từ suy nghĩ? Làm ơn trả lời câu hỏi đó.

K: Bạn quá xác định.

P: Không, nó không là quá xác định. Khi anh nói, tiếng nói của anh khác hẳn.

R: Tôi nghĩ mấu chốt là liệu có một đang nhận được, đang lắng nghe. Nếu người ta là nhận được, vậy thì câu hỏi của liệu nó là tiếng nói của sự thật hay điều gì khác không nảy ra.

P: Nó không xảy ra với chúng tôi.

Raj: Chúng tôi lắng nghe cùng động cơ. Động cơ có lẽ rất tinh tế hay rất rõ ràng. Khi chúng tôi lắng nghe một người khác, chúng tôi nghĩ chúng tôi sẽ không nhận được bất kỳ điều gì từ nó. Đó là lý do tại sao, khi chúng tôi lắng nghe K có nhiều chú ý hơn.

K: Vì vậy, làm thế nào chúng ta thay đổi tất cả điều đó và lắng nghe lẫn nhau?

FW: Liệu có phải rằng chúng tôi diễn giải?

K: Không, đừng diễn giải điều gì tôi đang nói, vì Thượng đế, lắng nghe. Tôi đến gặp K và nói với ông ta rằng tôi không biết gì về Karate. Tôi xem nó trên những cuốn phim nhưng tôi không biết karate. Vì vậy lúc này tôi đến gặp ông ta, không biết. Vì vậy tôi đang lắng nghe. Nhưng chúng ta *biết* – và đó là sự khó khăn của bạn. Bạn nói điều này nên là thế này, điều này nên là thế kia – tất cả những ý tưởng, những ý kiến. Khoảnh khắc tôi sử dụng một từ ngữ, bạn hoàn toàn đang sống. Nhưng điều đầu tiên là nghệ thuật lắng nghe. Nghệ thuật có nghĩa đặt mọi thứ trong vị trí đúng đắn của nó.

Bạn có lẽ có những thành kiến của bạn, bạn có lẽ có những kết luận của bạn, nhưng khi bạn đang lắng nghe, gạt bỏ tất cả chúng – đang diễn giải, đang so sánh, đang nhận xét, đang đánh giá, gạt bỏ tất cả chúng. Lúc đó, chuyện tai xảy ra. Khi người nào đó nói, ‘Tôi thương yêu bạn,’ bạn không nói, ‘Hãy cho phép tôi suy nghĩ về nó.’

R: Đó là, gạt bỏ mọi thứ giống hệt như có cùng mảnh liệt và cùng mức độ.

K: Nếu không, chuyển tải có ích gì?

R: Tôi đã thấy điều này nhưng tôi không đang thực hiện nó.

K: Thực hiện nó ngay lúc này.

S: Dường như đối với tôi, anh đang nói động thái của lắng nghe xóa sạch, tiêu tan toàn bộ sự việc trong thời điểm đó.

K: Khi tôi nói, ‘Tôi thương yêu bạn,’ điều gì xảy ra?

S: Nhưng không ai nói điều đó cho chúng tôi.

K: Nhưng tôi đang nói điều đó cho bạn.

S: Không, thưa anh, trong sống thông thường, nó không thường xuyên xảy ra như thế.

K: Thế là, nghệ thuật lắng nghe là gì, lắng nghe cùng quả tim của người ta là gì? Nếu bạn không lắng nghe cùng quả tim, không có ý nghĩa gì đối với nó. Nếu bạn lắng nghe cùng một ý thức của ân cần, chú ý, thương yêu, một ý thức thăm thăm

của hiệp thông lẫn nhau, nó có nghĩa, bạn lắng nghe cùng tất cả những giác quan của bạn, đúng chứ?

P: Cùng trạng thái tổng thể.

K: Liệu bạn sẽ lắng nghe trong cách đó? Liệu chúng ta có thể lắng nghe người nào đó mà chúng ta không thích, mà chúng ta nghĩ là dốt nát? Liệu bạn có thể lắng nghe cùng quả tim của bạn đến người đàn ông đó hay đến người đàn bà đó? Tôi nghĩ, khi bạn có cảm thấy đó, những từ ngữ không còn quan trọng gì cả.

Chúng ta hãy thâm nhập. Sau đó cái gì Gi ả sử tôi lắng nghe và thường xuyên tôi đã thực hiện nó trong sống của tôi. Tôi lắng nghe thăm thẳm, tôi không có những thành kiến, tôi không có những hình ảnh, tôi không có những kết luận, tôi không là một người chính trị, tôi là một con người đang lắng nghe người nào đó. Tôi chỉ lắng nghe, bởi vì anh ấy muốn kể cho tôi điều gì đó về chính anh ấy. Bởi vì anh ấy đã có một hình ảnh, một bức tranh về tôi, thường thường anh ấy đến gặp tôi bằng một cái mặt nạ. Nếu anh ấy muốn nói chuyện nghiêm túc cùng tôi, tôi nói ‘Hãy cởi bỏ cái mặt nạ, cùng nhau chúng ta hãy quan sát nó.’ Tôi không muốn nhìn phía sau cái mặt nạ nếu anh ấy không mời tôi. Nếu anh ấy nói, ‘Được rồi, thưa ông, chúng ta hãy nói chuyện về nó,’ tôi lắng nghe; và trong đang lắng nghe, anh ấy bảo cho tôi điều gì đó mà quá tổng thể, chung chung, thông thường đối với tất cả những con người. Anh ấy có lẽ diễn tả nó không đúng cách, anh ấy có lẽ diễn tả nó dốt nát, nhưng nó là điều gì đó mà mọi con người phải chịu đựng, và anh ấy đang kể cho tôi về nó và tôi lắng nghe. Thế là, anh ấy đang kể cho tôi lịch sử của nhân loại. Thế là, tôi đang lắng nghe không chỉ những từ ngữ, cảm thấy hơi hợt đó của anh ấy, nhưng còn cả chiều sâu

thăm thẳm của điều gì anh ấy đang nói. Nếu nó là hời hợt, vậy thì chúng ta bàn luận một cách hời hợt và đẩy nó cho đến khi anh ấy cảm thấy vấn đề này một cách thăm thẳm. Bạn theo kịp chứ? Có lẽ rằng anh ấy đang diễn tả một cảm thấy mà rất hời hợt và nếu nó hời hợt, tôi nói chúng ta hãy thâm nhập sâu thêm một chút. Thế là trong thâm nhập sâu thêm và sâu thêm, anh ấy đang diễn tả điều gì đó mà hoàn toàn thông thường đối với tất cả chúng ta. Anh ấy đang diễn tả điều gì đó mà hoàn toàn của tất cả những con người. Bạn hiểu chứ? Thế là, không có phân chia giữa anh ấy và tôi.

P: Cái nguồn của lắng nghe đó là gì?

K: Từ bi. Vì vậy, từ bi là gì? Như Fritz nói, nó không biết được đối với chúng ta. Vì vậy, làm thế nào tôi sẽ có sự thông minh lạ thường đó mà là từ bi? Tôi muốn có bông hoa đó trong quả tim của tôi. Lúc này, người ta sẽ làm gì?

FW: Từ bi không ở trong lãnh vực của suy nghĩ. Vì vậy, tôi không bao giờ có thể có cảm thấy rằng tôi có nó.

K: Không, bạn sẽ không tìm được nó – nó giống như một cái khoan, một cái vặn vít, bạn phải đẩy, đẩy.

P: Phải có một hương thơm đối với nó.

K: Dĩ nhiên. Bạn không thể nói về từ bi nếu không có hương thơm, nếu không có mật ngọt.

P: Nó hoặc là ở đó hoặc là không ở đó. Vậy thì, tại sao, thưa anh, khi chúng tôi hiệp thông cùng anh chúng tôi có cảm thấy này, tại sao anh có sự ảnh hưởng lạ thường này mà xóa sạch

tất cả những thành kiến, tất cả những chương ngại và ngay tức khắc điều này khiến cho cái trí ngừng lại, bất động?

K: Nó giống như đi đến cái giếng bằng một cái thùng nhỏ hay một cái thùng to đến độ người ta không thể vác nổi. Hầu hết chúng ta đều mang một cái thùng nhỏ và kéo lên khỏi giếng không đầy đủ nước. Nó giống như có một vôi nước trong sân nhà bạn, đang chảy, đang chảy. Tôi muốn quan sát nó, thấy nó ngoài đó và phía trong. Vì vậy, tôi sẽ làm gì?

FW: Tôi sẽ khám phá điều gì ngăn cản tôi không có nó.

K: Đó là phân tích. Tôi sẽ không phân tích, bởi vì nó là một lãng phí thời gian. Tôi đã hiểu rõ điều đó, không phải bởi vì tôi đã nói nó và bạn đã chấp nhận nó, nhưng tôi thấy lý do, lý luận, ý nghĩa và vì vậy sự thật của nó. Thế là, sự phân tích không còn.

S: Không chỉ điều đó, thưa anh, tôi cũng thấy rằng tham thiền đều đặn, ở trong bất động, không sự việc nào có bất kỳ liên quan gì đến cái đó. Sự phân hai và mọi loại trải nghiệm người ta đã trải qua, không liên quan gì đến nó.

K: Lắng nghe Sunanda, Radha và Pupul đã có được cái này trong sân sau của họ. Họ không nói về nó bởi vì nó hiện diện ở đó, đang nở hoa, đang trôi chảy, đang thì thào, mọi loại sự việc đang xảy ra. Và tôi nói, tại sao nó không ở trong sân sau của tôi? Tôi muốn khám phá. Không phải rằng tôi muốn bắt chước. Nhưng nó phải xảy ra. Tôi sẽ không phân tích cái gì ngăn cản tôi, cái gì khóa chặt tôi, tôi sẽ không hỏi, liệu tôi nên bất động, liệu tôi nên không bất động? Đó là qui trình phân tích. Tôi không biết liệu bạn hiểu rõ điều này?

S: Điều đó rõ ràng, thưa anh.

K: Liệu bạn thực sự hiểu rõ nó có ý gì?

S: Nó có nghĩa gì, ‘thực sự hiểu rõ’?

K: Nhìn kìa, họ đã nhận được nó, tôi vẫn không nhận được nó. Tôi muốn có nó. Tôi muốn nhìn ngắm nó giống như một món nữ trang quý báu. Làm thế nào nó xảy đến cho tôi? Đó là thâm nhập của tôi. Ông ta đã gợi ý rằng tôi quan sát điều gì đang khóa chặt tôi. Ông ta đã nói đó là một qui trình phân tích và sự phân tích là một lãng phí thời gian. Tôi không biết liệu bạn thấy điều đó một cách thực sự. Cả phân tích và người phân tích đều giống hệt. Đừng lãng phí thời gian bởi nó, đừng tham thiền về nó, đừng ngồi kiết già và mọi chuyện đó. Bạn không có thời gian. Lúc này, liệu bạn có thể chấm dứt sự phân tích? Hoàn toàn? Liệu bạn có thể thực hiện nó? Bạn thực hiện nó khi có một khủng hoảng kinh hoàng. Lúc đó bạn không có thời gian để phân tích, bạn ở trong nó. Liệu bạn ở trong điều này? Bạn hiểu rõ câu hỏi của tôi? Đó là, bạn ấy đã nhận được hương thơm lạ thường đó mà quá tự nhiên đối với bạn ấy. Bạn ấy không nói, ‘Làm thế nào tôi đã nhận được nó, tôi sẽ làm gì với nó?’ Không hiểu tại sao bạn ấy đã nhận được nó, tôi muốn có nó. Tôi là một con người và nếu không có nó chẳng có gì quan trọng cả. Vì vậy, nó phải hiện diện ở đó. Và tôi thấy sự thật của phân tích, vì vậy tôi sẽ không bao giờ phân tích nữa. Bởi vì tôi đang ôm ấp nghi vấn này, tôi bị thẩm thấu, đang bùng bùng cùng nghi vấn này. Ngôi nhà đang cháy và tôi bị mắc kẹt trong nó.

R: Thưa anh, khoảnh khắc vẻ đẹp của cái đó hiện diện nơi nào đó, câu hỏi không nảy ra, Làm thế nào tôi sẽ có nó?

K: Tôi muốn nó, làm thế nào tôi sẽ có nó? Tôi không cần, tôi bị đói. Bạn không phân tích cơn đói.

R: Tôi không đang nói điều đó.

K: Xin lỗi, bạn đang nói gì?

R: Tôi đang nói rằng khi tại một khoảnh khắc nào đó người ta được ngập tràn cái này, ‘Tôi muốn nó’ không nảy ra. Tôi không biết người ta được ngập tràn hương thơm này đến mức độ nào, nhưng cảm thấy này, ‘Tôi muốn nó’ không hiện diện ở đó.

K: Bạn có lẽ được ngập tràn bởi những từ ngữ của tôi, bởi sự mãnh liệt của tôi, và sau đó nói bạn đã nhận được nó.

R: Tôi không nói tôi đã nhận được nó, nhưng . . .

K: Hãy đơn giản, Radha. Bạn có cái gì đó trong sân sau nhà bạn, một vòi phun nước mà chẳng có bao nhiêu người có, rất rất ít người. Họ có lẽ nói về nước, họ có lẽ nói về vẻ đẹp của vòi phun nước, bài hát và nước đó, nhưng đó không là nó. Nhưng bạn đã nhận được nó. Và như một con người, tôi thấy cái đó lạ thường làm sao và tôi đi về hướng cái đó, không phải rằng tôi muốn nó; tôi đi về hướng cái đó, tôi không nhận được nó. Tôi sẽ làm gì?

FW: Liệu có bất kỳ điều gì tôi có thể làm?

K: Có lẽ có hay có lẽ không có. Có lẽ sự đòi hỏi quá lớn đến độ tôi gạt bỏ mọi thứ. Chính sự đòi hỏi gạt bỏ mọi thứ. Bạn

hiểu rõ chứ? Ngôi nhà đang cháy. Không tranh luận, không cần nhắc sử dụng thùng nước nào, sử dụng cái bơm nào.

P: Liệu nó không liên kết gần gũi với khối lượng của năng lượng?

K: Được rồi. Bạn ấy nói nó có liên kết với ngọn lửa của năng lượng. Không, Pupul, khi bạn muốn cái gì đó bạn hùng hục bởi nó. Không phải sao? Khi bạn muốn cô gái đó hay người đàn ông đó, bạn hùng hục.

FW: Điều đó tạo ra sự khác biệt.

K: Tôi muốn tạo ra một khủng hoảng. Sau đó, có hành động. Bạn hiểu rõ điều gì tôi đang nói. Hoặc bạn lẩn tránh khủng hoảng đó hoặc bạn hành động. Pupul, liệu khủng hoảng đó đang xảy ra? Bởi vì nó là một nghi vấn rất quan trọng. Tôi đến gặp bạn và nói về tất cả điều này. Bạn lắng nghe đến mức độ bạn có thể lắng nghe, thâm nhập đến mức độ bạn có thể thâm nhập, nhưng không việc gì xảy ra. Bạn nghe nó năm này sang năm khác, bạn bước đi chút ít mỗi lần, và đến ngày cuối cùng bạn chết. Điều gì ông ta muốn làm là tạo ra một hành động mà được sinh ra từ khủng hoảng kinh hoàng đó. Ông ta muốn đập vỡ nó bởi vì lúc đó không có tranh luận, không có phân tích. Ông ta đã tạo ra một khủng hoảng. Liệu khủng hoảng đó là kết quả của sự ảnh hưởng của ông ta, những từ ngữ của ông ta, cảm thấy của ông ta, sự thôi thúc của ông ta hay liệu nó là một khủng hoảng mà bạn phải đập vỡ? Đó là ý định của ông ta. Ông ta nói đó là việc duy nhất phải quan tâm.

A: Khủng hoảng đó là một thách thức bên ngoài mà tôi không thể tìm được một phản ứng tổng thể bên trong, và bởi vì tôi không thể tìm được một phản ứng tổng thể bên trong, có khủng hoảng này. Khủng hoảng còn lại mà tôi đã hi ểu rõ khi anh nói về nó, không bị ch ắm ng ời bởi bất kỳ sự kiện bên ngoài nào nhưng nó là một chiếu rọi từ bên trong.

K: Ý định của ông ta là tạo ra một khủng hoảng, không phải h ời h ợt, không phải bên ngoài nhưng phía bên trong.

A: Liệu hai kênh này không rõ ràng, hay sao? Khi cái trí đang tìm kiếm một khủng hoảng bên ngoài và đang tìm ki ếm một phản ứng tổng thể từ bên trong, đó là một loại khủng hoảng; và loại khủng hoảng còn lại là rằng bên trong anh có ý thức sâu th ẳm của không tổng thể mà nói rằng điều này không thể được gạt đi bởi vì nó là một trách nhiệm nặng nề.

K: Ông ta đã tạo ra khủng hoảng đó bên trong bạn, ông ta đang nói về sự thật. Liệu có một khủng hoảng khi bạn nói chuyện với ông ta? Sự đòi hỏi của ông ta là rằng phải có một khủng hoảng trong bạn, không phải một khủng hoảng h ời h ợt. Tôi nghĩ đó là lắng nghe cùng quả tim. Ông ta đã chuyển bạn hướng vào bên trong một cách th ẳm th ẳm, hay ông ta đã xóa sạch tất cả trí buộc. Tôi nghĩ đó là lắng nghe cùng quả tim. Con mưa lớn đầu mùa nói với bạn: ‘Làm ơn th ầu nhận tất cả nước mà bạn có thể, năm tới sẽ không có mưa.’ Bạn hiểu chứ? Điều đó khiến cho bạn sáng tạo mọi bình chứa để th ầu nhận nước. Thế là, chúng ta ở đâu tại kết thúc của nó?

P: Trong một cách lạ thường, nó cũng hàm ý rằng cất tay của anh khỏi mọi thứ.

K: Nó có lẽ không. Nó có lẽ có nghĩa rằng, một hành động mà bạn đã không cố ý suy nghĩ có lẽ xảy ra. Nếu có khủng hoảng, vậy thì nó sẽ xảy ra.

*Bắt đầu dịch: 16 giờ 45 ngày 05 tháng 7 năm 2012
Q đã đọc xong nháp, giao Ông Không 14-10-2012
Sửa xong: 14:30 ngày 09 tháng 2 năm 2013*

Đã dịch: [\[www.jkrishnamurtionghong.com\]](http://www.jkrishnamurtionghong.com)

- 1 – Sổ tay của Krishnamurti (Dịch 2005 - Sửa 3-2013)
Krishnamurti's Notebook
- 2 – Ghi chép của Krishnamurti (Dịch 2005 - Sửa 3-2013)
Krishnamurti's Journal
- 3 – Krishnamurti độc thoại (Dịch 2006- Sửa 3-2013)
Krishnamurti to Himself
- 4 – Ngẫm nghĩ hàng ngày cùng Krishnamurti
Dịch 2005 - Sửa 3-2013
Daily Meditation with Krishnamurti
- 5 – Thiền định 1969 (Dịch 2005 - Sửa 3-2013)
Meditation 1969
- 6 – Thư gửi trường học (Dịch 7-2008 – Sửa 3-2013)
Letters to Schools
- 7 – Nói chuyện cuối cùng 1985 tại Saanen
Dịch 2007 - Sửa 2012
Last Talks at Saanen 1985
- 8 – Nghĩ về những điều này (Dịch 2006 - Sửa 3-2013)
Think on these things
- 9 – Tương lai là ngay lúc này (Dịch 9-2008)
The Future is now
- 10 – Bàn về Thượng đế (Dịch 10-2008)
On God
- 11 – Bàn về liên hệ (Dịch 2008)
On Relationship
- 12 – Bàn về giáo dục (Dịch 2007 - Sửa 10-2012)
On Education
- 13 – Bàn về sống và chết (Dịch 2-2009)
On living and dying
- 14 – Bàn về tình yêu và sự cô độc (Dịch 2-2009)
On Love and Loneliness

- 15 – Sự thức dậy của thông minh- Tập I/II
Dịch 2009 - Sửa 2-2013
The Awakening of Intelligence
- 16 – Bàn về xung đột (Dịch 4-2009)
On Conflict
- 17 – Bàn về sợ hãi (Dịch 7-2009)
On Fear
- 18 – Vượt khỏi bạo lực (Dịch 6-2009)
Beyond Violence
- 19 – Bàn về học hành và hiểu biết (Dịch 8-2009)
On Learning and Knowledge
- 20 – Sự thức dậy của thông minh-Tập II/II
Dịch 2009 – Sửa 2-2013
The Awakening of Intelligence
- 21 – Nghi vấn không đáp án (Dịch 2009)
The Impossible Question
- 22 – Tự do đầu tiên và cuối cùng (Dịch 4-2010 - sửa 2013)
The First and Last Freedom
- 23 – Bàn về kiếm sống đúng đắn
Dịch 1-2010 - sửa 3-2013
On Right Livelihood
- 24– Bàn về thiên nhiên và môi trường (Dịch 5-2010)
On Nature and The Environment
- 25– Tương lai của nhân loại (Dịch 5-2010)
The Future of Humanity
- 26– Sự kết thúc của thời gian (Dịch 5-2010)
The Ending of Time
- 27– Sống chết của Krishnamurti (Dịch 2009)
The Life and Death of Krishnamurti
A Biography by Mary Lutyens
- 28–Trách nhiệm với xã hội (Dịch 6-2010)
Social Responsibility
- 29– Cá thể và xã hội (Dịch 7-2010)
Individual & society
- 30– Cái gương của sự liên hệ (Dịch 11-2010)

The Mirror of Relationship

- 31- Bàn về cái trí và suy nghĩ (Dịch 8-2010)
On mind & thought
- 32- Tại sao bạn đang được giáo dục? (Dịch 2-2011)
Why are you being educated?
- 33- Bàn về Sự thật (Dịch 3-2011)
On Truth
- 34- Tiểu sử của Krishnamurti – Tập I/II (Dịch 5-2011)
Krishnamurti's biography by Pupul Jayakar
- 35- Tiểu sử của Krishnamurti – Tập II/II (Dịch 6-2011)
Krishnamurti's biography by Pupul Jayakar
- 36- Truyền thống và Cách mạng (Dịch 7-2011)
Tradition & Revolution
- 37- Khởi đầu của học hành (Dịch 8-2011)
Beginnings of Learning
- 38- Giáo dục và ý nghĩa của sống (Dịch 9-2011)
Education and Significance of Life
- 39- Cuộc đời trước mặt (Dịch 10-2011)
Life Ahead
- 40- Gặp gỡ sự sống (Dịch 11-2011)
Meeting Life
- 41- Giới hạn của suy nghĩ (Dịch 12-2011)
The Limits of Thought
- 42- Lửa trong cái trí (Dịch 2-2012)
Fire in the mind
- 43- Nói chuyện tại Nhà bếp (Dịch 2011)
1001 Bữa trưa cùng J. Krishnamurti
The Kitchen Chronicles
1001 Lunches with J. Krishnamurti
- 44- Nói chuyện cùng sống Tập I/III (Dịch 2012)
Commentaries on living-First Series
- 45- Bàn về tự do (Dịch 12-2012)
On Freedom
- 46- Thâm nhập Thấu triệt (Dịch 3-2013)
Exploration Into Insight

47- Nói chuyện cùng sống Tập II/III (Dịch 3-2013)

Commentaries on living - Second Series

48- Nói chuyện cùng sống Tập III/III (Dịch 4-2013)

Commentaries on Living-Third Series